

PROLETÄRER I ALLA LAND, FÖRENA ER!

**FÖR
LENINISMEN!**

Teser och resolutioner antagna på Kommunistiska Internationalens femte världskongress

Moskva, 17 juni-8 juli 1924

FRAMS FÖRLAG, STOCKHOLM 1926

Innehåll

Introduktion	1
Resolution om Exekutivkommitténs rapport.....	2
Teser om Kominterns taktik.....	6
Teser om det ekonomiska världsläget.	22
Kommunistiska Internationals program.	31
Resolution till programfrågan.	48
Resolution i norska frågan.....	48
Teser om Kommunistiska Ungdomsinternationalen.	48
Teser om de kommunistiska partiernas arbete bland de arbetande kvinnorna.....	53
Resolution om internationella Röda Hjälpn.	57
Resolution om internationella Arbetarhjälpen.	58
Resolution i isländska frågan.	59
Resolution i frågan om arbetarklassens fysiska fostran.	60
Resolution om Marx-Engels-institutets publikationer.	61
Souvarine-kommissionens beslut.	61
Resolution i ryska frågan.....	62
Kommunistiska Internationals statuter.	70
Teser om Kominterns och dess sektioners propagandaverksamhet.	76
Resolution i fackföreningsfrågan.	85
Teser om taktiken i fackföreningsrörelsen.	86
Resolution om engelska arbetarregeringen.	92
Resolution om fascismen.	95
Resolution i svenska frågan.....	97
Resolution i de nationella frågorna i Centraleuropa och på Balkan.....	99
Resolution i frågan om Kominterns förhållande till internationella bonderådet.....	106
Resolution om kooperationens roll och de kommunistiska kooperatörernas plikter under nuvarande period av den proletära revolutionen.	108
Italiens Kommunistiska Partis aktionsprogram.....	110
Resolution i polska frågan.....	116
Resolution om partiets ombyggnad på grundval av driftsceller.	117

Introduktion

Kommunistiska internationalens (Kominterns) 5:e världskongress 1924 brukar kallas "bolsjeviseringskongressen" eftersom den satte "bolsjeviseringen av dess sektioner" som sin "viktigaste uppgift under nuvarande period" ("Teser om Kominterns taktik") Huvudparollen var: "Till massorna genom partiets bolsjevisering".

"Bolsjevisering" betydde att man i fortsättningen krävde "järnhård disciplin av alla sektioner och alla partiledare". Politisk och organisatorisk centralisering stod på dagordningen. Hädanefter måste alla rätta in sig i ledet och avvikande uppfattningar skulle utrotas. Kongressen betonade att direktiv från dess exekutivkommitté (EKKI) var "bindande" och "omedelbart" måste genomföras, och att EKKI hade "rätt att upphäva eller ändra såväl de beslut som fattats av sektionernas centrala organ som av deras kongresser, samt även att fatta beslut som de centrala organen måste genomföra". EKKI fick även rätt att utesluta partier, grupper eller individer osv. Kongressen innebar ett stort steg mot det slags monolitism som skulle känneteckna den kommunistiska rörelsen under stalinepoken.

Kongressen, som hölls ett halvår efter Lenins död, markerade att Kommunistiska internationalen upphört att främst vara ett verktyg för att främja världsrevolutionen och i stället alltmer kom att fungera som ett verktyg för att försvara Sovjetunionens statsintressen.

Politiskt innebar kongressen en skarp vänstersväng – den tidigare enhetspolitiken övergavs (bl a med hänvisningar till att socialdemokratien höll på att fascistiseras – en teori som Stalin senare skulle driva till sin spets). Hädanefter fick man göra överenskommelser med de reformistiska ledarna ("enhetsfront ovanifrån"), utan endast med de reformistiska massorna ("enhetsfront underifrån"). Denna sekteristism övergavs dock kort efteråt, men återkom i ännu radikalare form några år senare och slogs fast vid nästa Kominternkongress (1928).

I spetsen för kursändringen gick Kominterns ordförande Zinovjev, som nu stod på höjdpunkten i sin karriär. Men det dröjde inte länge förrän Stalin bröt med det sk triumviratet (som hade bestått av Stalin, Zinovjev och Kamenev) och själv tog över kommandot.

En viktig uppgift för 5:e världskongressen var att "bekräfta bannlysningen av Trotskij" (som Isaac Deutscher uttrycker det) och eliminera det stöd som Trotskij och vänsteroppositionen hade i ett många kommunistpartier. Under parollen om "bolsjevisering" ingrep man hårdhänt i alla kommunistpartier där man ansåg att det fanns sympatier för Trotskij eller andra strömningar som inte helt och fullt följde Moskva i alla dess krumbukter. Som Pierre Broué skriver i sitt viktiga arbete om Kommunistiska internationalens historia:

"Bolsjeviseringen" handlade inte om att tillrättavisa några bråkiga och ouppmärksamma elever. Den innebar slutet för de partier som fortfarande hade ambitionen att tänka själva. Den innebar att byråkratin i Moskva införde ett disciplinärt system mot de partier som fötts inspirerade av bolsjevismen och revolutionens stormvindar, men som därefter långt ifrån hade uppnått den styrka som gjorde det möjligt att segerrikt överleva en sådan prövning. (*Histoire de l'Internationale communiste – 1919-1943*, Fayard, 1997, chap 18)

Före, under och efter världskongressen skedde en hel del uteslutningar och splittringar i den kommunistiska rörelsen utanför Sovjet, bl a i de stora kommunistpartierna i Tyskland, Tjeckoslovakien, Polen och Frankrike. Även Sverige fick en släng av slev, då "Höglundgruppen" uteslöts och svenska kommunistpartiet splittrades.

Resolution om Exekutivkommitténs rapport.

Kominterns femte kongress godkänner fullständigt exekutivens verksamhet efter fjärde kongressen och fastslår, att exekutivens riktiga och fasta ledning väsentligt bidragit till resultatet, att Kommunistiska Internationalen nästan överallt med stärkta krafter genomgått denna etapp av vildaste angrepp från det för sin diktatur kämpande kapitalet.

Under denna tidrymd av ett och ett halvt år har kapitalets redan förut började offensiv i de flesta kapitalistiska länder stegrats till häftiga överfall på det revolutionära proletariatet. Så i Bulgarien, Italien, Tyskland, Polen, Finland, Rumänien, Jugoslavien, Spanien, Japan och Indien. Även i Frankrike stodo repressalier mot strejkande arbetare och talrika häktningar av kommunister på dagordningen. Tjeckoslovakien stiftade undantagslagar mot kommunisterna. I Österrike utfördes fascistiska blodsdåd. I Norge rasade under flera månader brutala polisöverfall, skärpta klassdomar och vita garden bildades mot arbetarklassen.

Dessa våldsamma angrepp har den kommunistiska rörelsen icke utstått utan svåra förluster och ej överallt utan stora felgrepp och avvikelser. I intet land har det kapitalistiska våldet dock varit i stånd till att slå sönder de kommunistiska kämparnas organisation eller avskära dem från förbindelsen med de proletära massorna. Icke ens i Italien förmådde det systematiska utrotningskriget mot kommunismen göra det minsta avbräck i dess inflytande på massorna, icke ens i parlamentssalarna. I Bulgarien visade det sig, att de under kommunisternas ledning kämpande arbetare- och bondemassorna efter ett blodigt nederlag på nytt fylkade sig under kommunistiska partiets fana vid valen. Efter det svåraste nederlag för den revolutionära rörelsen i Tyskland och en därpå följande farlig inre kris och de brutalaste yttre förföljelser har Tysklands kommunistiska parti snabbt ryckt upp sig och skaffat sig en fast ledning samt i en glänsande valseger med 3 3/4 milj. röster demonstrerat sin revolutionära makt som starkare och större än någonsin. Även i Frankrike och Tjeckoslovakien kunde redan ur de kommunistiska valsegrarna märkas en avgörande tillväxt av kommunisternas inflytande på massorna.

Under dessa stora klasstrider har exekutivkommittén företagit en serie viktiga mått och steg, vilka varit ägnade att bli av avgörande betydelse för Komintern-sektionernas riktiga ledning. Särskilt vill kongressen fastslå följande fall:

- 1) Vid de internationella konferenserna i Essen och Frankfurt på våren 1923 visade exekutiven riktigt de praktiska uppgifterna för den stegrade revolutionära förberedelsen, som genom Ruhrockupationen uppstått för det europeiska proletariatet och särskilt Tysklands och Frankrikes kommunistiska partier.
- 2) Då den revolutionära massrörelsens tillväxt i augusti 1923 tillkännagav en gynnsam situation för den avgörande kampen om makten i Tyskland, fordrade exekutiven partiets omedelbara orientering för kampen om makten, försäkrade T. K. P. för detta ändamål om den största möjliga hjälp samt mobiliserade flera andra sektioner till kraftigt understödande av den tyska revolutionen.
- 3) Efter den nästan utan kamp inträffade oktoberkapitulationen i Tyskland, som möjliggjordes genom de socialdemokratiska ledarnas förräderi och kommunistiska partiledningens försumelse, var det alldeles nödvändigt och riktigt att exekutive, uppmärksamgjord på den starka vänsterströmningen inom tyska partiet, understödde tyska partiets vänstra flygel, fördömde den tyska partientralens opportunistiska hållning och framför allt förfuskandet av enhetsfronttaktiken under det sachsiska regeringsexperimentet samt beslöt att genom en skärpt skoningslös kamp mot opportunismen draga de politiska och organisatoriska konsekvenserna därav.

4) Redan tidigare hade exekutiven, i enlighet med vänsterns uppfattning, ej blott kritiserat de opportunistiska förvillelserna på T. K. P:s partikongress i Leipzig, utan också två gånger före oktoberhändelserna kompletterat den i Leipzig sammansatta particentralen med representanter för vänsteroppositionen. Nu skedde genom exekutivens medverkan en förening mellan vänstern och centern till ett kampblock mot högern och detta block anförtroddes partiets ledning i förlitande på att medlemsmassorna skulle godkänna denna utrensning av den politiskt bankrutta högern samt bekräfta densamma, vilket också skedde. Till följd av denna resoluta lösning från exekutivens sida blev T. K. P. hjälpt; även den till följd av de oöverstigliga inre motsättningarna hotande splittringsfaran blev likaledes övervunnen och den tyska partikrisens utveckling till en kris för hela Komintern på grund av den panikstämning, som här och där var märkbar bland osäkra och vacklande element, förhindrades. Förtjänsten härför tillkommer också den tyska arbetareklassen samt det tyska partiet, som med största energi krävde den hänsynslösa utrensning av högerfrondörerna och som med Internationals stöd fann kraft att själv genomgå en så svår kris utan försvagande av kampkraft och mod.

5) Beträffande faran för avvikelser åt höger, vilka vid genomförande av enhetsfronten visat sig vara mycket större än man förut kunnat förutse, tillbakavisade exekutiven på det bestämdaste varje opportunistisk utläggning liksom också varje försök att av enhetsfronttaktiken konstruera ihop något mer än en revolutionär metod för agitation och mobilisering av massorna samt likaledes varje försök att med parollen om arbetare- och bonderegering uppnå en koalition med den borgerliga demokratin i stället för en agitation för den proletära diktaturen. Exekutiven framhöll också gentemot den opportunistiska uppfattningen om socialdemokratins betydelse dess rätta karaktär såsom bourgeoisins vänstra flygel.

6) På grund av lärdomarna av de tyska händelserna med avseende på partiorganisationens utveckling inledde exekutiven såväl i Tyskland som annorstädes energiska åtgärder för uppbyggande av driftceller såsom partiorganisationens grundval. Dessa åtgärder ha redan i en del länder lett till avsevärda framsteg för driftcellsystemet.

7) Med hänsyn till den kortsynta opportunistiska passivitet, som framträtt i den bulgariska partiledningens hållning beträffande statskuppen i juni, sökte exekutiven genast att genom en öppen, mycket eftertrycklig kritik föra partiet på vägen till allvarlig förberedelse för kampen mot väntade överfall från kontrarevolutionen. Det lyckades då dock icke exekutiven att bibringa partiledningen tillräcklig förståelse för sin ståndpunkt. På grund av erfarenheterna från nederlaget antogs denna exekutivens ståndpunkt såsom plattform, på vars grundval B. K. P. åter slöt samman sina led och frigjorde sig från sin degenererade högra flygel.

8) Likaså blev genom exekutivens medverkan Frankrikes Kommunistiska Parti med stöd av majoriteten inom franska partiets centralkommitté rensat från största delen av sin opportunistiska barlast och partiet därigenom konsoliderat. Linder de största svårigheter skedde detsamma i Norge, där kommunisterna såsom en dåligt organiserad minoritet inom det opportunistiska "Arbeiderpartiet" måst föra en hård fraktionsstrid och därvid ständigt varit utsatta för faran att bli isolerade genom den hänsynslösa, mot kommunismen fiendliga partiledningen. Sedan de omåttliga självförhåvelserna hos N. A. P:s opportunistiska ledare utvecklats sig till öppet sabotage mot Kominterns beslut, och efter oktobernederlaget i Tyskland slog över till feg desertering, var det omöjligt att låta detta fortgå under kommunistisk mantel. Ehuru man kunde förutse, att i händelse av norska partiledningens brytning med Komintern en del av de goda proletärerna bland medlemmarna till en början skulle följa sina antikommunistiska ledare, så måste dock exekutiven av norska arbetarpartiets kongress fordra klart avgörande för eller mot ett lojalt samarbete med Internationals. Detta ledde till partiets klyvning och grundandet av ett självständigt kommunistiskt parti i Norge. På ett halvt år har Norges kommunistiska parti genom sin verksamhet och framför allt genom sitt inflytelserika deltagande i de stora arbetarstriderna vunnit ett revolutionärt masspartis auktoritet.

Ekot från de norska kominternmotståndarnas kamp, som i Sverige genom angrepp från partiets högerelement skapade en panikstämmning, tillbakavisades av exekutiven.

9) Polska partiet antog på sin andra partidag år 1923 under aktiv medverkan av Kominterns exekutiv de beslut, som gåvo partiet en bolsjevikisk grundval för utvidgande och befastande av partiinflytandet. Partiledningen visade emellertid i sin, praktiska verksamhet, särskilt under masstriderna i oktober, ingen riktig revolutionär aktivitet. I ryska och tyska frågan har den polska particentralen understött högra flygeln och sökt undertrycka varje vänsterkritik inom egna led.

10) Tjeckoslovakiska partiet var ej fritt från opportunistiska fel och avvikelser, vilket fick uttryck bl. a. i tolkandet av besluten på fjärde kongressen i fråga om enhetsfronten och arbetarregeringen. Opportunistiska oklarheter och vacklanden kommo också till uttryck i partiets hållning till ryska och tyska frågan. Partiet har visserligen på några områden utvecklat en ökad aktivitet, men har ej förstått att förbinda parlamentarisk aktion med proletär massaktion och att förbereda proletariatet för den kommande revolutionära kampen på erforderligt sätt.

11) Arbetarklassens i Ungern massrörelse visade att läget där är moget för organiserandet och uppbyggandet av ett kommunistiskt parti. Det är nu de ungerska kommunisternas uppgift att genomföra partiets organiserande och i detta arbetes intresse påskynda det påbörjade likviderandet av fraktionsstriderna.

12) Högeravvikelser visade sig också i engelska och amerikanska partierna beträffande enhetsfronten och kommunistiska partiets förhållande till Labour Partys ledare (resp. det s. k. ”tredje partiet”). Exekutiven lyckades övertyga de engelska och amerikanska kamraterna om nödvändigheten av att revidera sin uppfattning. De egenartade och nya problemen i den revolutionära rörelsen i de anglosachsiska länderna ha flera gånger behandlats mycket ingående av exekutiven och kräver i framtiden ännu mer uppmärksamhet från den internationella ledningens sida.

13) Exekutiven har likaledes medverkat till övervinnandet av de ultravänstra avvikelserna. Inom en del av det italienska partiet finnes det ännu tendenser till en omarxistisk dogmatism, som av princip vid de taktiska avgörandena avböjer hänsynstagande till den konkreta situationen och därigenom hindrar partiets manöverfärdighet. Italiens kommunistiska parti måste i dag ställa sig reservationslöst på Kominterns taktiska grundval, om det vill lösa problemet att bli ett massparti. De s. k. Terzia-internationalisternas uppgående i I. K. P. möjliggör utmönstrandet av en fråga som förorsakat meningsskiljaktigheter mellan I. K. P. och Komintern. Men även efter denna återförening måste italienska partiet aktivt taga upp frågan om erövrandet av de massor, vilka i dag ännu tillhöra Italiens socialistiska parti.

14) I det fackliga arbetet har i flera länder framsteg gjorts i arbetets förenhetligande och intensitet (i synnerhet i Frankrike), och betydande framgångar ha även vunnits (bl. a. i England). I Tyskland framkallades i vintras genom en av den reformistiska fackföreningsbyråkratin beroende fackföreningsfientlig stämning ett massutträde ur fackföreningarna av kommunister och med dem sympatiserade. Då Tysklands kommunistiska parti den första tiden icke gjorde beslutsamt motstånd mot denna farliga förvillelse, uppträdde exekutiven på det eftertryckligaste mot detta, till dess Frankfurt-kongressens beslut med exekutivens energiska stöd hejdade denna katastrofala företeelse och medförde en total omsvängning i stämningen till förmån för ett revolutionärt fackföreningsarbete.

15) Propaganda bland de halvproletära och småborgerliga medelklassgrupperna har anbefallts sektionerna i stor utsträckning, för att rycka undan terräng för fascismen. I Tyskland har T. K. P. därigenom i själva verket uppnått betydande framgångar, i Italien däremot nästan inga.

16) En ständig, livlig agitation för vinnande av de fattiga bondemassorna för stödandet av den proletära revolutionen har exekutiven enträget ålagt alla sektioner. För detta ändamål utvidgades agitationsparollen ”arbetarregering” till att lyda ”arbetare- och bonderegering”. Skapandet av Bondeinternationalen, vilket visar sig vara ett betydande initiativ, skedde under exekutivens aktiva medverkan. Utvecklingen av en självständig kommunistisk agrarpolitik kommer säkert att den närmaste tiden bli en av de viktigaste uppgifterna för alla sektioner.

17) I nationalitetsfrågan har exekutiven många gånger för bristfälligt genomförande av andra kongressens beslut haft orsak varna flera sektioner, för vilka denna fråga har en särskilt stor betydelse. En av leninismens grundprinciper, som obetingat kräver ett beslutsamt, ständigt aktivt uppträdande av kommunisterna för den nationella självbestämmanderätten (ända till nationell frigörelse och bildande av självständiga stater), har ännu alltjämt icke tillräckligt praktiserats hos alla Kominterns sektioner.

18) Jämte vinnandet av bondemassornas och de undertryckta nationaliteternas stöd har exekutiven ständigt betonat betydelsen av att vinna kolonialfolkens och alla orientaliska folks frihetsrörelser till bundsförvanter åt det revolutionära proletariatet i de kapitalistiska länderna. Detta förutsätter ej blott en vidare utveckling av exekutivens direkta förbindelser med de nationella frigörelsesträvandena i Orienten, utan också en närmare förbindelse mellan sektionerna i de imperialistiska länderna och dessa länders kolonier, och framför allt en oupphörlig, hänsynslös kamp i varje land mot dess bourgeois imperialistiska kolonialpolitik. I detta avseende är det kommunistiska arbetet ännu överallt för svagt.

Vid arbetet inom armén har exekutiven gemensamt med Ungdomsinternationalens exekutiv kunnat träffa påtagliga praktiska förberedelser (Ruhrområdet).

Emellertid ha de sektioner, vilka måste kämpa mot de starkaste imperialistiska makterna, alltför ofta försummat Lenins lära om kamp mot kriget och exekutiven har måst påminna dem om deras skyldigheter.

Denna av exekutiven tillämpade linje av *leninistisk strategi, taktik och orientering* – den och ingen annan måste också i fortsättningen tjäna som rättesnöre för Kominterns ledning. De *kommunistiska partiernas bolsjevisering* måste i trohet mot Lenins sista vilja genomföras. Därvid måste man taga i betraktande de konkreta förhållandena inom varje särskilt land. En början till denna utveckling finnes redan. Aktiviseringen av partiledningarna, organisationerna och enskilda medlemmar stegras i många sektioner, om också långsamt. Från fall till fall framträder nu hos de bästa partierna de äkta revolutionära initiativen, den sega energin och slagkraften, den kloka manövreringsskickligheten och den medvetna järnhårda disciplinen som anstår en verkligt revolutionär kamporganisation.

Dessa ansatser till *bolsjevisering* måste utvecklas vidare, oförtrutet och oavvänt, systematiskt och målmedvetet. Medvetandet om det kommunistiska partiets och Kominterns revolutionära ledarroll måste gå varje organisation såväl som varje medlem i blodet, så att det ur detta medvetande om den kommunistiska kampgemenskapen växer fram den bergfasta tillit, som svetsar partiet samman till en bolsjevikisk organisation och Internationalen till ett segerrikt *världsparti*.

För närvarande fattas dock mycket i Kominterns utveckling till ett verkligt världsparti. Kongressen erinrar sektionerna om deras plikt att med större kraft än hittills genom sitt deltagande i lösandet av de internationella frågorna, genom regelbunden korrespondens och information, liksom också genom sina ständiga medlemmar i exekutiven kollektivt medverka till vidare utveckling av Kominterns ledning.

Erfarenheten har visat, att det ofta är omöjligt att inkalla nationella partikongresser efter en världskongress. Därför upphäver kongressen gällande beslut därom. Alla nationella

partikongresser (ordinarie såväl som extra) kunna dock inkallas endast i samförstånd med exekutiven.

Kongressen ger exekutiven i uppdrag att ännu strängare än hittills kräva järnhård disciplin av alla sektioner och alla partiledare. Kongressen konstaterar, att i en del fall exekutiven för att skona förtjänta kamraters prestige, icke uppträtt med vederbörlig energi mot disciplinbrott. Kongressen ger exekutiven fullmakt att när så kräves handla mycket mera beslutsamt och icke rygga tillbaka för de kraftigaste åtgärder.

I varje land och inom varje enskild kommunistisk organisation måste man arbeta på Kommunistiska Internationalens sammansmältande till ett *enhetligt världsparti*.

Med dessa beslut går Komintern den nya kampperioden tillmötes, rikare på erfarenhet, starkare i handlingskraft, fastare i kampvilja och segerstro.

Teser om Kominterns taktik.

I. Det internationella läget.

1. Den demokratisk-pacifistiska fasen.

Det nya som, springer i ögonen vid betraktande av det nuvarande internationella politiska läget är inträdandet av en viss demokratisk-pacifistisk fas. Inträdandet av en sådan vändning i bourgeoisins världspolitik har förutsagts av Kominterns IV. världskongress, vilken sammanträdde vid en tid, då den borgerliga världsreaktionen hade uppnått sin höjdpunkt.

Den inträdda förskjutningen i bourgeoisins världspolitik visar i närvarande ögonblick följande kännetecken:

I *England* sitter den så kallade arbetarregeringen med ledarna för Andra internationalen i spetsen vid makten. I Frankrike har det så kallade vänsterblocket nått en valseger, varigenom det franska socialistiska partiet, ett av huvudpartierna i Andra internationalen, i verkligheten har blivit en beståndsdel av den nuvarande franska regeringen.

I *Tyskland* visar sig visserligen i förbindelse med propagandan för skadeståndsförslaget en tendens till förstärkande av de demokratisk-pacifistiska illusionerna och socialdemokratin som bärare av denna politik, men samtidigt gör sig en stark mottendens gällande i det den härskande klassen med T. S. P:s hjälp i och för det praktiska genomförandet av skadeståndskraven använder en ännu mera öppen och brutal utsugningspolitik än tidigare vid undertryckandet av den revolutionära rörelsen. Den tyska socialdemokratin förblir trots alla formella ändringar dock ett med den tyska bourgeoisin samregerande parti och deltagar på ena eller andra sättet i den borgerliga diktaturens konsolidering gentemot proletariatet. I *Amerika* har den flygeln av imperialismen segrat vilken nedlåter sig till inblandning i de europeiska angelägenheterna och är beredd att understödja det så kallade sakkunnigeutlåtandet. Den växande rörelsen för bildandet av ett "tredje" (småborgerligt) parti i Amerika visar även en viss förskjutning i riktning mot en demokratisk-pacifistisk fas i amerikansk politik. I *Japan* närmar sig den "demokratiska" bourgeoisin makten och förbereder sig att övertaga regeringsmakten från det feodala partiet. Det nyligen timade regeringsskiftet i Japan tydes ävenledes som en seger för "demokratin" och pacifismen. I *Danmark* är en så kallad arbetarregering vid makten, i vars spets står en framskjuten representant för Andra internationalen. I *Belgien* kan till följd av de nu förestående valen ledarna för det belgiska arbetarpartiet lyckas komma till makten, vilka emellertid de facto redan i dag äro ministrar, fast utan portfölj. I *Österrike* har socialdemokratin vunnit en stor valseger och bildar faktiskt likaledes ett stöd åt den borgerliga regimen. I *Tjeckoslovakien*, i *Polen* och delvis även på *Balkan*, varest bourgeoisin befinner sig

i fullkomligt beroende av de största ententeländernas imperialister, börja förändringarna som tilldragit sig i England, Frankrike o. s. v. att återspeglas.

2. Den verkliga betydelsen av den internationella politikens nuvarande etapp.

Det som nu försiggår är i själva verket icke någon början till stabilisering av den kapitalistiska "ordningen" på "demokratins" och fredens grundvalar, utan endast en gestaltning av herraväldet, som maskerar en ytterligare skärpning av världsreaktionen och förbereder ett folkbedrägeri.

Den "demokratisk-pacifistiska" perioden har icke medfört någon inskränkning av rustningarna – och kan icke heller medföra någon. Rustningsökningen verkställes tvärtom ytterligare i ett rasande tempo. Den hemliga diplomatins intriger florerar mera än någonsin. Varje "demokrati" rustar mer eller mindre öppet till oförsonlig imperialistisk kamp mot den andre vänskapligt sinnade "demokratin".

Den grundläggande antagonismen mellan den amerikanska och den japanska imperialismen har icke bilagts. Den drivande kraften i denna motsats, vilken oundvikligen måste leda till utbrottet av ett nytt imperialistiskt krig, arbetar automatiskt vidare.

Intressekonflikten mellan de imperialistiska klickarna i England och Frankrike har varken mildrats eller än mindre avlägsnats genom "demokratins" seger i båda länderna. Konkurrensens form har ändrats, icke dess väsen.

Utsugningen av kolonierna och de halvkoloniala länderna utgör nu liksom tidigare självfallen förutsättning för "framåtskridandet" och "civilisationen".

3. Sakkunnigeutlåtandet.

Den nuvarande "pacifismens" och "demokratins" evangelium utgör det så kallade sakkunnigeutlåtandet. I verkligheten har expertprogrammet till mål utsugandet av Tysklands arbetande massor. Utom detta framlägger det ett försök av imperialisterna i de ännu i går med varandra i krig liggande länderna att hjälpa upp sina affärer på bekostnad av arbetarna. Besättandet av Ruhr har icke haft det resultatet, som de franska imperialisterna hoppades. Detta cyniska försök till en ohöjd rövaraktion blev resultatlös. Den enda vägen för "lösning" av skadeståndsproblemet är vägen med en under en längre tid utsträckt rovmetod, smyckad med "demokratisk"-pacifistiska fraser. Denna väg se vi därför också numera ententens imperialister beträda. Därvid understöddas de i första hand av de däri intresserade lagren av den tyska bourgeoisin och den i tjänst hos denna stående socialdemokratin. Sakkunnigeutlåtandet, som nu har funnit hela den kontrarevolutionära internationella socialdemokratins gillande, utgör i sanning nutidens skamligaste dokument. Det blir en snara om halsen icke endast på Tysklands arbetare utan även på en hel mängd andra länders arbetande massor. Socialdemokratins understödjande av sakkunnigeutlåtandet är ett likadant förräderi mot det arbetande folkets sak som understödjandet av det gångna imperialistiska kriget, emedan sakkunnigeutlåtandet icke är någonting annat än en fortsättning av detta krig med andra medel.

Sakkunnigeutlåtandet förmår icke under *några förhållanden*, även om det slutgiltigt genomföres, bilägga intressekonflikten hos världsimperialismens olika grupper. Ju mera man försöker att på papperet försona dessa intressen, desto starkare kommer den motsats, som kännetecknar dem, att inom kort träda i dagen.

4. Sovjetunionens internationella ställning.

Det enda land som för en konsekvent och ren fredspolitik är Sovjetunionen. Den segerrika proletära revolutionens första land, omringat av borgerliga fiender, fortsätter hårdnackat och

hjaltemodigt en sann fredspolitik. Under den förflutna perioden har det lyckats Socialistiska Sovjetrepublikernas Union att i hög grad befästa sin internationella ställning. Det växande välståndet i landet, det understöd, som landet erhåller från dem som äro ärliga och medvetna inom den internationella arbetarklassen, samt sovjetregeringens kloka politik har lett till Sovjetunionens de jure-erkännande från några av de största staternas sida. Men det oaktat är det långt ifrån uteslutet att just den "demokratisk-pacifistiska" perioden skapar nya svårigheter för den första proletära staten. Det föreligger inget tvivel om att förrädardelen inom "demokratin" nu arbetar på att skapa fram en enhetsfront på den internationella politikens område mot Sovjetunionen för att tvinga den segerrika proletära revolutionen på knä och utpressa betalningen för de gamla skulderna, antingen analogt med sakkunnigeutlåtandet eller under någon annan form. Man får icke glömma, att den "demokratisk-pacifistiska" fasen bildar en av kapitalismens *sista fasen*. Ju mera kapitalismen nalkas sitt slut, ju svårare och motsägelsefullare den internationella bourgeoisins ställning gestaltar sig, desto sannolikare blir iscensättandet av ett direkt krigsäventyr från deras sida mot Sovjetunionen. Socialdemokraternas deltagande i de nuvarande "demokratiska" regeringarna förstorar blott faran för ett sådant krigsäventyr. De kontrarevolutionära ledarna för socialdemokratin komma i sitt gränslösa hat mot sovjetmakten tidigare att sluta sig till krigsäventyren än till och med mången öppen hjärtig bourgeois. Hela världens arbetarklass måste vara förberedd på att det lyckas den internationella reaktionen, vilken för närvarande seglar under den "demokratiska" pacifismens fana, att få till stånd en sådan enhetsfront mot Sovjetunionen. Arbetarna i hela världen skola med största hängivenhet bekämpa en sådan politik från de härskande klassernas sida och sätta in hela sin energi på att slita sönder denna kedja innan dess enskilda länkar ännu hopfogats.

5. Socialdemokratin internationella politik.

Den kontrarevolutionära internationella socialdemokratin, som augusti månad 1914 tvangs att kasta av sig hyckleriets mask och att öppet understödja "sitt" lands bourgeois, fortsätter i dag samma utrikespolitik fast blott i en mera dold form. I alla länder varest socialdemokratin representerar en betydande makt understödjer den nu som förut sitt fosterlands "imperialister" men döljer samtidigt denna förräddarpolitik med fraser om demokrati och pacifism. Det finns inga tvivel, att icke just ledarna för socialdemokratin lägga i dagen den största iver för att genomföra i) sakkunnigeutlåtandets politik, 2) förberedelsen av en ny internationell isolering av Sovjetunionen, ja till och med ett direkt fälttåg av det internationella kapitalet mot världens första proletära revolution. För att insöva massornas vaksamhet hängiva sig den kontrarevolutionära socialdemokratin ledare samtidigt på sina partidagar åt hycklande fraser om bekämpandet av kriget förmedelst generalstrejk och dylikt.

Mellan bourgeoisins politiska ledare och den kontrarevolutionära socialdemokratin ledare fullbordas en arbetsfördelning: de förra skapa fram skenet av en "demokratisk-pacifistisk" era; de senare sätta allt in på att stärka de "demokratisk-pacifistiska" illusionerna bland de arbetande klasserna.

II. Maktens problem.

1. Den borgerliga ordningen lossnar i fogarna.

Den borgerliga ordningen har för ett visst tidsavsnitt ändå förstått att hålla sig uppe, trots att det första imperialistiska världskrigets slutskede utlöste ett väldigt utbrott av massornas elementära vrede. Det internationella proletariats krafter visade sig icke tillräckligt organiserade, partierna för den internationella proletära revolutionen icke starka nog, och därmed omöjliggjordes den proletära revolutionens seger vid det imperialistiska världskrigets slut. Icke desto mindre har det första imperialistiska världskriget framkallat djupa skakningar.

Följderna av detta krig komma att kännas under en lång rad av år framåt. Ännu har icke dess socialpolitiska resultat trätt i dagen i full utsträckning. De imperialistiska fredsfördragen voro, vilket även Ruhrbesättandet visade, blott ett fortsättande av krigen med andra medel; de ha ej kunnat läka de sår som kriget slagit. Krigets följder äro ej över vunna och kunna på kapitalistisk väg icke övervinnas.

Det är ett faktum, att det kapitalistiska systemet har utträtt ur det första imperialistiska världskriget icke endast ekonomiskt brutet och ruinerat utan även politiskt. Tecknen på kapitalismens bristande stabilitet träda ibland till och med tydligare i dagen på det rent politiska området än det ekonomiska. Det oavslåtliga och snabba ombytet av regeringar i en hel mängd länder visar att maktens problem står på dagordningen och därtill under en form som aldrig före det imperialistiska kriget.

2. Två riktningar inom världsbourgeoisins politik.

Under loppet av de sista efterkrigsåren och delvis redan före kriget ha tvenne riktningar inom världsbourgeoisins politik med full tydlighet framträtt: en öppen reaktionär och en demokratisk-reformistisk. Den mest utpräglade representanten för den första riktningen är Poincaré och för den andra riktningen Lloyd George. Under de år då den revolutionära krisen så småningom mognar är uppträdandet av en sådan tvåfaldig politik inom världsbourgeoisins ledning ingen tillfällig händelse. Så snart marken börjat vackla under fötterna, de ”normala” tiderna för det säkra bourgeoisiherraväldet hotar att höra till det förgångna, så snart revolutionära stormar ge sig märkbart tillkänna och den proletära omstörtningens makter antaga ett hotande omfång, måste ovillkorligen tvenne system göra sig gällande bland ledarna för de härskande klasserna: en politik, som vill förstöra och slå ned de revolutionära krafterna genom öppen och häftig strid, innan de ännu hade vuxit upp, och en annan politik, som är mera långsiktande och som strävar efter att genom små medgivanden och mutandet av arbetarklassens spetsar, kort och gott att genom ”demokratins”, pacifismens och reformismens metoder ändra styrkeförhållandet till bourgeoisins fördel.

3. Mellan socialdemokrati och fascism.

Bourgeoisin kan redan icke längre regera med de tidigare metoderna. Däri uppenbarar sig ett av tecknen på den proletära revolutionens långsamma men säkra frammarsch. Bourgeoisin betjänar sig än av fascismen än av socialdemokratin. I båda fallen strävar bourgeoisin efter att maskera den kapitalistiska karaktären av dess herravälde, att ge den mer eller mindre folkliga drag. Såväl fascisterna (den första perioden av Mussolinis regemente) som socialdemokraterna (den första perioden av Noskes regemente) ställa sig i det önskade ögonblicket till förfogande åt bourgeoisin som kontrarevolutionens öppna kamporganisationer, som beväpnade band, som barbagarden mot den växande proletära omstörtningensarmén.

Samtidigt söker bourgeoisin med tillhjälp av fascismen och socialdemokratin att företaga en omgruppering av samhällskrafterna i det den framkallar skenet av politisk seger för småborgardömet och av ”folkets” deltagande i maktens utövning.

4. Socialdemokratin som bourgeoisins ”tredje” parti.

I Amerika göres det mycket väsen av bildandet av ett ”tredje” parti (småborgardömet) inom bourgeoisin. I Europa har socialdemokratin i viss mening redan blivit bourgeoisins ”tredje” parti. Detta visar sig särskilt tydligt i England, varest förutom de båda klassiska partierna inom bourgeoisin, vilka avlöste varandra vid makten, nu det så kallade arbetarpartiet har blivit en regerande faktor, ett arbetarparti, som i själva verket fortsätter en med de båda bourgeoisiflyglarnas besläktad politik. Det förefinns icke det minsta tvivel om att icke de socialförrädiska ledarna av det engelska arbetarpartiet kommer att delta i stärkandet av den

engelska bourgeoisins makt under loppet av en hel del år framåt och i den ena eller andra kombinationsformen.

Lika klart är det faktum, att såväl i Frankrike som i en mängd andra länder ledarna av Andra internationalen spela rollen av borgerliga ministrar och de facto äro ledare av en fraktion av den "demokratiska" bourgeoisin.

Socialdemokratin förvandlar sig sedan åtskilliga år från en högerflygel inom arbetarrörelsen allt mera till en flygel inom bourgeoisin, ja på sina ställen till och med till en flygel av fascismen. Det är därför historiskt falskt att tala om "fascismens seger över socialdemokratin". Fascismen och socialdemokratin är (för så vitt det rör sig om de ledande lagren) högra och vänstra handen hos den moderna kapitalismen, vilken genom det första imperialistiska kriget och genom arbetarnas första strider mot den lossnat i sina fogar.

5. Socialdemokratin på nytt vid makten.

Redan under kriget sågo vi ledarna av Andra internationalen vara vid makten i en hel mängd länder. Framdragandet av socialdemokraterna att delta i makten under kriget förklarades av imperialisternas rent praktiska behov av att ställa "sitt" lands spetsar bland arbetarna emot de andra ländernas arbetarrörelse.

För närvarande drar bourgeoisin i en mängd länder för andra gången ledarna för socialdemokratin fram att delta i makten. Nu sker det under "normala" tider, då inget krig föres. Men just detta bevisar det borgerliga väldets osäkerhet. Det bekräftar vidare att de närvarande "normala" tiderna i själva verket gömmer oerhört mycket onormalt hos bourgeoisin och bär svåra kriser i sitt sköte.

6. Mellan vit terror och "arbetarregeringar".

Trots det skenbara befästandet av den borgerliga regimen blir dess makt allt mer och mer undergrävd. Helhetsläget är ytterst osäkert. Parlamentarismen går mot sitt slut. För varje dag växer svårigheten för bourgeoisin att skaffa sig en något så när fast position på ruinerna av den gamla parlamentarismen. Utgången av de senaste valen i Tyskland och Frankrike visar detta tydligt. I tvenne av de borgerliga parlamenten i de viktigaste staterna i Europa, i Paris och Berlin, finns det för närvarande ingen något så när säker majoritet. Bourgeoisin måste med nödvändighet kasta sig än åt den ena än åt den andra sidan, än gripa till öppen vit terror, än försöka stödja sig på en så kallad "arbetarregering".

Det är icke uteslutet att vi inom de närmaste åren komma att få uppleva en så kallad "arbetarregering" icke blott i ett eller två utan i en hel mängd land. Dessa "arbetarregeringar" är ett uttryck av det revolutionära proletariats kamp om makten och de vacklanden inom bourgeoisin, vilka äro oundvikliga i den närvarande perioden. Objektivt kunna dessa så kallade arbetarregeringar så tillvida betyda ett framsteg som de vittna om den borgerliga ordningens fortgående förfall, om brist på beslutsamhet i de härskande klassernas politik. I denna betydelse bildar även Mac Donalds nuvarande kontrarevolutionära "arbetarregering" (i verkligheten liberala regering) ett historiskt framsteg. Men uppgiften för de verkliga anhängarna av den proletära revolutionen får helt naturligt icke bestå i att gilla sådana "arbetarregeringar" utan endast i att de samla den proletära armén till den oförsonliga revolutionära striden och medverka till att det lyckas att fortast möjligt skrida över den så kallade "arbetarregeringen" till proletariats diktatur.

7. Den objektiva betydelsen av och de sannolika perspektiven för den demokratisk-pacifistiska perioden.

Den objektiva innebörden av den nuvarande egenartade demokratisk-pacifistiska perioden är den, att bourgeoisin icke längre kan regera med de gamla metoderna. Denna period är ett uttryck för den kapitalistiska ordningens osäkerhet, för dess förfall, dess avtagande utveckling. De nuvarande demokratisk-pacifistiska regeringarna, liksom analoga regeringar, vilka ännu kunna uppstå, komma icke blott att ej föra en verklig demokratisk fredspolitik utan komma tvärtom att utveckla sig själva mycket snabbt i riktning mot fascismen. Klasskampen kommer ej blott att fortgå utan den kommer inom ramen av "demokrati" och "pacifism" att flamma upp ännu kraftigare. Regimväxlingen (demokrati-fascism-demokrati) kommer ännu mera att undergräva den anfräta kapitalismens grundval. Efter varje växling komma folkmassorna och i första hand de proletära massorna att uppvisa en större rikedom på politisk erfarenhet och en mera stålsatt vilja till kamp, medan bourgeoisin och de denna tjänande ledarna ur socialdemokratin komma att utgå ur varje regimväxling med försvagad kraft, demoraliserade och med mindre tro på sig själva och sin politik.

På detta sätt skall tillökningen av den proletära revolutionens krafter följa intill den avgörande segern.

III. Problemet att bilda kommunistiska masspartier som Kominterns huvuduppgift

1. Kapitalismens kris och den subjektiva faktorn.

Världsbourgeoisin blev vid det imperialistiska krigets slut icke besegrad framför allt därför att vi ännu icke hade några kommunistiska masspartier i de utslagsgivande länderna, masspartier vilka voro i stånd att organisera revolutionen och i kampen leda massorna, vilka spontant reste sig upp mot krigsförbrytarna. Därigenom fick kapitalismen en viss andhämtningspaus.

I en situation, i vilken kapitalismen icke längre kan härska utan stödet av socialdemokratin, i vilken kapitalismens kris visserligen blir långvarig men alltmera hopplös är den "subjektiva faktorn" d. v. s. de proletära massornas och deras kommunistiska avantgardes organisatoriska höjd hela den historiska epokens kardinalfråga.

2. Parollen "Fram till massorna!"

Parollen "Fram till massorna!", som Kominterns fjärde världskongress gav, förblir fortfarande gällande. De resultat, som Komintern har tillkämpat sig under den förflutna perioden, äro enbart förberedande landvinningar. De enskilda sektionernas resultat äro ännu icke säkrade. Såvida vi icke komma vidare i erövringen av massorna, kan lätt en tillbakagående rörelse uppstå.

3. Erövrandet av majoriteten.

III. och IV. kongressernas formulering till frågan om erövrandet av majoriteten lyder:

"Under dessa omständigheter förblir den grundläggande anvisningen av den III. världskongressen helt bestående: erövra arbetarklassens flertal och att föra den avgörande delen av denna klass i striden."

"Ännu mera än vid tiden före den III. världskongressen har denna uppfattning giltighet i dag, att under det nuvarande labila jämviktsläget den skarpaste kris helt snabbt kan utlösas till följd av en storstrejk, ett uppror i kolonierna, ett nytt krig eller till och med en parlamentskris. Men just därigenom vinner den subjektiva faktorn oerhörd betydelse, d. v. s. graden av självmedvetande, av kampvilja och organisation hos arbetarklassens avantgarde.

Att vinna majoriteten av Amerikas och Europas arbetarklass – det är nu som förut Kominterns huvuduppgift.

I de koloniala och halvkoloniala länderna har Komintern en tvåfaldig uppgift: 1) att skapa en kärna av kommunistiska partier, vilka representera proletariats helhetsintressen och 2) att med alla krafter understödja de nationalrevolutionära rörelserna, vilka vända sig mot imperialismen, att bli denna rörelses avantgarde och inom den nationella rörelsen väcka och stegra den sociala rörelsen.”

Kominterns V. världskongress bekräftar till fulla den III. och den IV. Kongressens formuleringar. Den avvisar med bestämdhet såsom oriktig å ena sidan de högerstående tendenser, vilka först fordra erövrandet av den statistiska majoriteten av den arbetande massan och hysa den åsikten, att det icke kan bli tal om allvarliga revolutionära strider så länge kommunisterna icke om möjligt ha erövat 99 proc. av alla arbetare, å andra sidan felan hos ”ultravänstern”, vilken ännu hittills icke har förstått den avgörande världshistoriska betydelsen av lösen: ”Fram till massorna!” och ibland förirrar sig till den tron, att de kommunistiska partierna skulle kunna vara ”terroristiska minoriteter” och alltså tro, att de kommunistiska partierna kunde leda massorna till strid vilket ögonblick som helst utan att ha blivit masspartier.

IV. De grundläggande förutsättningarna för bildandet av kommunistiska masspartier.

Dessa förutsättningar äro:

1. Partiets organiserade uppbyggande på grundval av partiets driftsceller.

Det stora flertalet av de europeiska kommunistiska partierna fasthålla ännu i dag vid de från socialdemokratin övertagna grundsatserna beträffande det organisatoriska uppbyggandet av partiet. Detta är en kvarleva från de tiderna, då man ännu betraktade partiet som en hjälpapparat för valen. Det kan icke bli tal om ett uppbyggande av ett allvarligt och fast kommunistiskt massparti, så länge partiet icke självt har sin grundval i particeller å arbetsplatserna. Detta gäller även för ungdoms- och kvinnoorganisationerna m. fl. Detta är ej blott en organisatorisk utan en allvarlig politisk fråga. Inget kommunistiskt parti kan föra utslagsgivande massor av proletariatet i kamp och besegra bourgeoisin, så länge det ej har en fast grundsal å arbetsplatserna, så länge icke varje stor arbetsplats blivit en del av kommunistiska partiets borg.

2. Riktigt kommunistiskt arbete inom fackföreningarna.

Bildandet av utgrenade kommunistiska fraktioner inom fackföreningarna (om möjligt på legal väg – om icke på illegal) icke blott på papperet utan verkligt och en systematisk, envis strid i årtal för erövrandet av fackföreningarna, en strid som besvarar de av de socialdemokratiska ledarna riktade provokationerna för sprängning och utträde ur fackföreningarna med ett desto intensivare arbete för fackföreningarnas enhet – det är ytterligare grundläggande förutsättningar för skapandet av fasta kommunistiska masspartier.

3. Skapandet av en driftsrörelse.

Driftsråden äro en ny organisationsform för proletariatet. Den skall småningom skapa nya verkligt revolutionära fackföreningar och under gynnsamma omständigheter kunna bilda kärnan till arbetardeputeraderåd. Det kommunistiska parti, som ännu icke har lyckats att framkalla en driftsrörelse, som kan tas på allvar, eller att försäkra sig om ett starkare inflytande inom den redan befintliga driftsrörelsen, kan icke betraktas som ett allvarligt kommunistiskt massparti.

4. Partiets riktiga förhållande till bondeklassen.

Icke blott i agrar- och halvagrarländerna utan även i de typiska industristaterna ha de uppkomna kriserna efter det första imperialistiska kriget gjort betydande lager av bondeklassen betydligt mera mottagliga för de kommunistiska idéerna än de voro före kriget. Proletariatet kan icke segra och upprätta sovjetmakten, om det icke under årtal för en politik, som neutraliserar vissa bondegrupper och söker vinna andra bondegrupper för sin sak. De kommunistiska partier, vilka vilja bli revolutionära masspartier, kunna icke nöja sig med teser om bondefrågan, utan måste lära sig att skapa en levande förbindelse mellan det proletära avantgardet och den bästa delen av bondeklassen. Denna förbindelse kan (den har en oerhörd betydelse även för förbindelsen med armén, som huvudsakligast rekryteras av bönder) huvudsakligast skapas av arbetare. Man måste göra det till regel, att de revolutionära arbetarna vid de företag, inom vilka kommunisterna äga stort inflytande, systematiskt skicka större delegationer ut på landet, för detta ändamål anordna penninginsamlingar o. s. v. En bristande uppmärksamhet från vår sida beträffande frågan om bondeklassen är en socialdemokratisk kvarleva. Kommunistiska partier som ej ha lärt sig att utföra revolutionärt arbete bland bönderna, kunna icke gälla för kommunistiska masspartier, som ta frågan om makt-erövringen på allvar. Naturligtvis måste våra sektioner därvid förbli marxistiska arbetarpartier och icke förvandla sig till ”arbetar- och bondepartier”.

5. Riktig politik i nationalitetsfrågan.

I en hel mängd stater har till följd av den nya uppdelningen av världen efter det första imperialistiska kriget undertryckandet av nationaliteterna vuxit och en nationell sönderdelning uppstått. I en hel del av Europas länder och ännu mera i de koloniala och halvkoloniala länderna har det samlat sig en mängd brännbart stoff, vilket kan spränga bourgeoisins välde i luften. Kommunisternas riktiga politik i nationalitetsfrågan, vilken har fått en ingående behandling i andra världskongressens riktlinjer, bildar en av de viktigaste delarna av politiken för erövrandet av massorna och för förberedandet av den segerrika revolutionen. Den anarki och de opportunistiska avvikelser i den nationella frågan, som ännu präglar en hel mängd kommunistiska partier, visar dessa partiets svagaste sida och de kunna aldrig uppfylla sin historiska uppgift, om de icke övervinna dessa svagheter.

Det riktiga lösandet av de i dessa fem punkter uppräknade uppgifterna bilda den grundläggande och elementära förutsättningen för uppbyggandet av kommunistiska masspartier. Utan en riktig lösning av dessa fem uppgifter kan man icke på allvar tala om den kommunistiska politikens andra frågor.

V. Mellan tvänne vågor av den proletära revolutionen.

Under loppet av senaste året hava tecken på en ny revolutionsvågs uppkomst visat sig. Revolutionsstridernas början i Tyskland, upproren i Bulgarien och Polen, de stora sociala strejkerna i en hel mängd stater vittna om annalkandet av nya revolutionära händelser.

Just perioden *mellan* tvänne revolutioner eller tvänne stigande revolutionära vågor främjar för det mesta såväl opportunistiska högeravvikelser som ”ultravänster”-tendenser och en i radikala fraser höljad passivitet, omvänd mensjevism.

VI. Skoningslös kamp mot de opportunistiska högerriktningarna.

Den period som ligger mellan Kominterns IV. och V. kongresser har visat, att de opportunistiska riktningarna inom den kommunistiska rörelsen äro starkare än man kunde förutsätta. En mängd av kommunisternas sektioner hava uppstått ur de socialdemokratiska partierna. Därvid hava dessa sektioner överfört till Komintern några ännu icke övervunna kvarlevor av

socialdemokratiska traditioner. I den mån Kominterns partier bli masspartier kunna högertendenserna antaga en särskilt farlig karaktär

På Kominterns V. kongress har det med full klarhet framgått, att i några av arbetarrörelsens viktigaste länder representanterna för högerriktningen försökt att helt och hållet förvränga taktiken beträffande enhetsfronten och arbetar- och bonderegeringen och detta på ett sådant sätt att de uttytt taktikens innebörd som ett intimt politiskt förbund, en organisk koalition mellan "alla arbetarpartier", d. v. s. ett politiskt förbund mellan kommunisterna och socialdemokratin.

Under det att för Komintern det huvudsakliga ändamålet med enhetsfronttaktiken var att bekämpa den kontrarevolutionära socialdemokratins ledare och att befria de socialdemokratiska arbetarna från dessa kontrarevolutionära ledares inflytande försökte representanterna för högerriktningen att tyda taktiken som ett politiskt förbund med socialdemokratin.

Kominterns V. världskongress fördömer på det bestämdaste denna småborgerliga riktning, avvisar kategoriskt förvrängandet av idéen om enhetsfronttaktiken så som den har visat sig i några av Kominterns sektioner och förklarar, att Komintern kommer att skoningslöst bekämpa denna politik, vilken står i principiell motsats till Kommunistiska internationals beslut.

VII. Ett klarläggande av "ultravänster"-tendenserna.

Bolsjevismen som rörelse för Rysslands revolutionära proletariat utvecklade sig icke blott i skoningslös kamp mot mensjevismen och centrismen utan även i kamp mot "ultravänster"-riktningen. Komintern såsom en internationell bolsjevistisk organisation kämpar från första dagen av sin tillblivelse en skoningslös kamp icke endast mot högeropportunisten utan även mot "ultravänster"-tendenserna, vilka ofta blott utgöra opportunistens framsida. Under perioden mellan Kominterns IV. och V. kongress antogo "ultravänster"-tendenserna särskilt hotande karaktär ifråga om arbetet i de reaktionära fackföreningarna. Rörelsen till förmån för kommunisternas utträde ur fackföreningarna är förenad med de största faror för kommunismen. Om Komintern icke ständigt och på det bestämdaste tillbakavisar dessa tendenser, vilka blott ge stöd åt socialdemokratins kontrarevolutionära ledare som helst skulle vilja köra kommunisterna ur fackföreningarna, då komma vi aldrig att kunna skapa verkligt bolsjevikiska partier. "Ultravänster"-tendenserna funno vidare sitt uttryck i det "principiella" förkastandet av manövertaktiken såsom sådan, särskilt i oförstående för enhetsfront-taktiken, avböjandet av att praktiskt genomföra den eller försöka att låta enhetsfront-taktiken blott gälla på det ekonomiska och ej för det politiska området och annat liknande. Manövreringen får icke utnyttjas för opportunistiska metoder.

I det Komintern skoningslöst bekämpar de högeropportunistiska riktningarna måste den samtidigt systematiskt klarlägga det felaktiga och fördärliga hos "ultravänster"-riktningen, vilket omöjliggör skapandet av kommunistiska, manöverdugliga masspartier.

VIII. Enhetsfronttaktiken.

Trots de stora opportunistiska felen och förvrängningarna av enhetsfront-taktiken från högersida, förvrängningar vilka på många platser lett till de kommunistiska partiernas direkta förfall, har användandet av enhetsfront-taktiken under tiden mellan Komintern IV. och V. kongress i det hela taget utan tvivel varit till fördel för oss och gynnat övergångsprocessen till masspartier för en hel mängd av Kominterns sektioner.

Under en period då de kommunistiska partierna i en hel del av de viktigaste länderna ännu äro i minoritet och socialdemokratin på grund av givna historiska omständigheter ännu har betydande proletariatmassor bakom sig samt kapitalets offensiv fortgår i skilda former och

arbetarklassen icke ännu skaffar sig tillräcklig energi för att föra allvarliga försvarsstrider, var och förblir enhetsfront-taktiken absolut riktig och nödvändig.

Erfarenheterna från användandet av enhetsfront-taktiken, till vilka Kommunistiska Internationalen redan ofta har hänvisat, förbli bestående och det har visat sig, att man icke slår sig fram enbart med en formel och att Kominterns partier under den nuvarande perioden ofta icke förstå att vinna någonting med enhetsfront-taktiken ”i och för sig”, varigenom denna taktik, från att vara en revolutionär bolsjevikisk metod, hotade att bli en opportunistisk taktik och en början till revisionism.

Enhetsfront-taktiken är endast en agitationsmetod och en metod för den revolutionära mobiliseringen av massan under en hel tidsperiod. Alla försök att tyda denna taktik såsom en politisk koalition med den kontrarevolutionära socialdemokratien är en opportunistisk vilken förkastas av Kommunistiska internationalen.

Den revolutionära enhetsfront-taktiken kan endast användas på ett riktigt sätt, om varje enskild sektion i fullt medvetande om denna taktiks faror och utan att betrakta den som en mekanisk formel ställer som sin direkta uppgift att vinna, organisera massorna till kamp för bestämda dagsmål och delkrav, alltid med orientering åt revolutionen och med det målet att föra majoriteten av proletariats utslagsgivande grupper in i striderna för att därigenom verkställa övergången till ‘angrepp på bourgeoisin.

1) Att använda enhetsfront-taktiken *underifrån* är överallt och alltid nödvändigt, kanske med undantag vid enstaka sällsynta tillfällen under de avgörande stridernas gång, då de revolutionära kommunistiska arbetarna tvingas att med vapen i hand kämpa även mot grupper av proletärer, vilka på grund av bristande klassmedvetande stå på fiendens sida. Dock, även i sådana undantagsfall måste allt göras för att skapa enhet nerifrån med de arbetare, vilka ännu icke följa kommunisterna. Erfarenheterna från den ryska revolutionen och de tyska revolutionsstriderna hava visat, att detta också är möjligt.

2) Enhet *underifrån* och *samtidigt* underhandlingar med ledarna. Denna metod måste ofta användas i de länder, där socialdemokratien ännu har en betydande makt. Dessa förhandlingar med ledarna få icke binda partiets kommunistiska självständighet. Grundvalen för genomförandet av enhetsfront-taktiken måste dock även i detta fall bildas genom enhet *underifrån*. Uppfordran till socialdemokratiens officiella organ (öppna brev o. d.) får icke sjunka ner till schabloner. Det viktigaste härvidlag är att bland arbetarmassorna, även bland de socialdemokratiska arbetarna i förväg skapa en stämning, som är gynnsam för den ena eller andra aktionen, för påbörjande av den eller den kampen, och först därefter träda i förbindelse med socialdemokratiens officiella organ samt ställa dem inför det faktum att det finns utpräglade stämningar inom arbetarklassen och i den händelse de ställa sig avböjande demaskera dem inför massorna.

Det är självfallet att de kommunistiska partierna måste förstå att tillvarataga och upprätthålla sin fulla och absoluta självständighet och under varje fas i förhandlingarna under alla förhållanden bibehålla sin kommunistiska karaktär. För den skull måste alla förhandlingar med socialdemokratiens ledare föras offentligt. För övrigt måste kommunisterna göra allt för att vidmakthålla arbetarmassornas intresse kring dessa förhandlingar.

3) Enhetsfront-taktik endast *uppifrån*. Denna metod förkastas kategoriskt och på det bestämdaste av Kommunistiska Internationalen.

Den största betydelsen ligger hos enhetsfront-taktiken *underifrån*, d. v. s. en enhetsfront, som förverkligas under ledning av det kommunistiska partiet bland kommunistiska, socialdemokratiska och partilösa arbetare på arbetsplatserna, driftsråd, fackföreningar och vidare i ett industricentrum, eller inom ett helt område, ett helt land eller ett helt yrke o. s. v.

Det är självklart att sättet för användandet av enhetsfront-taktiken kan och måste växla i förhållande till det konkreta läget inom varje land och varje tidsperiod. Ett vanligt schablonmässigt genomförande av enhetsfront-taktiken berövar denna taktik varje som helst betydelse och förvandlar den till sin direkta motsats.

Vid fastställandet av de taktiska metoderna måste alla omständigheter beträffande landet ifråga, dess struktur, den vidkommande sektionens tillstånd tagas med i räkningen liksom tyngdpunkten måste läggas på massornas mobilisering underifrån, och kamporgan och förbindelser med de viktigaste lagren inom de arbetande massorna (proletariat, bönder, lantproletariat), vilka skola dragas med in i striderna, måste skapas.

Enhetsfront-taktiken var och förblir en revolutionstaktik, men icke en taktik för den fredliga evolutionen. Enhetsfront-taktiken var och förblir en revolutionär strategisk manöverstaktik från den av fiender omringade kommunistiska förtruppen i dess kamp mot, framför allt, de förrädiska ledarna av den kontrarevolutionära socialdemokratin. Den är ingen taktik för upprättande av förbund med dessa ledare. Enhetsfront-taktiken var och förblir den taktik, som så småningom leder till att de socialdemokratiska och de partilösa arbetarna dragas över på vår sida, får däremot icke under några omständigheter degraderas till en taktik, som prutar av på våra mål i en för nämnda grupper lämpad grad.

IX. Arbetare- och bonderegeringen.

Parollen om arbetare- och bonderegering har uppfattats och uppfattas fortfarande av Komintern som en logisk följd av enhetsfront-taktiken i dess förut angivna betydelse. De opportunistiska elementen i Komintern ha under den förflutna perioden sökt förvanska även arbetare- och bonderegeringens paroll, i det de tolkade den som en regering ”inom ramen av den borgerliga demokratin” och som en politisk allians med socialdemokratin. Kominterns V. världskongress förkastar en dylik tolkning på det bestämdaste. Parollen ”arbetare- och bonderegering” är för Komintern – översatt till revolutionens, till folkmassornas språk – samma paroll som proletariatets diktatur. Formeln arbetare- och bonderegering, vilken framgått ur den ryska revolutionens erfarenheter, var icke och kan icke vara något annat än en metod för agitation bland massorna och deras mobilisering för det revolutionära ändamålet: bourgeoisins störtande och upprättandet av sovjetmakten. För att åstadkomma en verklig arbetarregering eller arbetare- och bonderegering, måste man först och främst störta bourgeoisin, som ännu i dag är vid makten överallt utanför Sovjet-Unionen. Bourgeoisins störtande och oskadliggörande, övertagandet av dess motstånd och skapandet av verkliga förutsättningar för en sann arbetare- och bonderegering kan endast uppnås genom en väpnad resning av proletariatet, som även leder den bättre delen av bönderna – det kan endast förverkligas av det arbetande folket under inbördeskrig.

Parollen arbetare- och bonderegering var och är fortfarande den bästa formeln för att komma i kontakt med massorna, med det arbetande folkets breda lager.

Under nuvarande period, då socialdemokratins ledare allt fastare sammanknytas med bourgeoisin i regeringskombinationer, under det de breda massorna av arbetare som ännu följa socialdemokratin alltmer proletariseras, uppstår ett läge, som ofta är synnerligen gynnsamt för enhetsfront-taktikens genomförande och användandet av parollen om arbetare- och bonderegering.

Om vi just i den nuvarande perioden, då den officiella socialdemokratin förvandlar sig till ett bourgeoisins ”tredje” regeringsparti och socialdemokraternas ledare alltmera inlåta sig på regeringskombinationer med bourgeoisin, genom ett skickligt användande av enhetsfront-taktiken och parollen arbetare- och bonderegering lyckas få med stora massor av socialdemokratiska arbetare i den ekonomiska och därutöver även i den politiska kampen till

gemensamma aktioner med oss, så kommer detta att skapa det gynnsammaste läge som kan tänkas för upphävandet av de kontrarevolutionära socialdemokratiska ledarnas inflytande och för erövrandet av betydande lager av det arbetande folket för kommunismen.

Parollen arbetare- och bonderegering är för kommunisterna aldrig en taktik för parlamentariska överenskommelser och kombinationer med socialdemokraterna. Tvärtom, även kommunisternas parlamentariska verksamhet måste inriktas på att avslöja socialdemokratiens kontrarevolutionära roll och fullfölja syftet att för det arbetande folkets breda massor klarlägga de s. k. "arbetarregeringarnas" förrådiska natur och surrogatkaraktär, då de ha bourgeoisie att tacka för sin tillkomst och faktiskt också äro liberala borgerliga regeringar.

X. De s. k. delkraven.

Kommunistiska Internationalens taktik utesluter icke intagandet av delkrav i vår agitation och politik, utan till och med förutsätter dem. Härvid måste dock tre ting observeras.

a) De av oss uppställda delkraven måste springa fram ur den levande verkligheten, d. v. s. de måste vara sådana att man kan räkna på att de breda massorna av det arbetande folket komma att stödja dem.

b) Sådana krav måste ligga i den revolutionära utvecklingens riktning.

c) Sådana krav måste alltid förknippas med det slutliga målet. Vi måste gå från det speciella till det allmänna, från delkraven till en samling av alla de krav, vilka tillsammans innebära den socialistiska revolutionen.

Under det reformisternas delkrav ha till syfte att *ersätta* den proletära revolutionen, avse däremot kommunisterna med sitt uppställande av delkrav *raka motsatsen*, nämligen att förbereda den proletära revolutionen på ett mera effektivt sätt. Kommunisternas hela agitation för delkraven förknippar vart och ett av dem på det intimaste med den revolutionära omstörtningens program. Detta gäller särskilt för de länder, i vilka den borgerliga samhällsordningens kris redan börjat.

XI. De demokratisk-pacifistiska illusionerna.

I samband med det internationella läget uppstå inom vissa lager av det arbetande folket tillfälliga demokratisk-pacifistiska illusioner. Socialdemokratiens ledare komma icke att lämna något oförsökt för att ge dessa illusioner nytt liv.

Kampen mot dessa illusioner, som för kommunisterna kommer att utgöra en av de viktigaste uppgifterna under närmaste period, utesluter på intet sätt användandet av enhetsfront-taktiken. Tvärtom, just ett skickligt användande av enhetsfront-taktiken (vinnande av breda massor av de socialdemokratiska arbetarna för ekonomisk kamp gemensamt med kommunisterna samt uppställande av elementära politiska krav, vilka icke kunna uppfyllas av de nuvarande demokratiska "arbetarregeringarna") kan bli det bästa medlet att övervinna de demokratisk-pacifistiska illusionerna.

Användandet av enhetsfront-taktiken kommer att ge framgång endast under den betingelsen, att de demokratisk-pacifistiska illusionerna icke få insteg inom våra egna led och att kommunisterna vid användandet av enhetsfront-taktiken och parollen om arbetare- och bonderegering taga i betraktande alla de faror, vilka Komintern upprepade gånger påpekat.

XII. Västerlandet och Orienten.

Kommunistiska Internationalen är en organisation för världsrevolutionen. Men nu har till följd av en hel mängd särskilda omständigheter Kominterns uppmärksamhet alltför mycket

tagits i uppmärksamhet av Västerlandet. Arbetet i Orienten, i dettas vidsträcktaste bemärkelse, måste ägnas betydligt mer uppmärksamhet. I Indien, Japan, Kina och Turkiet har under den tilländalupna perioden grodden till en kommunistisk rörelse spirat upp. I alla dessa länder börja arbetarna en omfattande ekonomisk kamp. Komintern måste ägna denna rörelse den största uppmärksamhet. Den måste samtidigt allsidigt stödja den mot imperialismen riktade rörelsen av alla undertryckta nationaliteter i överensstämmelse med tredje världskongressens resolution och komma ihåg, att denna rörelse utgör en av de viktigaste beståndsdelarna av den stora frihetsrörelse, som ensam förmår garantera seger åt revolutionen icke blott i europeisk utan också i internationell skala.

XIII. Två perspektiv.

Den internationella revolutionens period har börjat. Hela dess utvecklingstempo, liksom isynnerhet utvecklingstempot för de revolutionära händelserna på den ena eller andra kontinenten, i det ena eller andra landet, kan icke med bestämdhet förutsägas. Läget i dess helhet är sådant, att tvänne perspektiv äro möjliga:

- 1) Möjligheten av en långsammare, fördröjd utveckling av den proletära revolutionen och
- 2) på grund av det faktum att kapitalismen redan är starkt underminerad och dess inre motsättningar i allmänhet skärpas utomordentligt snabbt, kan katastrofen inträda i det ena eller andra landet inom en ganska kort tid.

Kominterns taktik måste räkna med möjligheten av båda dessa perspektiv. Kominterns manöverskicklighet måste visa sig även däruti, att den hastigt kan anpassa sig efter tempots växlingar. Under alla omständigheter måste emellertid Komintern, även vid ett mycket långsamt utvecklingstempo, i sin egenskap av den proletära revolutionens oförsonliga internationella kommunistiska massparti samla massorna omkring sig och skola dem för den revolutionära kampen om makten.

XIV. Partiernas bolsjevisering och bildandet av ett enhetligt kommunistiskt världsparti.

Kommunistiska Internationalens viktigaste uppgift under nuvarande period är *bolsjeviseringen* av dess sektioner. Denna paroll får likväl på intet vis uppfattas som ett mekaniskt överförande av det ryska bolsjevikpartiets samlade erfarenhet på alla övriga kommunistiska partier. De grundläggande kännetecknen för ett verkligt bolsjevikiskt parti äro följande:

- 1) Partiet måste vara ett verkligt massparti, d. v. s. – vare sig det är legalt eller illegalt – förstå att upprätthålla den mest intima och fasta kontakt med arbetarmassorna och ge uttryck åt deras behov och krav.
- 2) Partiet måste vara manöverdugligt, d. v. s. dess taktik får icke vara dogmatisk och sekteristisk. Det måste förstå att mot fienden använda alla de strategiska manövrer, vilka möjliggöra att därvid bibehålla partiets särprägel oförändrad. ”Det är våra partiers största fel, att de ofta *icke* förstå detta.”
- 3) Partiet måste till sitt väsen vara revolutionärt och marxistiskt, oavvänt sträva mot sitt mål och i varje situation utveckla sitt maximum av energi för att förbereda proletariatets seger över bourgeoisin.
- 4) Partiet måste vara ett centraliserat parti, som icke medgiver några fraktioner, strömningar eller grupperingar; det måste vara som gjutet ur ett enda stycke.
- 5) Partiet måste driva en regelbunden och energisk propaganda och organisation i den borgerliga armén.

Partiernas bolsjevisering innebär, att våra sektioner tillägna sig allt hos den ryska bolsjevismen, som är av internationell betydelse.

Endast i den mån Kominterns utslagsgivande sektioner faktiskt utveckla sig till bolsjevikiska partier blir också Komintern ej blott i ord utan också i handling ett enhetligt och av Leninismens idéer genomsyrat bolsjevikiskt världsparti.

XV. Konkreta uppgifter för Kominterns viktigaste sektioner.

Dessa sektioners uppgifter äro väsentligen följande:

1. *England:* Till följd av det nuvarande världsläget spelar England med sina koloniala besittningar i allmänhet den främsta rollen i alla internationella frågor. Därav följer, att också Englands kommunistiska parti får en utomordentligt stor betydelse. Att fostra Englands kommunistiska parti (E. K. P.) till att uppfylla sina plikter utgör därför en av Kominterns viktigaste uppgifter. E. K. P. har i sin hållning gentemot arbetarregeringen visat en del ideologiska och taktiska avvikelser. E. K. P. måste under den kommande perioden koncentrera sin kraft på följande frågor:

- a) Att inom Labour Party stödja och pådriva den vänstra flygeln så, att den utvecklas till en verkligt revolutionär flygel inom Labour Party, samt bedriva en intensiv verksamhet inom fackorganisationernas minoritetsfraktioner.
- b) Att bland massorna klart och otvetydigt bekämpa MacDonalds "arbetarregering" genom att påvisa dess borgerliga och arbetarefientliga karaktär.
- c) Att vid alla eventuella fyllnadsval och under den blivande valkampanjen följa en klar, bestämd och otvetydig kommunistisk linje.
- d) Att föra den ekonomiska kampen på ett sådant sätt, att huvudvikten lägges på skapandet av organ för enhetsfronten underifrån (strejkkommittéer, stridsledning och driftsråd) samt för arbetarmassorna klargöra den politiska innebörden av dessa ekonomiska strider.
- e) E. K. P. måste genomföra en aktiv kampanj för skapande av aktionskommittéer på arbetsplatserna och i fackföreningarna, för att utöva ett tryck på den s. k. arbetarregeringen i och för genomförandet av den del av "arbetarregeringens" program, som den själv låtit falla, nämligen socialiseringen av järnvägar och gruvor, höjandet av understödet åt de arbetslösa, byggandet av arbetarbostäder o. s. v. Endast om E. K. P. genom exempel från arbetarklassens dagliga nöd visar arbetarregeringens förräderi och söker föra de breda arbetarmassorna till kamp för dessa mål, kommer partiet att hos arbetarmassorna förinta illusionerna om den s. k. arbetarregeringen.
- f) Särskild vikt måste E. K. P. lägga vid förbindelsen med kolonierna, vid stödjandet av de nationalrevolutionära rörelserna i kolonialländerna, vid frågan om militarismen och marinismen, vid nedrustningen, vid Englands relationer med Sovjet-Ryssland, med det imperialistiska Frankrike, vid expertutlåtandet.
- g) Vidare måste E. K. P. igångsätta ett ytterst omsorgsfullt arbete för vinnande av inflytande hos de arbetslösa.
- h) E. K. P. måste dessutom särskilt uppmärksamma partiets inre gestaltning, värvandet av nya medlemmar ur arbetarnas led, bildandet av driftceller, medlemmarnas kommunistiska fostran, spridandet av kunskap om den internationella arbetarrörelsen.

2. *Frankrike:* Kongressen konstaterar med tillfredsställelse det franska partiets betydande framgångar. Detta parti har nu uteslutit alla tvetydiga element och mognar till ett verkligt

proletärt parti. Men samtidigt visar kongressen det franska broderpartiet på nödvändigheten av att utan uppskov genomföra följande uppgifter:

- a) Uppbyggandet av en verklig partiapparat, utan vilken ett proletärt parti icke kan existera.
- b) Grundligt arbete av partiet i landets industricentra utanför Paris, där – som de senaste valen visat – socialisterna ännu äga stort inflytande. Paris är för landsorten naturligtvis av oerhörd betydelse. Dock är en seger för den proletära revolutionen omöjlig om icke även de viktigaste övriga industricentra komma med.
- c) Allvarligt massarbete bland bondebefolkningens breda lager.
- d) Genomförandet av enhetsfront-taktiken på motsvarande sätt. Visserligen ha de franska socialisternas ledare icke vågat öppet inträda i Herriots ministär, men utgöra det oaktat faktiskt en beståndsdel av denna regering. Därav följer nödvändigheten av en modifierad agitation under strängt iakttagande av enhetsfront-taktiken.
- e) Partiet måste på det allvarligaste beakta bildandet av particeller på arbetsplatserna. Utan particeller kan det icke finnas något kommunistiskt massparti.
- f) Värvandets av nya partimedlemmar bland arbetarna. Departementet Seine måste för den närmaste framtiden uppställa som mål att öka sin medlemsiffra till minst 25,000. En liknande värningskampanj bör utvecklas över hela landet.
- g) Partiet måste göra allt för att framkalla en massrörelse över hela landet till förmån för bildandet av driftsråd.
- h) Partiet måste sträva att övervinna och utplåna resterna av högertendenser, fast sammansluta sin hela organisation under Kominterns fana och skapa en verkligt arbetsduglig fast kärna i centrum. Alla slitningar mellan vänstern och den förra "centern" måste upphöra. Hela partiet måste bli en sluten K. I.-vänsterfraktion.
- i) Frankrikes kommunistiska partis (F. K. P:s) internationella förbindelser måste bli intensivare. Framför allt måste en varaktig, oavbruten kontakt med Tysklands kommunistiska parti åstadkommas.
- j) Den franska tungindustrin vinner en allt större betydelse för de imperialistiska mellanhavandena och för de inrepolitiska förhållandena. F. K. P. måste bekämpa tungindustrins växande inflytande, framför allt i samband med kampen mot expertförslagets genomförande samt i intimaste kampgemenskap med Tysklands kommunistiska parti.
- k) Upptagandet i partiet av alla klassmedvetna kommunistiska element från C. G. T. U., vilka hittills stått utanför partiet, måste påskyndas.
- l) C. G. T. U:s ledare måste i kampen mot anarkismen och den vulgära syndikalismen av den gamla skolan intaga en klar ståndpunkt. I denna kamp få inga eftergifter göras åt den falska teorin om C. G. T. U:s "neutralitet" i kommunismen berörande grundfrågor.
- m) Man får aldrig glömma, att trots alla framgångar, som Frankrikes kommunistiska parti och C. G. T. U. vunnit, har ändock hittills varken partiet eller de revolutionära fackföreningarna i verkligheten erövat massorna och organisatoriskt befäst sitt inflytande och följaktligen ännu icke blivit något verkligt avantgarde för det franska proletariatet.
- n) Parollen arbetare- och bonderegering äger för hela Frankrike sin särskilda betydelse. Agitationen för denna paroll i kongressbeslutens anda måste göras till medelpunkten i franska kommunistpartiets hela agitation.

3. *Tyskland*: Den tyska revolutionens huvudperspektiv, sådana de gavs av Komintern på hösten 1923, förbli bestående. Det är icke uteslutet, att en seger för "den demokratiska

pacifismen” i England och Frankrike skulle förläna den tyska bourgeoisin och den tyska socialdemokratin en viss styrka för tillfället. De ”demokratisk-pacifistiska” illusionerna komma från England och Frankrike över till Tyskland. Det är icke uteslutet, att Macdonalds och Herriots regeringar en tid stärka den tyska socialdemokratins parlamentariska pondus, ja till och med för kort tid hjälpa socialdemokraterna i sadeln. Allt detta komplicerar Tysklands politiska läge och skapar möjlighet för en långsam utveckling. Trots detta förblir dock den tyska bourgeoisins och den tyska socialdemokratins internationella läge med naturnödvändighet hopplöst. All deras beredvillighet att på nytt förråda ”fosterlandets” intressen och ge expertutlåtandet sin välsignelse etc. kommer icke att ändra någonting i detta avseende. Den inre krisen kan mycket hastigt tillspetsa sig. Det bevisar de stora klasstriderna under senaste tiden.

Partikrisen är övervunnen. Men för att trygga krisens grundliga övervinnande och förbygga nya faror måste den nuvarande partistyrelsen förstå:

- a) Att på det mest energiska sätt motarbeta varje tendens att utträda ur de socialdemokratiska fackföreningarna; att förpliktiga alla partimedlemmar utan undantag att förverkliga Kominterns och Frankfurtkongressens beslut i fackföreningsfrågan; att definitivt och energiskt genomföra partiets omorganisering på grundval av driftsceller, vilket för partiet kommer att vara till ofantlig nytta vid övergång till illegalitet.
- b) Att bestämt och skoningslöst motarbeta tendenserna att under radikalismens mask insmuggla teoretisk revisionism och mensjevikiska avvikelser.
- c) Att med fasthet och energi genomföra Kominterns linje i fråga om förhållandet till bönderna.
- d) D:o i den nationella frågan.
- e) I sin parlamentariska verksamhet förena en bestämd, oförsonlig principiell kommunistisk hållning med saklighet.
- f) Att ägna driftrådsrörelsen en vida större uppmärksamhet än förut.

Kominterns exekutivkommitté, liksom också samtliga brodersektioner, måste skänka T. K. P:s nuvarande ledning sitt obegränsade stöd. Då blir detta parti i stånd att med lätthet övervinna högertendenserna, vilka gjort det så ofantlig skada och här och där åter kunna uppstå.

4. *Tjeckoslovakien*: Högertendenser, som i Tyskland nått sin fulla utveckling och först därigenom helt uppenbarat sin haltlöshet, fanns och finnes alltjämt även inom det tjeckoslovakiska partiet. Om samma tendenser här icke medfört samma bankrutt som i Tyskland, så är det endast därför, att den politiska utvecklingens tempo varit långsammare i Tjeckoslovakien. Komintern har jämte sina andra funktioner också uppgiften att verka för att sektionerna lära av varandra och sörja för att enskilda sektioners fel icke upprepas av andra. Det skulle också det tjeckoslovakiska partiet göra i föreliggande fall. Tjeckoslovariens kommunistiska parti, som till sin övervägande majoritet består av förträffliga proletära dement, har det oaktat ännu ej förmått bli ett verkligt bolsjevikiskt parti. Därför måste man:

- a) Framför allt korrigera partiets teoretiska linje.
- b) Erkänna felen i Prag-kongressens formuleringar och på senaste konferensen i Bränn.
- c) Inrikta hela partiet på att det icke endast räcker att ha grepp på massorna, utan att det också är nödvändigt att föra dem till revolutionära delstrider samt ideologiskt och organisatoriskt förbereda den slutliga kampen.

- d) Vid enhetsfront-taktikens genomförande bekämpa högertendenserna och bestämt företräda och utföra femte världskongressens beslut.
- e) Utveckla en stegrad aktivitet bland bönderna.
- f) Inrikta partiets nationella program och den mer aktiva nationella politiken i klar leninistisk anda.
- g) Bedriva partiets parlamentariska verksamhet i överensstämmelse med den revolutionära parlamentarismen.
- h) Göra Centralkommitténs verksamhet livligare samt ledningen mera ihållig, fastare och mera energisk.
- i) Tillföra Centralkommittén friska krafter ur de värdefullaste arbetarnas led.
- j) På ett kamratligt sätt och utan förutfattade meningar tillmötesgå motiverade krav från minoriteten på femte världskongressen, särskilt även ungdomsrörelsens krav.

Teser om det ekonomiska världsläget.

I. Den kapitalistiska offensiven, krisperiodens fortvaro.

1. Mellan den tredje kongressen, som antog de senaste teserna om världsläget, och den femte kongressen har bourgeoisin nästan över allt med framgång lyckats genomföra sin offensiv mot proletariatet. De eftergifter, som bourgeoisin i samförstånd med socialdemokraternas ledare omedelbart efter krigets slut gjorde åt proletariatet för att lugna de upproriska massorna, ha med öppet eller hemligt stöd av de socialdemokratiska fackföreningsledningarna återtagits. Proletariatets levnadsstandard har överallt tryckts ned: åttatimmarsdagen är i de flesta länder faktiskt avskaffad, och på arbetsplatserna har kapitalisternas oinskränkta välde åter införts.
2. Bourgeoisins kampmetoder har i de enskilda länderna varit olika. Där de opportunistiska arbetarledningarnas anseende ännu är gällande bland proletariatets stora massor, där massorna ännu äro fångna i den illusionen, att deras läge kan förbättras inom kapitalismens ram med de nationella fredliga medlen – strejker och parlamentarisk demokrati – har den i demokratisk mask klädda borgerliga diktaturens vanliga medel kommit till användning: lockout, lagar och förordningar etc. Men även i dessa länder -- England, Norge o. s. v. – skärpes till följd av klassmotsatsernas tillspetsning också den borgerliga diktaturens metoder. Den långvariga arbetslösheten och inflationen har gjort slut på fackföreningarnas stridsfonder. Gentemot de allt fastare i koncerner och arbetsköpareorganisationer sammanslutna kapitalisterna måste den gamla metoden med enstaka fackföreningars isolerade fredliga kamp absolut slå slint, även om fackföreningsbyråkratin ärligt skulle ha önskat kampen. I många länder: England, Danmark, Australien etc. är bourgeoisin på grund av lägets svårigheter tvungen att helt eller delvis anförtro regeringsmakten åt "arbetarpartiernas" ledare och låta det reformistiska arbetarpartiets män utöva bourgeoisins diktatur.
3. Där arbetarrörelsen antagit revolutionära former, där inflytandet från de socialdemokratiska ledarna – dessa bourgeoisins agenter, som Lenin kallade dem med rätta – icke räckt till för att hålla arbetarna nere, där tillgrepp bourgeoisin terrorn. Detta skedde genom enkla militärkupper i Bulgarien och Spanien, genom att utnyttja den av bourgeoisin själv ruinerade medelklassens förbittring i kampen mot proletariatet (fascismen i Italien) eller genom en kombinerad användning av båda metoderna såsom i Tyskland. Fascismen och socialdemokratien äro när allt kommer omkring på samma sätt den härskande klassens verktyg i kampen mot det revolutionära proletariatet. Den bulgariska socialdemokratien deltog i öppet förbund med

officersklicken i kampen mot det revolutionära proletariatet och de fattiga bönderna. I andra länder: Italien, Tyskland och Förenta Staterna, kämpade de reformistiska arbetarledarna skenbart mot fascismen, men samarbetade i verkligheten med densamma mot det revolutionära proletariatet. (D'Aragna och Mussolini i Italien, socialdemokratins samtycke till proletariatets kuvande i Sachsen och Thüringen, stora koalitionen i Preussen, Gompers och The American Legion i U. S. A.).

4. Den kapitalistiska offensivens framgångar mot det revolutionära proletariatet, högkonjunkturen i Förenta Staterna, arbetslöshetens avtagande i England, den tillfälliga stabiliseringen av Tysklands, Österrikes och Polens valutor etc. ge bourgeoisins förkämpar socialdemokraterna möjligheten att förkunna, att kapitalismens kris är övervunnen, att en ny uppsvingperiod har börjat. Därför skulle de revolutionära kampmetoder som de kommunistiska partierna kräva vara oriktiga, emedan proletariatets läge kan förbättras med fredliga medel. En grundligare undersökning av de senaste tre årens ekonomiska utveckling liksom också av den kapitalistiska världsekonomis nuvarande läge bevisar dock, att den tredje världskongressens grunduppfattning visat sig vara riktig. Den kapitalistiska världsekonomis förfall har i många viktiga kapitalistiska länder väsentligt fortskridit. Den kapitalistiska offensiven kan visserligen för enstaka kapitalistiska stater och grupper skapa en övergående lättnad, som dock samtidigt skärper motsättningarna mellan de olika kapitalistiska staterna, resp. grupperna. Reformisternas påstående, att kapitalismen befinner sig i uppåtgående konjunkturer och att proletariatets läge därför inom kapitalismens ram kan höjas med fredliga medel, är oriktigt.

II. Krisperioden. Världsekonomis sönderfallande. Ingen enhetlig konjunktur.

5. Under ”normala” kapitalistiska förhållanden stiger *varuproduktionen* i de kapitalistiska länderna från decennium till decennium procentuellt mycket starkare än befolkningens tillväxt. Produktionen under år 1923 – det bästa konjunkturåret efter världskriget – året med högkonjunktur i den utslagsgivande staten Förenta Staterna – uppnådde knappt förkrigsperiodens. I den för den moderna kapitalismen mest betecknande järn- och stålindustrin har förkrigsperiodens produktion ännu icke uppnåtts. Särskilt står hela produktionen i den kapitalistiska världsekonomis gamla centrum Europa ännu långt tillbaka för förkrigsperiodens. Den under kriget starkt utvecklade produktionsapparaten står nu till stor del obegagnad. Byggnadsverksamheten, det typiska uttrycket för den reella rikedomens tillväxt, ligger i hela Europa nästan nere.

6. *Arbetslösheten* är i dag, alla kapitalistiska länder sammanräknade, icke mindre än för tre år sedan. Om den avtager i några länder, tilltager den i andra. Det är icke längre fråga om en ”industriell reservarmé” i den gamla betydelsen, utan om en här av permanent arbetslösa, som icke fullständigt absorberas ens vid inträdd högkonjunktur.

7. *Det finns efter världskriget icke längre någon enhetlig kapitalistisk världsekonomi.* Sovjetryssland – en sjättedel av hela världen— är definitivt avsondrad från kapitalismen. De enstaka kapitalistiska länderna, ända till småstaterna i det balkaniserade Europa, försvaga genom höga tullar, genom import- och exportförbud, den ekonomiska samfärdseln sinsemellan. Den kapitalistiska världsekonomis jämvikt är fullständigt rubbad. En hel mängd länder förbrukar ständigt eller tillfälligt mera än de producerar. Tyngdpunkten för den kapitalistiska världsekonomin förskjutes allt mer i riktning mot Amerika. Det flyter en oavbruten ström av guld till Förenta Staterna. De europeiska staternas guldförråd har smält samman till den grad, att ett återinförande av guldmyntheten synes nästan omöjligt. I stället för guldmünt har man fått pappersvaluta, vars fall nedåt icke känner några gränser.

Lånekapitalets fria in- och utströmmande från det ena kapitalistiska landet till det andra har avstannat. I England är räntefoten 3 %, i Tyskland 50 %. I stället för den normala kapitalismens relativt fasta och lätt överskådliga förhållanden har kommit en allmän osäkerhet. Produktion och kalkulation överflyglas av börsspel och spekulation.

8. Det bästa exemplet på konjunktorens nyckfullhet är den isolerade högkonjunktur, som Förenta Staterna genomgick under denna period. De första tecknen till förbättring förefunnos redan i mitten av år 1921. Förbättringen steg stadigt, till dess i april 1923 höjdpunkten hade uppnåtts. Från detta ögonblick sjönk konjunktoren långsamt nedåt igen, avbruten av tillfälliga förbättringar till dess i slutet av april 1924 den definitiva omsvängningen inträdde. Den amerikanska högkonjunktoren har synbarligen nått sitt slut – krisen har kommit.

Högkonjunktoren i Förenta Staterna var en faktisk högkonjunktur. Produktionen steg vida över förkrigstidens. Vid höjdpunkten fanns praktiskt taget ingen arbetslöshet. En stark ackumulation ägde rum, vilken tog sig uttryck i en utvidgning av produktionsapparaten, i en oerhört stegrad byggnadsverksamhet, i en fabelaktig ökning av antalet bilar o. s. v.

9. Högkonjunktoren i Förenta Staterna förblev helt och hållet begränsad till detta land (endast de engelska kolonierna deltog däri i ringa grad). Den berodde uteslutande på den inre marknadens köpkraft, varvid ersättandet av de under kriget uteblivna nybyggnaderna, komplettering av järnvägsmaterial etc. spelade en viktig roll. Högkonjunktoren stod icke i något sammanhang med företeelserna i de övriga kapitalistiska länderna. Exporten gick tillbaka. Den inre marknadens absorberingsförmåga var på sin höjdpunkt så stor, att Förenta Staterna på våren 1923 fyra månader i sträck uppvisade en passiv utrikeshandelsbalans. Den ökade importen av europeiska varor och den amerikanska konkurrensens förslappning på världsmarknaden räckte emellertid icke till för att draga Europa med i högkonjunktoren.

III. Västeuropas speciella kris.

10. Förenta Staternas högkonjunkturperiod har gått Europa spårlöst förbi. *Krigsperiodens inflytande var i Europa så starkt, att det nästan helt och hållet undertryckte konjunkturfasen.* Detta beror på den speciella kris, som Europas industriländer genomgå.

Krisen har sin grund framför allt i industrialiseringen av de länder, som förut levererat råämnen och livsmedel samt importerat industrivaror och även i staternas ömsesidiga avspärrning för den egna industrins skyddande. Detta hindrar de europeiska industriländerna att finna avsättningsmarknad för sina exportvaror samt framkallar en permanent handelskris och arbetslöshet. Arbetslösheten minskar i sin tur den inre marknadens köpkraft. Och så släpas den europeiska ekonomin vidare i krisperiodens bedrägliga kretsgång.

11. *England* är det land, som har den minsta egna agrargrundvalen och som allra mest är hänvisat till export av sina industrivaror för att kunna importera erforderliga råämnen och livsmedel. Därför uppträder krisperioden här i form av en oövertäglig kris inom exportindustrierna: textil-, maskin- och varvsindustrierna etc. Det officiella antalet arbetslösa, som dock varit i stadigt sjunkande sedan en längre tid, överstiger fortfarande i miljon. I verkligheten uppgår antalet arbetslösa till flera hundratusen därutöver. Den koncentrerar sig särskilt på exportindustrierna. Den engelska bourgeoisins ansträngningar (dess höga skatteprestation) har visserligen åstadkommit ett utjämnande av budgeten och ett återupprättande av den engelska penningmarknadens ledande ställning i världen, men inga som helst ekonomiskt-politiska åtgärder ha förmått övervinna krisen inom exportindustrin. Icke ens lönernas nedpressande inom dessa industrierna långt under förkrigsnivån har alls ändrat läget. Förbättringen 1923 var mestadels en följd av minskad produktion inom Tysklands, Frankrikes och Belgiens tungindustri tack vare Ruhrockupationen.

12. *Frankrike* led under krisen mindre än andra europeiska industriländer. Detta land hade en särskilt tryggad avsättningsmarknad för sin industri i *återuppbyggandet av de ödelagda distrikten*. Frankrike led under kriget stora förluster i människoliv och kan med sin stagnerande befolkningstillväxt endast med yttersta svårighet ersätta dessa. Därför finns det i Frankrike ingen nämnvärd arbetslöshet. Tvärtom: utländska arbetare finna där sysselsättning. Men återuppbyggandet skedde väsentligen på bekostnad av de genom inflationen utarmade folklagren i form av oavbrutet stegrade statsskulder och franc-värdefall ned till en femtedel av det nominella. Detta visar, att det franska näringslivets läge är ganska ogynnsamt. Den ekonomiska grundvalen kan ej bära den väldiga maktpolitiska överbyggnaden.

13. *Tyskland* har under denna period genomlevat en hel serie speciella kriser. ”Realisationskonjunkturen” år 1921 efterföljden av den första stabiliseringskrisen våren 1922. Denna avlöstes i sin tur av en inflationskonjunktur. Ruhrockupationen förlamade det viktigaste industriområdet. Den konstlade stabiliseringen på våren 1923 i förbindelse med motståndet i Ruhr blev också av kort varaktighet. Den avlöstes av den definitiva valutakatastrof en, vilken likväl icke mera förorsakade en skenkonjunktur. Den tyska bourgeoisin och framför allt tungindustrin har så länge utnyttjat inflationen för medelklassens utplundring och för reallönernas reducering till ett minimum att den därigenom framkallade sociala krisen – böndernas vägran att förse städerna med livsmedel, stockningen i cirkulationen, elementära utbrott av desperation bland massorna – tvingade bourgeoisin att skapa en ny valuta. Genom proletariats våldsamma nedtryckande sökte man stabilisera räntemarken på arbetarnas bekostnad. Denna stabilisering medförde en våldsam kris, vilken kapitalisterna systematiskt utnyttjade mot proletariatet. De utnyttjade proletariatets oktobernederlag för att befästa sin ställning; de inställde arbetet på fabriker och verkstäder, avskedade arbetarna massvis och rensade arbetsplatserna från revolutionära element. Vid årsskiftet var mer än hälften av de tyska arbetarna arbetslösa eller hade fått arbetstiden inskränkt. Kapitalisterna höllo sig skadeslösa för inflationsprofitens uteblivande genom att förlänga arbetstiden och sänka lönerna.

Försöket att återuppbygga Tysklands näringsliv på kapitalistisk grundval med stabil markkurs och på proletariatets bekostnad syntes under de första månaderna av år 1924 skola få framgång. Valutans stabilisering avbröt medelklassens proletarisering och förbättrade det ekonomiska läget för de arbetare, som arbetade full tid. Detta åstadkom en tillfällig stegring av den inhemska marknadens köpkraft. Produktionen kom i gång. Arbetslösheten minskade starkt. Men framgången äventyras genom prissaxen, minskningen av den jordbrukande befolkningens köpkraft, genom exportens avstannande, genom våldsamma ekonomiska strider inom alla produktionsgrenar och genom de tunga bördor, som förutsätts i expertkommissionens utlåtande. Kreditnöd, bankrutt för stora företag och svår kapitalbrist vittna om den tyska ekonomins stora svaghet.

14. De andra europeiska staterna, som ha en till exporten hänvisad industri (såsom Belgien, Tjeckoslovakien, Österrike, Polen) lida i förhållande till sitt exportbehov på samma sätt av industrikrisen.

IV. Agrarkrisen.

15. Krisperioden gör sig vidare märkbar genom en hela världen omfattande *agrarkris*. Priset på jordbruksprodukter har i förhållande till priset på industrivaror sjunkit starkt, jämfört med tiden före kriget (prissaxen). De jordbruksidkande producenterna äro ur stånd att betala de höga arrendeavgifter, skuldräntor och skatter som påläggas dem. De tvingas att i *miljontal* gå från gård och grund och förtjäna sitt bröd som lönetagare. Prisfallet är starkast i fråga om spannmål, mindre starkt i fråga om animala produkter, under det textila råämnen uppnå höga priser. Krisen inom jordbruket är värst i U. S. A. och några engelska kolonier. Även det

europiska jordbruket, i synnerhet de länders, vilka före kriget hade agrarskyddstullar (Tyskland, Tjeckoslovakien, Italien, Frankrike), drabbas hårt av denna kris.

16. Orsaken till denna prissax är icke absolut överproduktion. Ty ehuru jordens befolkning på de senaste tio åren trots världskriget starkt ökats, äro dock de uppodlade områdena och totalproduktionen av jordbruksvaror mindre än före kriget.

Orsaken till denna företeelse ligger snarare i den allmänna kapitalistiska krisen själv. Den ihållande svåra arbetslösheten i industriländerna och de europeiska arbetarnas minskade reallöner minskar förbrukningen av livsmedel. (I Tyskland t. ex. har konsumtionen av säd sjunkit från 239 kg. pr invånare år 1913 till 150 kg. år 1923, och konsumtionen av kött har under samma period gått ned från 46 till 25 kg. pr invånare.) Å andra sidan hindrar det i monopolistiska organisationer – karteller, truster och koncerner – starkare än någonsin sammanslutna kapitalet en sänkning av priset på industriprodukter för prissaxens övervinnande. Denna minskar den jordbruksidkande befolkningens köpkraft i det egna landet och i transoceaniska agrarländer. Agrarkrisen skärper på så sätt återigen krisen i Europas industriländer.

V. Krisen inom näringspolitiken.

(Självförsörjning eller världsekoniskt samarbete, skyddstullar och frihandel, inflation och deflation, interallierade skulder.)

17. Kapitalismen har visat sig ur stånd att lösa ett enda av de stora internationella hushållningspolitiska problemen.

Alla stater med undantag av England eftersträva en så långt som möjligt gående nationell självförsörjning. Höga skyddstullar, export- och importförbud m. m. hindra det internationella varuutbytet. De gamla agrar- och råvaruproducerande länderna, både de oavhängiga och de engelska kolonierna (även Indien) söka nu genom tullar skydda sin nyskapade industri. Småstaterna i det balkaniserade Europa isolera sig ömsesidigt från varandra. Jämte bourgeois ekonomiska intressen spela härvid förberedelserna för nästa krig en utslaggivande roll; varje stat strävar att bli i stånd att inom sina egna gränser producera så mycket som möjligt av vad den behöver för kriget.

En motsatt tendens till denna isolering är att det kontinentala Europa ökar sitt ekonomiska beroende av och underordnas engelskt-amerikanskt inflytande.

18. Ett undantag utgör hittills England. Den brittiska rikskonferensens försök att med hjälp av samtliga kolonier genom ömsesidiga undantagstullar skapa ett självförsörjande brittiskt världsvälde strandade delvis på koloniernas motstånd, då dessa icke ville utlämna sin unga industri åt England, men huvudsakligen på den därmed förknippade nödvändigheten att införa livsmedelstullar, vilka skulle förorsakat dyrtid samt framkallat ökade arbetslöner och minskad konkurrensförmåga för den engelska industrin på världsmarknaden. Därför fasthåller den engelska bourgeoisin tills vidare vid frihandeln, medan det brittiska imperiet genom koloniområdenas fortskridande lösryckning från moderlandet och den revolutionära rörelsen bland de undertryckta kolonifolken raskt går sitt sönderfallande till mötes.

19. Bourgeoisin har visat sig oduglig att övervinna *valutaanarkin*. Visserligen synes en del europeiska stater — Tyskland, Polen, Österrike — efter ett i världshistorien enastående värdefall tills vidare ha lyckats stabilisera sin valuta på den låga nivå, den uppnått, även om denna stabilisering är ekonomiskt mycket svagt grundad. Å andra sidan har däremot på senaste tiden en rad hittills relativt stabila valutor — Japans, Spaniens, Norges, Danmarks och Brasiliens -- inträtt i kursfallperioden. Franska francs ha på en månads tid genomgått en kursförsämring på so procent. Pundet, som i början av denna period hade uppnått

guldpariteten så när som på 3-4 procent uppvisar nu åter ett disagio på to procent. Alla bemödanden att grunda internationella sedelbanker för att skapa stabila valutor stranda på intresseomsättningarna såväl mellan de olika klasserna inom ett och samma land som mellan bourgeoisin i olika länder.

20. De olika borgerliga samhällslagren kunna icke ena sig om en valutapolitisk linje. Teoretiskt sett är hela världen enig om, att en stabilisering av alla valutor på den nu uppnådda nivån vore det gynnsammaste för kapitalismen. I hemlighet arbeta likväl inflytelserika kretsar inom den engelska och franska storbourgeoisin på åstadkommandet av en inflation, för att profitera av medelklassens proletarisering, för att utrota rentiergruppen, pressa ned arbetarnas löner och därigenom få samma konkurrensbetingelser som de valutasvaga länderna.

21. Problemet om de *interallierade* skulderna är fortfarande olöst. Endast England har börjat avbetala räntor och amorteringar på sin skuld till Förenta Staterna. Men erfarenheten visar, att denna lösning för England och Amerika skapar nya förvecklingar. Den ökar Förenta Staternas guldfonder, men minskar samtidigt Englands förmåga att köpa amerikanska varor och hindrar därigenom en stabilisering av valutan. Ett ömsesidigt annullerande av skulderna strandar på de djupt liggande maktpolitiska motsättningarna mellan ententemakterna.

VI. Reparationsfrågan och de internationella motsättningarna. Sovjet-Rysslands läge.

Som förut är alltjämt *skadeståndsfrågan olöst*. Försök att av Tyskland utpressa skadeståndsbelopp i utländsk valuta, utan hänsyn till dylika utbetalningars inflytande på markkursen, förstörde den tyska valutan och därmed hela det kapitalistiska ekonomisystemet. Därigenom skärptes klassmotsättningarna i Tyskland till den grad, att faran för en social revolution eller en national-chauvinistisk omvälvning blev akut och överhängande.

22. Den maktpolitiska motsättningen mellan de imperialistiska stormakterna: Frankrike, England, U. S. A., liksom också den skarpa motsättningen mellan de olika samhällsklasserna inom samma stat, har ända till på senaste tiden hindrat varje försök till gemensamma åtgärder i skadeståndsfrågan.

23. De franska tungindustriella och militaristiska kretsarnas plan gick ut på att ekonomiskt och politiskt förena Ruhrområdet och vänstra Rhenstranden med Frankrike, skilja Sydtyskland från Nordtyskland samt indraga det sålunda styckade Tyskland under Frankrikes kontinentala välde; därigenom skulle den franska tungindustrin trygga sitt behov av kol och koks och samtidigt även avsättningsmarknaden för järnindustrin i Tyskland,

Denna lösning skulle faktiskt ha gjort Tyskland till en fransk koloni. Frankrikes militära övervikt gentemot England, vilken betingas av Frankrikes bättre utrustning i fråga om de avgörande vapenslagen (undervattensbåtar, luftflotta), skulle ju genom införlivande av Ruhrdistriktet och de stora kemiska fabrikerne blivit definitivt befastad. Det våldsamma och rovgiriga besättandet av Ruhr-distriktet var ett försök att förverkliga detta imperialistiska program.

24. Frankrikes tillfälliga militära överlägsenhet har gjort det omöjligt för England att med våld motsätta sig Frankrikes imperialistiska planer. England har nöjt sig med att öppet och hemligt understödja Tyskland i dess passiva motstånd mot Frankrike i förhoppning om att båda motståndarna genom kampen skola bli ekonomiskt så försvagade, att de bägge måste underkasta sig Englands krav.

25. *England* fruktade Tysklands ekonomiska återupprättelse likaväl som Frankrikes militära övermakt. En reducering av skadeståndsbördorna till uppfyllbar grad skulle åter göra Tyskland, Englands farligaste rival på världsmarknaden, konkurrensdugligt. Världskrigets ekonomiska innebörd för England vore omintetgjord. Därför går Englands politik ingalunda

ut på att befria Tyskland från skadeståndsbördorna, utan på att ekonomiskt förslava det, varvid dock samtidigt landets införlivande i Frankrikes imperialistiska maktsystem skulle förebyggas.

26. *Amerikas* bourgeoisie som helhet betraktad har på grund av högkonjunkturerna icke haft någon anledning att direkt inblanda sig i Europas angelägenheter. Att det kunde uppstå en högkonjunktur i Förenta Staterna trots det kaotiska tillståndet i Europa, det var ett starkt argument för isolering från det "sjuka" Europa. För ett deltagande i skadeståndsfrågans lösning – d. v. s. för ett deltagande i det tyska proletarietets exploatering – inskred en del av den industriella bourgeoisin, som av fruktan för en kommunistisk besmittelse ville undvika en omedelbar beröring mellan europeiska invandrare och de av Gompers & Co. korrumpierade amerikanska arbetarna, och därför helst skulle vilja exploatera de europeiska och speciellt de tyska arbetarna – icke i Amerika som invandrare, utan i Tyskland, på ort och ställe – vidare bankkapitalet, framför allt Morgan-koncernen, som ville lägga upp stora lån och samtidigt uppnå kontroll över den tyska järnindustrin; slutligen farmarna, som hoppats att Tysklands sanering skall medföra en stegring i prisen på livsmedel. Genom högkonjunkturens slut och nödvändigheten att placera de inom landet icke säljbara varorna på världsmarknaden växer också intresset för Europa och deltagandet i Tysklands exploatering synes den amerikanska bourgeoisin önskvärdare.

27. *Ruhrkriget* slutade med Tysklands kapitulation, sedan den tyska bourgeoisin, i stället för att bringa några offer, utnyttjade det passiva motståndet till egen förtjänst, till att plundra statskassan. Industrimagnaterna i Ruhr och Rhendistriktet tvingades av Frankrike att påtaga sig de stora bördorna av det s. k. Micum-fördraget men i gengäld försäkrade de sig om ockupationsmyndigheternas stöd vid den skärpta exploateringen av arbetarna. Poincaré fick på så sätt äntligen i sin hand de så ofta fordrade "produktiva panterna".

Men Frankrike visade sig vara för svagt att behålla den tillkämpade segern. Franckursens hastiga fall på våren 1924 tvingade Frankrike att taga det engelska och amerikanska bankkapitalets hjälp i anspråk. Frankrike måste avstå från en "fransk lösning" av skadeståndsproblemet och från Tysklands sönderstyckande samt gå med på en ny internationell lösning, som motsvarade Englands och Amerikas intressen. Vänsterblockets seger vid valen visar, att de franska småborgarna och bönderna framför allt eftersträva en höjning av franckursen och alls icke någon imperialistisk maktpolitik.

28. *Expertutlåtandet* innebär ett försök av de imperialistiska makternas bourgeoisie att gemensamt lösa skadeståndsfrågan. Expertutlåtandet stryker Tyskland från förteckningen över självständiga stater och ställer landet finansiellt och ekonomiskt under ententebourgeoisins uppsikt.

Det i experternas utlåtande angivna systemet för skadeståndsbetalningar skall skydda den tyska marken mot ett nytt sammanbrott och därmed rädda Europa från faran för en proletär revolution. Den franska järnindustrin skall erhålla sitt nödvändiga bränsle. Kontrollen över skatt-, finans- och kommunikationspolitiken skall å andra sidan skydda Vesteuropas industriländer mot att Tyskland uppnår sin förkrigsproduktivitet och börjar en allvarlig konkurrens med ententens industriländer på världsmarknaden.

Skadeståndsproblemet är olösligt. Ententekapitalismen är ur stånd att finna en form, under vilken den utan farlig skada för sin egen ekonomi kan utpressa skadestånd från Tyskland. Den nöjer sig med att klavbinda den tyska industrin.

I stället för den en uppåtgående kapitalism kännetecknande erövringen av nya marknader för den ökade produktionsförmågan se vi här en tydlig strävan att med våld hämma produktionen i ett av de största kapitalistiska länderna.

29. *Sovjetunionens* ekonomiska och politiska ställning har på de senaste åren i hög grad befestats. Under den kroniska avsättningskrisen i de europeiska industriländerna får den ryska avsättningsmarknaden en särskild betydelse. Detta i förening med de imperialistiska staternas maktpolitiska motsättningar tvingar den ena staten efter den andra att upptaga de ekonomiska och diplomatiska förbindelserna med Sovjetryssland. De försök som gjordes i Genua och i Haag att skapa en kapitalistisk enhetsfront strandade på motsättningarna mellan de imperialistiska makterna. Förhoppningen om att kunna förvandla sovjetrepublikerna till en kapitalistisk ententekoloni med formellt bibehållande av sovjetsystemet har gäckats genom sovjetregeringens energiska motstånd. Därför är, trots världsbourgeoisins ekonomiska intressen på den ryska marknaden, en ny intervention mot Sovjetryssland ingalunda utesluten.

Den engelska och den amerikanska bourgeoisin vore gärna beredd att, om en provisorisk lösning av skadestandsfrågan komme till stånd, anförtro särskilt åt den tyska bourgeoisin uppgiften att krossa Sovjetunionen. Den franska bourgeoisins fruktan för en tysk beväpning är emellertid mycket stor. Detta försvårar ett gemensamt uppträdande.

30. Men kapitalismens kris kan skärpas till den grad, att ententebourgeoisin icke ser någon annan utväg för undertryckande av den revolutionära rörelsen än ett nytt krig, antingen mot Sovjetryssland eller mellan ententemakterna. Trots alla fredsförsäkringar och trots Washington-överenskommelsen fortsätta krigsrustningarna i rasande tempo. Mordinstrument uppfinnas och tillverkas för krig till lands, till sjös, under vattnet och i luften, med giftiga gaser och sjukdomsbaciller. Trots Nationernas Förbund, trots ententen och de ständiga försäkringarna om fred, trots arbetarregeringen i England och det pacifistiska vänsterblocket i Frankrike fortsätter bourgeoisin i alla länder sina krigsförberedelser. Erfarenheten visar, att under sådana förhållanden kan ett krig utbryta ”av sig självt”. Imperialistiska krig eller proletär revolution förblir de enda alternativen.

VII. Klassmotsättningarnas tillspetsning.

31. Koncentrations- och centralisationsprocessen, kartell-, trust- och koncernbildningen fortsätter under kapitalismens nuvarande nedgångsperiod i stegrad tempo. Ehuru i många länder den verkliga rikedomens andel avtar, så blir dock de mäktigaste kapitalisternas andel allt större. Klyftan mellan de små grupperna av kapitalister, som dirigerar koncernerna, och småbourgeoisin samt medelklassen blir allt djupare. En allt större och större del av den skenbart självständiga småbourgeoisin blir utsagningsobjekt för kapitalismen.

32. I länder med förfallande valuta har inflationen exproprierat småbourgeoisins förmögenhet till förmån för storbourgeoisin. *Rentiererna* äro försvunna. Det i krigslån, kommun- eller industriobligationer placerade kapitalet är förintat. Sparbanksinsättningar, livförsäkringar och ålderdomsräntor - allt exproprierades av inflationen.

Exproprieringen av de handels- och yrkesidkande småborgarna försiggick på det sättet, att dessa samhällsgrupper under inflationsperioden ständigt sålde under återinköpspris och trots skenbart ökad rikedom faktiskt ruinerades.

Inkomsterna för utövarna av de s. k. *fria* yrkena samt för tjänstemän och anställd personal ha sänkts långt under förkrignivån och närma sig proletariatets nivå. Hela grupper, som förut levde under goda förhållanden och delvis av andras arbete, ha nu deklasserats på detta sätt. En del av dem ha anslutit sig till den fascistiska rörelsen, en annan ökar det revolutionära proletariatets skaror.

33. *Agrarkrisen* ruinerar miljontals farmare och bönder, tvingar dem i tryckande skuldlaveri eller pressar ned dem till proletärer. Bondeklassens blinda tillgivenhet för det kapitalistiska samhället vacklar. Proletariatets kampförbund med de arbetande bönderna mot kapitalisterna

och godsägarna, vilket finner sitt politiska uttryck i parollen ”arbetare- och bonderegering”, vinner tack vare agrarkrisen sympatier bland de arbetande bönderna.

34. *Kapitalets offensiv* mot arbetarna fortsätter med alla medel. De stora arbetarmassornas reallöner pressas ned och därigenom skärpas klassmotsättningarna. Å andra sidan försöker kapitalet skilja lönegraderna från varandra, genom att gynna arbetararistokratin på bekostnad av lärlingarna och de okvalificerade arbetarna, männen på kvinnornas och de yngres bekostnad, i syfte att splittra arbetarklassens enhetliga motstånd.

35. Proletariseringen av småbourgeoisin i städerna och de svåra skador som tillfogas bönderna genom agrarkrisen gör alla dessa klasser, vilka under normala förhållanden enhälligt stå under de härskande klassernas ledning, vacklande. Ett uttryck för detta vacklande är bland annat den folkliga rörelsens förstärkning i Tyskland, vänsterblockets framgångar i Frankrike och arbetarpartiets i England. Inom proletariatet självt märkes en övergång av den klassmedvetna delen av arbetarna från det socialdemokratiska till det kommunistiska partiet, såsom ett uttryck för klassmotsättningarnas tillspetsning. Förhindrandet av invandringen till Förenta Staterna stänger den säkerhetsventil, som emigrantströmmen förr i världen utgjorde för den europeiska kapitalismen och skärper på så sätt den revolutionära jäsningen inom det europeiska proletariatet.

VIII. Perspektiv och uppgifter.

36. Kapitalismens krisperiod fortsätter. Högkonjunkturen i Förenta Staterna har förblivit en isolerad företeelse. Den kroniska industrikrisen i Europas storkapitalistiska länder och agrarkrisen över hela världen utgöra de viktigaste formerna för den.

För den närmaste framtiden kan man räkna med en krisperiod i Förenta Staterna, vilken redan inträtt med oerhörd våldsamt. De europeiska industriländernas smygande kris skulle, om ett allvarligt försök gjordes att genomföra expertplanen, slå över i en ny akut krisperiod, vilken i motsats till de hittills iakttagna icke samtidigt växlingarna av kriser och uppsving i Europas länder, komme att samtidigt omfatta alla Europas länder.

De socialdemokratiska teoretikernas (Hilferdings) åsikt, att kapitalismen numera övervunnit efterkrigskrisen och står inför en ny världskonjunktur, är ogrundad. Denna uppfattning tjänar endast bourgeoisins intresse: den syftar att hålla de ännu tveksamma arbetarlagren fjärran från den kommunistisk-revolutionära rörelsen.

37. Närmaste tiden kommer att medföra nya svåra strider mellan proletariatet, som icke endast vill avvärja vidare angrepp av kapitalet utan också åtminstone återerövra sin tidigare ställning, och kapitalet, som under perioden för den kapitalistiska världsekonomin nedgång är objektivt ur stånd att uppfylla proletariatets krav. Dessa strider utkämpas i en situation, då breda lager av småbourgeoisin och bondeklassen genomleva en svår kris och icke längre utgöra någon pålitlig bundsförvant för bourgeoisin som klass, även om en del av den såsom fascister skänker bourgeoisin en förtrupp i kampen mot proletariatet. Den politiska splittringen inom medelklassen, dess vacklande mellan bourgeoisin och proletariatet, ger proletariatets kamp stora utsikter till framgång, om det kommunistiska partiet lyckas utvidga och skärpa de ekonomiska striderna till politiska strider.

38. Huruvida det nuvarande avsnittet av kapitalismens nedgångsperiod redan kommer att leda till bourgeoisin störtande eller till ett nytt, långvarigt relativt befästande av dess herravälde, beror till stor del på huruvida de kommunistiska partierna äro i stånd till att utnyttja de i detta avsnitt uppkommande objektivt-revolutionära situationerna organisatoriskt och politiskt. Automatiskt, utan en beslutsam, ihärdig och uppoffrande offensivkamp från det revolutionära proletariatets sida, kommer klassväldet aldrig att störtas. Våldsamma massrörelser bland

proletariatet äro under den närmaste tiden oundvikliga. Om det lyckas att definitivt bryta socialdemokraternas och de nationalistiskt-fascistiska partiernas inflytanden över proletariatet, att mobilisera majoriteten av proletärer och dess utslaggivande delar under de kommunistiska partiernas ledning för en kamp om den politiska makten samt att få med de arbetande bönderna, vilka lida hårt under agrarkrisen, i ett kamp förbund mot junkrar och kapitalister – så skola också dessa strider under den nuvarande kapitalistiska nedgångsperioden leda till framgångsrika strider om makten.

Kommunistiska Internationalens program.

Antaget som förslagsutkast av V. världskongressen.

Inledning.

I den revolutionära kampen mot kapitalets herravälde måste det internationella proletariatet förena sina enskilda gruppers ansträngningar och sammansvetsa dessa grupper till en enhetlig internationell proletär armé. Den Kommunistiska Internationalen är den internationella arbetarassociation vilken förenar det kämpande revolutionära proletariatet utan hänsyn till statsgränser, nationalitet och ras, religion, släkt eller yrke. Kommunistiska Internationalen, som omfattar alla kommunistiska partier och själv utgör proletariatets världskampparti ställer som sin uppgift arbetets befrielse från kapitalets ok; den propagerar och organiserar den borgerliga ordningens våldsamma störtande genom den proletära revolutionen; den fortsätter därmed de revolutionära traditionerna från det av Marx bildade Kommunistiska Förbundet och I. Internationalen. Den står med sin samlade teori och praktik fullständigt och oåterkalleligt på den revolutionära marxismens ståndpunkt, den revolutionära marxismen, vilken funnit sin fulländning i leninismen; ty denna är ingenting annat än marxismen under tiden för den direkta proletära kampen för maktens erövrande. Ut från denna ståndpunkt kämpar Kommunistiska Internationalen för väckandet av massornas klassmedvetande, i det den mot den borgerliga ideologins läror ställer sin dialektaliska materialism och därmed för en konsekvent kamp mot varje art av borgerligt inflytande på proletariatet — mot religionen, mot den idealistiska och alla slag av icke materialistisk-dialektisk filosofi, mot läran om intresseharmoni mellan kapital och arbete, mot den socialistiska opportunisten – samt står på den konsekventa klasskampens grund. På denna grundval formulerar den det hela av sina grundsatser och mål samt sin kamps grundmetoder i sitt *program*, vilket förenar millioner av arbetande. Klargör för dem de undertrycktas läge i det kapitalistiska samhället och visar dem vägen till seger över bourgeoisin och till det kommunistiska samhällets uppbyggande.

I. Det kapitalistiska löneslaveriet.

A. Allmän karaktäristik av kapitalismen såsom ett utsugningssystem.

Nästan hela jordklotet befinner sig för närvarande under kapitalets herravälde. Endast i Sovjetförbundet är kapitalets herravälde brutet.

a) Varuekonomin och privategendomen.

Utgångspunkten för denna ekonomi bildar privategendomen och produktionen för marknaden, d. v. s. varuproduktionen.

b) Monopolet på produktionsmedlen.

Monopolet på varornas produktionsmedel liksom på trafikmedeln är i händerna på en liten grupp av personer, kapitalisternas klass. Detta monopol tillförsäkrar nämnda klass oinskränkt

ekonomiskt herravälde över miljoner proletärer vilka icke besitta några produktionsmedel och äro tvungna att sälja sin arbetskraft.

c) Lönearbete.

Förhållandet mellan lönearbete och kapital är alltså det borgerliga samhällets grundval.

d) Statsmakten såsom den härskande klassens monopolistiska organisation; monopolet på vapen.

Bourgeoisins ekonomiska herravälde blir befast genom dess politiska herravälde, dess statsorganisation, som tillförsäkrar den ett monopolistiskt förfogande över vapnen och andra medel för användandet av fysiskt våld.

e) Bildningsmonopolet.

Å andra sidan blir bourgeoisins herravälde även kulturellt tryggt, varvid som medel härtill tjänar bildningsmonopolet, vilket befinner sig i kapitalisternas händer.

B. Lönearbetet och utsugningsförhållandet.

a) Arbetaren som löneslav.

Den ekonomiskt undertryckta, politiskt och kulturellt tillbakahållna arbetareklassen är kapitalets löneslav.

b) Utsugningsförhållandet.

Arbetarbefolkningen, som utgör en ständigt växande del av befolkningen, tjänar bourgeoisin, vilken utsuger dess arbete, till levande profitkälla.

C. Utvecklingen av det kapitalistiska systemets grundmotsättningar.

I sin jakt efter profit var bourgeoisin tvungen att utveckla produktivkrafterna i ständigt växande omfattning och att utvidga de kapitalistiska produktionsförhållandenas giltighetsområde. Men samtidigt trädde med allt starkare tryck det kapitalistiska systemets grundläggande motsägelser i dagen, vilka med obetingad nödvändighet leda till det kapitalistiska systemets fullständiga sammanbrott.

a) Klasskampen.

Det kapitalistiska samhället, vilket är uppbyggt på det oerhörda befolkningsflertalets utplundring genom ett obetydligt mindretal, är delat i två fientliga läger och kampen mellan klasserna utfyller hela dess historia.

b) Produktionens anarki, konkurrensen, kriserna.

Privategendomens herravälde förlänar produktionen en anarkistisk karaktär och för till dess blinda, genom ingen medveten kraft reglerade gång. Detta kommer till uttryck å ena sidan i den förbittrade kampen mellan olika företag och företagargrupper, i deras konkurrens, vilken framkallar ett jättelikt kraftslöseri; å andra sidan i missförhållandet mellan produktionens olika grenar och i motsägelserna mellan den växande produktionen och de proletära massornas begränsade konsumtion, vilket medför periodiskt återkommande kriser, åtföljda av produktionskrafternas ödeläggelse och massarbetslöshet för proletariatet.

c) Kapitalismens kamp om herraväldet och kriget.

Det kapitalistiska systemets trångmål efter utplundrandet av hela världen leder till en särskild form av konkurrens, till konkurrensen mellan de kapitalistiska staterna och kommer till slut

till uttryck i krigen, vilka utgöra en lika så oundviklig beståndsdel av kapitalismen som kriserna och arbetslösheten.

d) Kapitalets centralisationsprocess såsom reproduktion av kapitalets motsägelser.

Den kapitalistiska produktionens utbredning, vilken stöder sig på produktivkrafternas utveckling, är ledsagad av minskning i de för-kapitalistiska ekonomiska formernas konkurrenskamp, av en del av bondeklassens undergång, av 'hantverkets bortdöende, av små- och medelkapitalets ekonomiska underkuvande, av kolonialfolkens öppna utplundrande och obarmhärtiga utsugning. Denna process för å ena sidan till kapitalets ackumulation, till dess centralisering i händerna på några få stormiljonärer och å andra sidan till ett jättelikt tillväxande av proletariatet, vilket går igenom det kapitalistiska systemets hårda skola och genom hela sin tillvaro blir förvandlat till bourgeoisins och dess ordnings dödsfiende.

Kapitalets centraliseringsprocess och det kapitalistiska systemets utbredning vittnar i ständigt större skala om de grundläggande motsägelserna hos kapitalismen. Konkurrensen mellan småkapitalisterna upphör blott för att bli avlöst av konkurrensen mellan storkapitalisterna; där konkurrensen mellan storkapitalisterna kommer till stillestånd inträder istället en ännu väldigare konkurrens mellan miljonärernas jätteförbund och deras stater; kriserna förvandla sig från lokala och nationella kriser till sådana som sträcka sig över en rad av länder och ännu längre till världskriser; krig av lokal karaktär avlöses av koalitions- och världskrig; klasskampen blir ur enskilda arbetargrupper isolerade aktioner förvandlad till nationell och slutligen till världsproletariatets internationella kamp mot världsbourgeoisin.

e) Organisationen av de motsatta samhällskrafterna.

Klassmotsatsernas oundvikliga tillspetsning är ledsagad av det samtidiga sammanslutandet av de motsatta klasskrafterna. Å ena sidan organiserar sig den kapitalistiska bourgeoisin i förbund, befäster sin statsmakt och sammanfattar sina organisationer till en beväpnad makt; å andra sidan skapar sig även arbetarklassen vilken genom själva den kapitalistiska produktionens mekanism blir sammanförd och förenad, en mäktig organisation, vilken förr eller senare förvandlar sig till ett proletariatets kampmedel mot bourgeoisin och dess huvudstöd, statsmakten.

f) Det kapitalistiska systemets oundvikliga sammanbrott.

Den kapitalistiska utvecklingens gång fördjupar således oundvikligt det kapitalistiska systemets alla motsägelser, vilka samtliga inneslutas i grundmotsägelsen mellan produktivkrafterna och produktionsförhållandena och slutligen själva omöjliggöra sin existens. Den levande kraft som störtar det kapitalistiska systemet är proletariatet, vilket reser sig upp mot sitt slaveri, tillintetgör kapitalets herravälde och organiserar socialismens planmässiga ekonomi, vars förutsättningar bli skapade av kapitalismen själv.

g) Den nya samhällsordningens förutsättningar.

Betingelserna för uppkomsten av den nya sociala form, som har att avlösa kapitalismen, äro: produktionsmedlens koncentration, den mäktiga kapitalistiska tekniken, det förallmänligade arbetet, främst förkroppsligat i proletariatet självt, den av den kapitalistiska utvecklingen framsprungna vetenskapen, arbetarorganisationerna, som kunna tillhandahålla den nya samhällsordningen de första organisationskrafterna, samt slutligen den marxistiska teorin, den proletära kampens förnämsta redskap, som, så snart det gripits av massorna, blir en ofantlig maktfaktor.

D. Imperialismen, kapitalismens sista etapp.

De sista årtiondena av kapitalismens herravälde är kännetecknade genom särskilda drag i utvecklingen, som på det yttersta skärper de inre motsägelserna och som har fört till den oerhörda krigskatastrofen år 1914, till de våldsammaste revolutionära kriser (begynnande med den ryska novemberrevolutionen år 1917) och till kapitalismens kris över huvud taget.

a) Kapitalismens världskaraktär.

Kapitalismen blev till världskapitalism, till en överallt härskande företagsform. De tidigare samhällsformernas återstoder – urkommunismen, feodalväsendet, slavsamhället, handelskapitalet, hantverkarnas enkla varuhushållning, böndernas enkla natura- och varuhushållning – alla dessa i olika delar av jordklotet spridda former bliva dels våldsamt, dels ”fredligt” förstörda och underordnade kapitalets allenaherravälde.

b) Den moderna kapitalismens monopolistiska karaktär.

I stället för tallösa, med varandra konkurrerande och varandra uppslukande privatföretag träda mäktiga föreningar av industrimagnater (syndikat, karteller, truster, koncerner), vilka genom bankerna bliva sammanslutna. Denna kapitalets nya form, i vilken bankkapitalet samman-smälter med industrikapitalet, i vilken även storgodsens genom bankerna fogas in i den allmänna organisationen, där klickar av oerhört rika, till sin karaktär nästan ärftliga dynastier av besittande finansoligarkier äro lägets faktiska herrar, bär en starkt utvecklad monopolistisk karaktär. Den fria konkurrensen, vilken trädde i stället för den feodala monopolhushållningen, förvandlar sig själv i ett finanskapitalets monopol.

c) Konkurrenskampens nya former och deras tillspetsning.

Denna kapitalets till sitt väsen monopolistiska organisation, vilken ofta förenar enskilda grupper av bourgeoisin från olika produktionsgrenar, framkallar även i konkurrenskampens art en djupgående förändring. I stället för kampen genom låga priser träder i ständigt tilltagande grad användandet av det öppna våldets metod: bojkott och andra former av påtryckning inom landet, höga tulltariffer, tullkrig och användandet av beväpnat våld med hjälp av statsmakten i de internationella förbindelserna. Denna konkurrensens skärpning blir på de internationella ekonomiska förbindelsernas område i hög grad befördrad genom tvänne fakta: å ena sidan genom den allmänna uppdelningen av kolonierna mellan de största kapitalistiska staterna, å andra sidan genom den utomordentligt stegrade kapitalexporten, vilken är beledsagad av strävandet att helt behärska och annektera de områden, till vilka det exporterade kapitalet strömmar.

d) Finanskapitalets statsmakt, militarismen.

Under ett sådant sakläge erhåller statsmakten och dess beväpnade makt en särskild betydelse för bourgeoisin. Finanskapitalets politik är inriktad på ett ytterst stegrat röveri (imperialistisk politik), vilket har till följd ett oerhört stärkande av armén, luftflottan, och överhuvud alla förstörelsemedel. Den jättelika utvecklingen av militarismen blir i sin tur en av de orsaker, som skärpa den internationella konkurrenskampen och leda till förintande krig.

e) Den kapitalistiska undertryckningens mittpunkt, avhängiga statligt-ekonomiska föreningar, kolonier.

Kapitalets centralisationsprocess i världsomfång förde således därhän, att inom världshushållningens ram uppstodo väldiga finanskapitalistiska stormakter, mittpunkter för det över hela världen utsträckta kapitalistiska förtrycket, de kapitalistiska rövartågen, för utsugningen och förslavandet av väldiga proletära, halvproletära och bondeelement. I omedelbar och direkt

avhängighet till dem befinner sig bourgeoisies svagare stater, vilka leva av de förras nåd. Ett direkt motstånd mot förslavande och utsugning utgöra slutligen kolonierna, som räkna hundratals miljoner arbetande och utsugna invånare.

f) De antikapitalistiska krafterna (arbetarklassen, kolonialfolken). Hämmande tendenser (arbetararistokrati, socialdemokrati o. a.).

Mot finanskapitalets mäktigt organiserade krafter organisera sig under proletariats hegemoni två huvudkrafter; å ena sidan de kapitalistiska staternas arbetare, å andra sidan de genom det utländska kapitalets tryck tillbakahållna kolonialfolken. Men den grundläggande revolutionära tendensen blir tillfälligt hämmad därigenom att bourgeoisin korrumpierar en betydande del av det europeiska och amerikanska proletariats. De starkaste imperialistiska staternas bourgeoisier, som genom koloniernas och halvkoloniernas utplundring ernår en extraprofit, höjer av dessa utplundringars avkastning arbetslönen för en del av moderlandets arbetare och gör dem därigenom intresserade av dessa plundringar samt inger dem hängivenhet för det imperialistiska "fosterlandet". Denna systematiska bestickning utövades särskilt mot arbetararistokratin (de bättre ställda arbetarna i särskilda privilegierade industrigrenar, i statliga och kommunala verk, de högt kvalificerade arbetarna överhuvud) och på de ledande byråkratiska skikten av arbetarklassen, socialdemokratin och fackförbunden, vilka blevo direkta verktyg i bourgeoisins händer.

a) Motsatsernas tillspetsning och världskriget år 1914 såsom början till kapitalismens sammanbrott.

Tillspetsningen av de starkaste kapitalistiska stormakternas kamp om råvarukällorna, områden för kapitalnedläggning och avsättningsmarknadens utvidgning, alltså om kolonier och om världens nyuppdelning förde till världskriget 1914. Detta krig skakade till den grad den kapitalistiska ekonomins grundvalar, försämrade så starkt arbetarklassens läge, krossade hos proletariats så många imperialistiska illusioner, att det inledde en ny historisk period, världsekonomins kapitalistiska produktionsförbindelsers upplösningssperiod.

E. Krigets följder och början av kapitalismens sönderfallande.

a) Krigets omkostnader och produktivkrafternas förödelse.

Kriget 1914-1918 förde med sig en i historien hittills icke skådad förödelse av produktivkrafter; det förde till ett omedelbart förintande av en oerhörd mängd av produktionsmedel och av mänsklighetens bästa levande arbetskraft samt till oerhört stora icke-produktiva utgifter på grund av produktivkrafternas omläggning i riktning mot icke-produktiv förbrukning.

b) Världsförbindelsernas förödelse.

Det därigenom uppkomna fullständiga förfallet i de internationella ekonomiska förbindelserna, det kaos i världens förra system av arbetsfördelning, de reglerade ömsesidiga avräkningarnas upphörande, valutastörningarna och de oerhörda statsskulderna fördjupade den allmänna ruinen i den kapitalistiska världshushållningen ännu mer.

c) De koloniala reservernas frigörelse.

Det imperialistiska hushållningssystemet drabbades av väsentliga förändringar i det de koloniala och halvkoloniala länderna utnyttjade imperialismens trångmål för att uppnå en större ekonomisk självständighet. Denna omständighet undergräver grundlaget för moderländernas välstånd och förvärrar den allmänna krisen.

d) Nyfördelningen av den sjunkande samhällsliga inkomsten.

Alla anförda grundläggande fakta från krigs- och efter-krigsperioden finna sitt uttryck i sjunkandet av de samlade samhälleliga inkomsterna.

e) Skärpningen av kampen mellan de imperialistiska oligarkgrupperna. f) Skärpningen av kampen mellan kolonierna och moderländerna. g) Klasskampens till spetsning. h) Det kapitalistiska systemets absoluta osäkerhet.

Minskningen av de totala samhälleliga inkomsterna för å sin sida till en skärpning av kampen om nyfördelningen av inkomsterna, såväl i konkurrenskampen mellan de olika grupperna av finansoligarker och i koloniernas kamp med moderländerna som även på proletariets klasskampsfront mot bourgeoisin, varvid mellangrupperna i de fall de under kriget särskilt ledo uppvisa tendensen att ansluta sig till proletariet.

I allmänhet kan kapitalismens efterkrigsåge karakteriseras som ett åge av stor osäkerhet på alla livsområden, på det ekonomiska, politiska, sociala, t. o. m. ideologiskt-kulturella; ty mot den allmänna krisens bakgrund synes tecken på en djupgående ideologisk upplösning av bourgeoisin; återvändandet till religionen, till mystiken, till ockultismen o. s. v. vittnar med full klarhet om den borgerliga civilisationens stundande undergång.

Kapitalismens upplösningsprocess blir icke upphävd genom de i dess förlopp uppträdande tendenserna till partiellt återupprättande av den kapitalistiska regimen och till produktivkrafternas vidareutveckling. Varje sådan vidareutveckling av kapitalismen utvecklar även dess motsättningar i ständigt växande omfång och ständigt stigande häftighet, förbereder ännu förskräckligare förstörelsemetoder (t. ex. det kemiska kriget) och hotar det mänskliga samhällets fortsatta tillvaro.

F. Den imperialistiska frontens sprängning och den sociala revolutionens epok.

Klasskampens tillspetsning, vilken under kriget utvecklade sig själv, förde till genombrott i den imperialistiska fronten i dess sårbaraste punkt, nämligen i Ryssland.

a) Det ryska proletariets novemberrevolution såsom den första kedjelänken i den proletära världsrevolutionen.

Det ryska proletariets novemberrevolution, vilken kunde störta det borgerliga herraväldet på grund av särskilt gynnsamma kampbetingelser, inledde den proletära världsrevolutionens skede och blev dess första kedjelänk.

b) Andra revolutioner.

De på den ryska revolutionen följande proletära upproren, vilka efter övergående segrar slutade med proletariets nederlag (Finland, Ungern, Bajern) och på grund av förräderi från socialdemokratin, vilken aktivt uppträdde mot den revolutionära kommunismen (Tyskland, Österrike), blevo stående på halva vägen, bildade etapper i den internationella revolutionens allmänna utveckling, varunder de borgerliga illusionerna likvideras och den kommunistiska omstörtningens krafter samlas.

c) Sovjetförbundets betydelse.

Just därför erhåller Sovjetförbundets bestånd som den proletära världsrevolutionens organiserade centrum särskild betydelse. Sovjetunionen driver enbart genom sin existens in en kil i det kapitalistiska systemet, i det den med sin mot den kapitalistiska regimen principiellt fientliga organisation omsluter en sjättedel av jordklotet. Å andra sidan utgör Sovjetförbundet den proletära revolutionens starkaste trupp, ty här stå alla statsmakternas medel och hjälpkällor till arbetarklassens förfogande.

d) Kontrarevolutionens krafter (socialdemokratien och fascismen).

Under den internationella revolutionens utvecklingsförlopp nådde socialdemokratien med de under dess ledning stående fackföreningarna sär skilt betydelse som en ytterst stark kontrarevolutionär kraft. Den prisgav arbetarintressena icke blott under kriget, i det den understödde de "egna" imperialistiska regeringarna (socialpatriotism och socialchauvinism), den understödde även de rovgiriga fredsfördragen (Brest-Litovsk, Versailles), den uppträdde såsom aktiv kraft på generalernas sida vid den blodiga undertryckningen av proletära uppror (Noske); den förde beväpnad kamp mot den första proletära republiken (Ryssland); den förrådade bakslutet vid makten stående proletariatet (Ungern); den inträdde i det rövaraktiga folkförbundet (Thomas); den ställde sig öppet på kapitalets sida mot kolonislavarna (det engelska "arbetar"-partiet). Vidare demoraliserade socialdemokratiens pacifistiska flygel (centrismen) arbetarklassen genom olikartade pacifistiska illusioner och icke-våldspropaganda, varmed den åt kapitalismen levererade, särskilt i akut revolutionära situationer, de bästa vapen. Den internationella socialdemokratien av alla schatteringar bildar på så sätt det borgerliga samhällets sista reserv och dess starkaste stöd.

Vid sidan av socialdemokratien, medelst vilken bourgeoisin undertrycker proletariatet eller söver dess klassverksamhet, framträder fascismen, en annan form för utnyttjande av massornas missnöje och dess avledande i antirevolutionär riktning. Båda medlen, vilka äro ovanliga för den "normala" kapitalismen, framträda som tecken på den allmänna kapitalistiska krisen, men fördröjer dock samtidigt revolutionens fortgång.

e) De kommunistiska partierna och Kommunistiska Internationalen.

Skingrandet av de imperialistiska illusionerna inom arbetarklassen befriar proletariatet från socialdemokratiens och fascistens inflytande och bildar mark för de kommunistiska partiernas utveckling, vilka under kampens gång bli förenade till en väldig revolutionär association av arbetare, till Kommunistiska Internationalen. Ur kaos och elände, ur den sönderfallande kapitalismens oerhörda ruin, ur de nya vanvettiga och ohyggliga krigen, i vilka bourgeoisin är beredd att skjuta ned miljoner arbetande och resterna av sin egen kultur, leder Kommunistiska Internationalen mänskligheten undan död och fördärv till kommunismen.

II. Arbetarnas befrielse och den kommunistiska samhällsordningen.

Slutmålet, som Kommunistiska Internationalen eftersträvar, är den kapitalistiska samhällsordningens ersättande med den kommunistiska. Det av hela utvecklingen förberedda kommunistiska samhället bildar för mänskligheten den enda utvägen; ty blott detta kan upphäva det kapitalistiska systemets till oundviklig och obeveklig undergång ledande grundläggande motsägelser.

a) Upphävandet av den sociala anarkin, klasserna och klasskampen.

Det kommunistiska samhället upphäver samhällets delning i klasser, d. v. s. det förstör den samhälleliga anarkin. I stället för de varandra bekämpande klasserna träda medlemmar av samma stora arbetsgemenskap. De väldiga improduktiva utgifter, som klasssamhällena åsamkas genom människornas inbördes kamp, försvinna nu, och den frigivna energin blir använd för kampen med naturen, för höjandet och utvecklingen av människornas makt och herravälde över dem.

b) Upphävandet av privategendomen, produktionsanarkin, konkurrensen och kriget.

Genom upphävandet av privategendomen till produktionsmedlen och deras förvandling till allmän egendom ersätter det kommunistiska samhället konkurrensens oregerade kraft och

produktionens blinda försiggående med en förnuftig organisation och med en ändamålsenlig plan. Samtidigt med produktionsanarkins och konkurrensens upphävande skaffas även krigen ur världen. Det kolossala slöseriet med de produktiva krafterna och samhällets onaturliga utveckling kommer nu att motsvaras av alla hjälpkällors planmässiga utnyttjande och en harmonisk, smärtfri ekonomisk utveckling.

c) Upphävandet av utplundringen, staten, herraväldet och tvånget.

Upphävandet av klasserna och privategendomen avskaffar människans utplundring genom människan. Arbetet är icke längre arbete för andra, varje skillnad mellan fattig och rik försvinner. Samtidigt försvinner även klassherraväldets organ, i första hand statsmakten. Statsmakten, vilken förkroppsligar klassherraväldet, dör samtidigt som klasserna avdö. Med dem avdör småningom alla tvångsformer överhuvud.

d) För alla tillgänglig bildning och bildningskvalifikation.

Klassernas avskaffande medför varje bildningsmonopols upphävande. All bildning, även den allra högsta, blir allmänt tillgänglig. Under sådana förhållanden blir å ena sidan varje grupp herravälde över andra omöjligt, å andra sidan öppnar sig ett stort fält för urval och särskiljning av talanger och genier på kulturens alla områden.

e) Produktivkrafternas tillväxt.

För produktivkrafternas tillväxt blir här inga som helst skrankor av samhällelig art resta. I det kommunistiska samhället finnes varken privatägda produktionsmedel eller egennyttiga profitberäkningar, varken konstlat upprätthållen okunnighet hos massorna eller fattigdom, vilket hämmar det tekniska framåtskridandet i det kapitalistiska samhället, ej heller de jättelika improduktiva utgifterna.

f) Hushållningens och vetenskapens organisation,

Förenandet av tekniken och vetenskapen, produktionens vetenskapliga organisation, statistisk-samhällelig bokföring, utnyttjande av ekonomins alla möjligheter (fabrikernas riktiga fördelning, koncentration, bästa möjliga utnyttjande av naturkrafterna) säkra den största möjliga produktivitet av arbetet och frigör å sin sida mänsklig energi för vetenskapens och konstens mäktiga utveckling.

g) Välståndets och kulturens höjande.

Produktivkrafternas utveckling möjliggör välståndets höjande hos det nya samhällets samlade människomassa och följaktligen även ett i historien hittills osett uppsving av kulturen.

h) Den kommunistiska kulturens karaktär och den förenade mänskligheten.

Den för första gången förenade mänsklighetens ny kultur, som således förintat alla slag av mellanstatliga gränser, skall stödja sig på klara och överskådliga ömsesidiga förbindelser mellan människorna. Den skall därför för alla tider begrava all mystik, religion, fördomar och vidskepelse och ge utvecklingen av det alltbesegrande mänskliga förståndet en mäktig stöt framåt.

III. Bourgeoisins störtande och kampen om kommunismen

A. Allmän karaktäristik av övergångsperioden.

Mellan det kommunistiska och det imperialistiska systemet ligger en lång period av proletär kamp, med seger och nederlag, en period av de kapitalistiska förhållandenas ihållande förfall, varunder även delvis en tillfällig stabilisering i dessa avseenden kan äga rum. En period av

nationella krig, av kolonialuppror, vilka, utan att i och för sig vara det revolutionära proletariats rörelser, objektivt bliver en beståndsdel av den proletära världsrevolutionen, såtillvida att de undergräva imperialismens herravälde; en period av väpnade och ”fredliga” strider från de kapitalistiska staternas sida mot de uppstående socialistiska staterna, en period av tillfälliga överenskommelser mellan de varandra motsägande samhälleligt ekonomiska systemen liksom även en kamp på liv och död. Slutligen skall efter proletariats fulla seger och efter bekräftandet av dess i kamp, i lidande och umbärande tillkämpade makt följa en epok av stegrat uppbyggande. Mångfalden av kapitalismens arter i de olika länderna och mångfalden av den revolutionära processens betingelser skapar oundvikligt även olikhet i beskaffenheten hos de sig gestaltande nya förhållandena, vilket under denna långvariga övergångsperiod kommer att bilda ett obetingat karaktärsdrag hos utvecklingen. Proletariats erövring av makten är här förutsättningen för de socialistiska hushållsformernas fredliga utveckling liksom för det kulturella höjandet av proletariatet, vilket förvandlar sin egen natur, mognar till samhällets ledare på alla livets områden, drager in i denna utbildningsprocess de övriga klasserna och skapar därigenom grunden för klassernas avskaffande överhuvud. I kamp för proletariatets diktatur och för den därpå följande omgestaltningen av samhällsordningen organiserar sig mot blocket av godsägare och kapitalister ett block av arbetare och bönder under de förstnämndas ideologiska och politiska hegemoni. Övergångstiden i sin helhet kännetecknas av de socialistiska hushållsformernas utveckling samt av proletariatets och de arbetande massornas kulturella uppmarsch. Först sedan dessa historiska uppgifter blivit fyllda skall samhället börja omvandla sig till ett kommunistiskt samhälle.

B. Proletariats diktatur som ofrånkomlig betingelse i kampen för kommunismen

a) Nödvändigheten av proletariatets diktatur.

En ofrånkomlig betingelse för det kapitalistiska samhällets övergång i det kommunistiska, utgångspunkten, uti vilken överhuvud ingen som hälst vidare utveckling a mänskligheten är möjlig, är således den borgerliga staten revolutionära störtande och arbetarklassens erövring a makten, vilken klass framför allt ställt sig den uppgiften att tillbakahålla fienden och att befästa den nya regimen Proletariats diktatur – det är den elementäraste betingelsen för den vidare samhälleliga utvecklingen.

b) Den borgerliga stats förintelse genom den proletära klasskampens organ.

Proletariats erövring av makten är ingenting annat är den borgerliga statsapparats förintelse genom den proletära masskampens organ och organisationen av en ny proletär klassmakt genom dessa organ.

c) Råden som form för statsmakten

Den proletära statsmaktens ändamålsenligaste form är i allmänhet rådsrepublikens typ, såsom erfarenheterna från den ryska och den ungerska revolutionen – synnerligen utvidgade erfarenheterna från Paris-kommunen 1871 – bevisa. Just denna omedelbart ur den bredaste massrörelse framväxande typ säkrar den största aktivitet hos massorna och ger följaktligen den största garantin för den slutliga segern.

d. Den borgerliga demokratin och diktaturen.

Rådsstats typ står i skarp motsats till den borgerliga demokratin, vilken alltid utgör en beslöjad form för den borgerliga diktaturen. Arbetarnas massorganisationer, som under den borgerliga diktaturen knappt bli tålda, utgöra under den proletära demokratin överallt de huvudsakligaste stöden och organen för den proletära staten.

Rådsstaten erkänner i motsats till den borgerliga demokratin utan tvekan sin klasskaraktär och ställer sig öppet uppgiften före att i befolkningens övervägande flertals intresse undertrycka utsugarna.

Medan den borgerliga demokratin låter den kapitalistiska klassens monopol på produktionsmedlen och på alla avgörande materiella värden överhuvud vara oantastat samt därigenom gör arbetarnas formella rätt till ett grovt hyckleri, skapar rådsstaten framförallt betingelserna för denna rätts förverkligande, i det den materiellt säkerställer arbetarklassens frihet, möjliggör arbetarorganisationernas fungerande o. s. v.

Den proletära diktaturen undanröjer för första gången i historien medborgarnas olikhet, vilken i alla utsugnings-system grundar sig på olikhet i kön, ras, religion och nationalitet. Den skapar en likhet, som ännu aldrig förverkligats i någon kapitalistisk stat.

Den proletära demokratin med sina organ, vilka förverkliga den bredaste demokrati bland de arbetande, står ojämförligt närmare massorna och drager dessa in i förvaltningen. Rätten till nyval av delegerade, dessas alltid möjliga återkallande, förbindelsen mellan den verkställande och den lagstiftande makten, liksom även de icke efter territoriella titan efter produktionsprinciper försiggående valen (efter fabriker, verkstäder m. m. d.) – allt detta drager en skarp gräns mellan den borgerligt-parlamentariska republiken och proletariets rådsdiktatur.

Arbetarklassen som ledare och förtrupp för samtliga övriga arbetande och i första hand bondemassan, befäster sin ledarroll genom rättsprivilegier, vilka på det första utvecklingsstadiet äro oundvikliga. Dessa företräden måste småningom dö bort i den mån som den övriga arbetande massan och därefter även de övriga statsmedborgarna på grund av de nya förhållandena erhålla ny uppfostran.

e) Upphävandet av bourgeoisins monopol på vapen och dessas koncentrerande i proletariets händer.

En väsentlig del av maktens erövrande genom arbetarklassen utgör upphävandet av det borgerliga monopolet på vapen och dessas koncentrerande i händerna på proletariatet. Bourgeoisins avvapning och proletariets beväpning måste utgöra ett huvudmål under kampens lopp.

f) De beväpnade krafternas organisation.

Just därför måste den vidare organisationen av de beväpnade krafterna, vilka ha att stödja sig på en sträng disciplin, verkställas på klassprincipens grundval, som motsvarar hela uppbyggandet av proletariets diktatur och säkrar proletariets ledande roll.

g) Expropriatorernas expropriation och upphävandet av det borgerliga monopolet på produktionsmedlen. Erövrandet av de dominerande ekonomiska brännpunkterna (fastigheter, storindustri, banker, grosshandel, utrikeshandel, tryckerier och tidningar) genom proletariatet. Åstadkommandet av ett riktigt förhållande mellan den proletära statens hushållningsområden och privatekonomin; krigskommunismen, den ekonomiska verksamhetens kapitalistiska former och metoder; de ekonomiska formernas kamp; arbetarnas och böndernas ekonomiska block.

Det segrande proletariatet utnyttjar å ena sidan den erövrade makten för att slå ned fiendens motstånd och att skydda arbetarklassens fortsatta herravälde mot bourgeoisins angrepp. Å andra sidan utnyttjar proletariatet det koncentrerade våldet till expropriatorernas expropriation, d. v. s. till revolutionär omgestaltning av de ekonomiska och därefter av alla de övriga samhälleliga förhållandena. Denna expropriation blir i regel verkställd i form av

konfiskation, d. v. s. produktionsmedlens övertagande utan skadestånd och deras överlämnande i den proletära statens händer. På detta område föreslår Kommunistiska Internationalen följande grundläggande åtgärder:

1. Övertagandet av de industriella stora verkstäderna, transport- och kommunikationsväsendet (telegraf, telefon) elektricitetsverk o. s. v.
2. Proletär nationalisering av storgodsen, deras över- {xxx} deras kollektiva bearbetande av landsbygdens proletärer, vilka tillkallas för statsgodsens ekonomiska förvaltning; överlämnande av en del av storgodsen, särskilt den del, vilken blev bearbetad som utarrenderad jord, i händerna på den fattiga och delvis även medelstora bondeklassen (storleken av de till bondeklassen överlämnade jordområdena blir bestämd såväl genom den ekonomiska ändamålsenligheten som även genom nödvändigheten av bondeklassens neutralisering och således genom deras socialpolitiska betydelse; organiserandet av en meliorations-(förbättrings-)kredit för lanthushållningen, kamp mot ockrare och jordspekulation; organiserandet av agronomisk hjälp för bondeklassen, motsvarande skolor o. s. v.
3. Proletär nationalisering av bankerna, överlämnande av den samlade guldreserven, värdepapperen o. d. i den proletära statens händer, betryggande av de små spararnas och insättarnas intressen, bankväsendets centralisering, alla storbanker underordnas republikens centrala statsbank.
4. Nationalisering och kommunalisering av grosshandeln.
5. Statsskuldernas annullering.
6. Monopol på utrikeshandeln.
7. Monopolisering av de viktigaste tryckerierna och tidningarna.

Vid genomförande av dessa åtgärder måste hänsyn tagas till följande grundsatsar:

Nationaliseringen får i regel icke utsträcka sig till de små och medelstora företagen. För det första på grund därav, att proletariatet, som har gripit makten, särskilt under diktaturens första fas icke kan förfoga över nödigt antal organisatoriska krafter icke blott för det gamlas förstörande utan även för att bringa till stånd en förbindelse mellan de små och mellanstora produktionsenheterna.

För det andra emedan proletariatet icke bör resa upp mellangrupperna emot sig. Det segerrika proletariatet måste finna det riktiga förhållandet mellan de produktionsområden, vilka kunna underordnas en centraliserad och planmässig ledning, och de, vilka blott skulle utgöra en börda i proletariatets händer. De senare måste överlåtas till privatinitiativet.

Genom utförandet av dessa grundläggande åtgärder försäkras sig det segerrika proletariatet om de viktigaste förutsättningarna för de ekonomiskt politiska grunduppgifternas lösning, som proletariatet i början av övergången från kapitalistisk till socialistisk hushållning har sig ålagd. Arten och sättet för dessa grunduppgifternas genomförande blir å ena sidan bestämd genom de för detta måls uppnående ekonomiskt nödvändiga åtgärderna, å andra sidan genom den ännu för lång tid bestående och återkommande politiska nödvändigheten av inbördeskrig och yttre krig. Alltefter de konkreta betingelserna i varje lands ekonomiska och politiska läge och de internationella förhållandena kan för en längre eller kortare tid ett ekonomiskpolitiskt system visa sig nödvändigt, vilket undergräver de fientliga skiktens materiella grundval, säkrar en rationell konsumtion av de förhandenvarande förråden, men förintar privatekonomisk företagarganda (genom rekvisitionssystemet o. d.), vilket system å sin sida är förbundet

med de proletära hushållsformerna och därigenom hämmar och ibland t. o. m. omöjliggör produktiv-krafternas tillväxt. (Krigskommunism).

Efter det öppna inbördeskriget slut, d. v. s. efter befästandet av arbetarklassens politiska herravälde, skall den rationella hushållningspolitikens intressen och ändamål vara utslagsgivande medan krigskommunismens metoder träda tillbaka och slutligen bli upphävda.

I den proletära diktaturens begynnelsestadium ter sig således samhällsekonomin i sin helhet på följande sätt:

Det existerar en *mångfald hushållsformer*, börjande med den socialiserade storindustrin och de socialiserade lantekonomiska produktionsenheterna fram till hantverkarnas och böndernas små privatföretag. Ju mera efterblivet ett land var under det kapitalistiska herraväldet, ju mera talrika och olikartade äro dessa företagsformer.

Dessa olikartade företagsformer motsvara å ena sidan de olikartade *klasserna* och å andra sidan de olikartade formerna av affärsintressen, av vilkas rörelse produktionens faktiska gång och följaktligen även produktivkrafternas utveckling betingas.

Mångfalden av hushålls- och produktionsformer bestämmer å sin sida oundvikligt även *förbindelseformen* mellan dem. Ju starkare de små privatföretagens inflytande är, så mycket mera måste det oundvikligt ligga speciell vikt på den *klara marknadsförbindelsen* med alla därur uppkommande yttringar.

Grunduppgifterna för proletariatets ekonomiska politik bestämmas av att det har de stora och ekonomiskt avgörande produktionsgrenarna i sin hand. Under utnyttjande av storindustrins och transportväsendets ekonomiska kraft liksom statsapparatusens makt måste privatföretagen och den privatekonomiska verksamhetens drivkrafter regleras så att till slut det möjligast smärtfria övervinnandet av dessa former blir betryggat. Det viktigaste är här anpassningen till marknadsförhållandena. Genom marknads förhållandena och genom konkurrenskampen med de efterblivna företagstyperna liksom med de genom dem oavbrutet frambrutande skikten av ny bourgeoisie, köpmän, kapitalister o. s. v. måste proletariatet säkra dessa företagsformers undanträngande. Anpassningen till marknaden medför ofrånkomligt användandet av kapitalistiska former och metoder i den ekonomiska verksamheten (ekonomisk kalkylering, pengar som betalningsmedel, handelns organisering fram till organisering av börser och banker) men dessa kapitalistiska former ha i den proletära statens företag antikapitalistiskt innehåll, alldeles på samma sätt som den stående proletära arméns form stärker och befordrar den antikapitalistiska andan. Å andra sidan alstra dessa former och metoder av sig själva fröet till sin egen övervinnelse; ju raskare den proletära storproduktionens seger skrider framåt, desto mindre blir marknadsförhållandenas särskilda betydelse, desto starkare växer ekonomins planmässighet och desto mindre behövlige bli de kapitalistiska formerna för den ekonomiska verksamheten.

Även i de socialiserade verkstäderna är med hänsyn till återstående kapitalistiska inflytande och arbetarklassens olika utveckling en tillfällig användning av kapitalistiska metoder i viss utsträckning erforderlig (premiesystem, ackord o. d.).

Å andra sidan måste den proletära staten på alla sätt befordra och stödja alla former av småproducenternas övergång till samhällsproduktion. Stor betydelse – och i agrarländerna utomordentligt stor betydelse – har frågan om böndernas kooperativa föreningar. Om under de kapitalistiska förhållandena och den borgerliga diktaturen böndernas kooperativa företag oundvikligt förvandla sig till kollektiva kapitalistiska organisationer och den s. k. ”agrarsocialismen” endast är en eländig reformistisk utopi, emedan de kooperativa företagen växa in i den kapitalistiska ekonomins totala system, så skall under den socialiserade

storproduktionens stegring böndernas kooperativa företag oundvikligt växa in i den proletära diktaturens ekonomiska system.

I denna klasskamp mellan proletariat och bourgeoisie i övergångsperiodens början, som till stor del har karaktären av en ekonomisk kamp mellan de med varandra konkurrerande och en viss tid parallellt med varandra tillväxande ekonomiska formerna, består den proletära ekonomiska politikens huvuduppgift i att säkra det oavbrutna undanträngandet av de föråldrade och mot proletariatets fiendliga ekonomiska enheterna. Av särskild betydelse är därför det skickliga sammanbindandet av statsindustrin med den kooperativt organiserade bonde ekonomin mot handelskapitalet och industrikapitalets telningar.

Nödvändigt är också statsfinansernas och skatternas utnyttjande på så sätt att fördelningen av produktivkrafterna bli reglerade t. o. m. i de produktionsfärer, vilka icke befinna sig i händerna på den proletära staten.

Särskild uppmärksamhet och den yttersta försiktighet måste proletariatet lägga i dagen i avseende på förbindelserna mellan stad och land; inga band få läggas på den individualistiska sporren till böndernas arbete.

Det är självklart att omfånget av marknadsförbindelserna och därmed användandet av den nya ekonomiska politikens metoder beror av de kapitalistiska storföretagens omfång i förhållande till småföretagen, d. v. s. av den ifrågakommande nationella ekonomins mognadsgrad.

C. Den proletära diktaturen och klasserna.

Kampen om expropriatorernas expropriation fordrar det grundligaste studium av alla element i denna kamp.

a) Bourgeoisin och storgodsägarna. b) Bästa utnyttjande av deras organisatoriska krafter.

Storbourgeoisin och storgodsägarna, liksom även den dem hängivna delen av de högre officerskretsarna, generalstaben och den högre byråkratin är arbetareklassens konsekventa fiende, mot vilken en förbittrad kamp är ofrånkomligt nödvändig. Utnyttjandet av dessa kretsars organisatoriska krafter är i regel möjligt först efter diktaturens befastande och den avgörande undertryckningen av alla utsugarnas sammansvärjningar och uppror.

c) Den tekniske intelligensarbetaren.

En väldig roll för den proletära revolutionen spelar frågan om den tekniske hjärnarbetaren. Undertryckande på det bestämdaste varje kontrarevolutionär aktion från dessa led, måste proletariatet samtidigt med hänsyn till det faktum att dessa kvalificerade krafter äro absolut nödvändiga omsorgsfullt undvika alla handlingar, vilka kunde tillfoga dessa hjärnans arbetare och särskilt de skikt, vilka lidit redan genom kriget, ekonomiska skador; proletariatet måste bringa hjärnans arbetare under sitt ideologiska inflytande, i det proletariatet vidgar perspektivet för det kulturella socialistiska uppbyggandet.

d) Bondeklassens neutralisering.

Gentemot bondeklassen består det kommunistiska partiets uppgift däri att draga en betydande del av bondeklassen över på sin sida. Det segerrika proletariatet måste strängt hålla i sär de olikartade grupperingarna inom bondeklassen, uppskatta deras specifika betydelse och med alla medel understödja de egendomslösa, halvproletära skikten av bondeklassen, överlämna till dem en del av storgodsägarnas jord, underlätta deras kamp mot ockrarkapitalet o. s. v. Proletariatet måste neutralisera de mellersta skikten, därigenom att det lämnar deras jord och

inventarier orörda och slår tillbaka varje angrepp från de med storgodsägarna ett block bildande storböndernas sida.

e) Organisering av den fattiga landsbefolkningen.

I denna kamp skall proletariatet stödja sig på den fattiga lantbefolkningens organisationer, vilka i de länder, där lönearbete-system på landsbygden är utvecklat, står under proletariatets ledning.

f) Städernas småborgare.

Städernas småborgare, vilka ständigt svänga mellan den yttersta reaktion och sympati för proletariatet, skall ävenså möjligast neutraliseras. Detta sker genom att oantastligheten av deras småföretag garanteras, genom frihet för denna klass' ekonomiska förbindelser, genom hjälp i dess kamp mot det ockrande kreditväsendet o. s. v.

g) De proletära organisationerna och den proletära staten.

Under alla dessa uppgifters genomförande måste proletariatets olika organisationer (kooperativa föreningar, fackföreningar, andra föreningar och i första hand partiet såsom revolutionens ledande kraft) vara faktiska organ för den proletära makten. Endast med ett obegränsat understödande av den proletära makten genom dessa organisationer, endast genom en klassviljans fullständiga enighet och under partiets ledning kan proletariatet upprätthålla sin roll som organisator av hela samhället i den mest kritiska perioden i mänsklighetens historia.

D. Det borgerliga bildningsmonopolets upphävande.

a) Det borgerliga bildningsmonopolets brytande.

Proletariatet, som upphäver den kapitalistiska klassens monopol på produktionsmedlen, måste likaså upplösa det borgerliga bildningsmonopolet, d. v. s. krossa skolväsendet i dess helhet, inräknat högskolan.

b) Utbildning av proletära kvalificerade krafter.

En särskilt viktig uppgift för proletariatet är utbildning av fackmän ur arbetarklassens led såväl på produktionens område (ingenjörer, tekniker, organisatörer, bokhållare o. s. v.) liksom även på områdena för vetenskapen, militärväsendet o. s. v. Blott på denna väg, genom ständig utbildning av åter och åter nya ledande kadrer, blir proletariatet i verkligheten den ledande kraften i samhällets uppbyggande.

c) Höjandet av proletariatets kulturnivå.

Vid sidan av denna uppgift står uppgiften att höja kulturnivån hos de proletära massorna: deras politiska upplysning, höjandet av deras kunskapsnivå och deras praktik i samhällarbete, vidare kamp mot resterna av borgerliga och småborgerliga fördomar o. s. v.

d) Kampen mot religionen. Staten och kyrkan. Kyrkan och skolan.

Bland uppgifterna i kampen mot borgerliga fördomar och vidskepelse intager kampen mot religionen en särskild plats, en kamp som måste föras med all nödig taktkänsla och försiktighet, särskilt bland de skikt av de arbetande, där religionen förut var fast rotad i det vardagliga livet.

Den proletära statsmakten måste upphäva varje statligt understöd till kyrkan, förhindra varje kyrkans inblandning i den statligt organiserade uppfostran och därefter hänsynslöst bekämpa

varje kontrarevolutionär verksamhet från de kyrkliga organisationerna och deras enskilda funktionärer.

E. Undanskjutande av det imperialistiska trycket och organisation av proletariatets frivilliga statliga förenande.

Huvudstödet för de imperialistiska jättestaterna utgjorde och utgör det sinnrikt utbyggda systemet av förbindelser mellan kolonierna och halvkolonierna, de nationella staterna och de imperialistiska moderländerna. Den koloniala och nationella frågan spelar därför med hänsyn såväl till de kapitalistiska förbindelsernas upplösning som till det socialistiska uppbyggandet en utomordentligt viktig roll.

På detta område uppställer den Kommunistiska Internationalen i fullständig motsats till bourgeoisins och socialdemokratins politik följande programkrav:

a) Folkens självbestämmerätt.

1. Folkens självbestämmerätt, varmed även förstås statens rätt till fullständig frigörelse. Denna grundsats är förpliktande både som krav gentemot den borgerliga staten, då det tjänar som kampmedel mot imperialismen, och den proletära diktaturens regim, då det tjänar som ett medel för övervinnande av det under borgerligt herravälde i århundraden hopade nationella misstroendet.

b) Koloniernas befrielse.

2. Koloniernas befriande och understöd åt alla koloniala rörelser mot imperialismen. Såvida det existerar en proletär stat omfattande tidigare kolonier, skola även dessa givas rätt till skilsmässa.

c) Förbund av rådsrepubliker.

3. Förbund av rådsrepubliker, till att börja med i form av en federation.

Förutom dessa programpunkter över statsordningen fordrar den Kommunistiska Internationalen alla nationers likaberättigande, upphävande av alla slags undantagslagar gentemot den ena eller den andra nationen.

Den Kommunistiska Internationalen bekämpar även de kapitalistiska invandringslagarna (t. ex. Förenta Staternas antijapanske lag) och driver propaganda mot alla arter av chauvinism och nationalism, även om dessa fördomar göra sig gällande bland proletariatet. Särskilt energiskt bekämpar den Kommunistiska Internationalen chauvinismen inom stormakternas nationer.

d) Kampen mot de kapitalistiska, staterna och möjligheten av kompromisser.

Med hänsyn till att proletariatets erövring av makten icke samtidigt kan gå för sig i alla eller i ens de viktigaste länderna och att därför proletära stater bestå bredvid kapitalistiska stater är, trots den principiella fiendskapen mellan kapitalistiska och proletära stater, kompromisser i de proletära staternas yttre politik möjliga, tillåtliga och emellanåt även obligatoriska (handelsförbindelser med utlandet, lån, koncessionspolitik, deltagande i allmänna konferenser och andra former för överenskommelser, inräknat militära).

IV. Vägen till proletariatets diktatur.

Den segerrika kampen för proletariatets diktatur förutsätter ett fast sammansvetsat, kampbeprövat, disciplinerat och centraliserat kommunistiskt partis ledning.

Partiet är arbetarklassens förtrupp och består av de bästa, mest klassmedvetna, mest aktiva och modiga klassmedlemmarna. Det besitter erfarenheterna från alla proletära strider och stöder sig på marxismens revolutionära teori. Partiet representerar hela klassens allmänna och ständiga intressen och förkroppsligar därmed enheten i de proletära grundsatserna, proletariatets vilja och den proletära revolutionära aktionen.

Som en kamporganisation ledande proletariatet till erövringen av makten består partiet av aktiva revolutionskämpar, av vilka envar uppfyller någon partiplikt. Det utgör således därmed ett revolutionärt parti, som sammanhålls av järnhård disciplin och den demokratiska centralismens strängaste revolutionära ordning. Detta uppnås genom den proletära förtruppens klassmedvetande och dess hängivenhet för revolutionen, genom dess förmåga att förbli i oavbruten förbindelse med de proletära massorna och de arbetande massorna överhuvud, genom en riktig politisk ledning, vilken blir prövad och klarlagd genom de bredaste massors erfarenhet.

a) Det kommunistiska partiets strategi (erövrandet av arbetarklassens majoritet, fackföreningarna, arbetarungdomen, arbetarkvinnorna o. s. v.).

För att lösa sin historiska uppgift måste det kommunistiska partiet ställa sig och uppnå följande strategiska mål:

Det måste bringa flertalet medlemmar av sin egen klass under sitt inflytande, däribland även arbetarkvinnorna och arbetarungdomen.

Det måste bringa breda kretsar av de arbetande massorna överhuvud under sitt inflytande (de egendomslösa skikten av stads- och lantbefolkningen, de utfattiga skikten av intellektuella, det s. k. ”småfolket”, d. v. s. de småborgerliga lagren överhuvud) och på detta sätt förverkliga proletariatets politiska hegemoni, vilken skall ledas av det kommunistiska partiet.

Det måste utnyttja konflikterna bland de härskande klasserna såväl inom det egna landet som även i internationell skala (t. ex. krigskriser).

Det måste fullfölja misskrediteringen, demaskeringen och förintandet av socialdemokratins och den gula fackförbundsbyråkratins politiska inflytande, vilket är kapitalismens säkraste stöd. Det måste bringa proletariatets stora massorganisationer under sitt inflytande (fackföreningarna, de kooperativa föreningarna, driftsråden, arbetarråden o. s. v.).

b) De taktiska grundsatserna.

I sin kamp för den proletära rörelsens slutmål måste partiet taga hänsyn till de konkreta förhållandena, klassernas styrkeförhållanden, graden av kapitalismens fasthet och proletariatets förberedelse, mellanskiktets hållning o. s. v. I överensstämmelse med detta sakläge formar partiet sina paroller och kampmetoder. Partiet uppställer en hel rad tillfällighetsparoller och delkrav som bestämmas av läget, men dessa paroller och krav måste underordnas dess revolutionära mål – maktens erövring och det borgerligt-kapitalistiska samhällets störtande. Det är alltså varken tillåtet att avstå från kampen för arbetarklassens dagsbehov eller att inskränka, sig till den kampen. Partiets uppgift är att, utgående från dessa behov, föra arbetarklassens tankar och handlingar utöver behoven för ögonblicket, d. v. s. att föra arbetarklassen in i den revolutionära kampen om makten.

c) Enhetsfrontens taktik. Arbetar- och bonderegeringen.

Att avstå från partiella krav och paroller för tillfället är oförenligt med kommunismens taktiska principer, ty det leder partiet till passivitet och river sönder dess förbindelse med massorna. Enhetsfrontens taktik och parollen arbetar- och bonderegering utgör den viktigaste

delen av Kommunistiska Partiets taktik under hela perioden av massornas erövring för kommunismen.

d) Den revolutionära situationen och partiets taktik.

När en omedelbart revolutionär situation uppkommit, när de härskande klasserna äro mer eller mindre desorganiserade, när massorna befinna sig i ett tillstånd av revolutionär jäsning, när mellanskikten luta över på proletariatets sida – då uppstår för proletariatets parti uppgiften att föra massorna till direkt stormning av den borgerliga staten. Detta nås genom allt större tillspetsning av parollerna och allt större tillspetsning av massaktionernas former, som alla arter av partiagitation och propaganda, däribland även den parlamentariska, måste vara underkastade. Hit höra strejkerna, deras sammanknytning med demonstrationer, upprensens sammanknytning med strejker och slutligen generalstrejk tillsammans med den direkta militära kampens högsta form mot bourgeoisins statsmakt. Denna kamp är underkastad krigskonstens regler och förutsätter en krigsplan (bestämmande av platsen, tiden o. s. v.), operationens angreppskaraktär och proletariatets självuppgivande hängivenhet och heroism. Dessa aktioner förutsätta organiserandet av de breda massorna i kampförbund, vilka genom själva sin form dra till sig och sätta i rörelse det största möjliga antal av arbetande (arbetar-, soldat- och bonderåd och många andra). Förutsättning för en segerrik taktik är även arbetet i hären och flottan.

e) Kampen mot militarism och imperialism.

Massornas sammanslutning under den kommunistiska fanan är en process som måste utveckla sig i alla det dagliga livets aktuella frågor. Härtill hör framför allt kampen mot militarism, kampen mot faran av nya imperialistiska krig o. s. v.

f) Kampen mot efterkrigskrisens ekonomiska följder.

Å andra sidan höra hit även de frågor, vilka äro förbundna med krigs- och efterkrigskrisens ekonomiska följder (kamp mot dyrtiden, mot arbetslösheten, mot arbetsdagens förlängning, mot skattebördornas höjande o. s. v.)

g) Sovjet-Unionens understödjande.

Sovjet-Unionens understödjande som medel att förstärka den och att fylla massorna kring denna organiska och antikapitalistiska mittpunkt utgör i händerna på den internationella arbetarklassen organisationernas starkaste verktyg.

h) Kommunismens internationella disciplin och Kommunistiska Internationalen.

För aktionernas samordnande och deras ändamålsenliga ledning behöver proletariatet en internationell klass-disciplin, vilken framförallt måste upprätthållas inom de kommunistiska partiernas led. Denna internationella kommunistiska disciplin måste finna sitt uttryck i att rörelsens partiella och lokala intressen underordnas dess allmänna och ständiga intressen och i obetingat genomförande av alla beslut av Kommunistiska Internationalens ledande organ.

i) De olika landstyperna och den olika tillämpningen av de kommunistiska grundsatserna.

Såsom proletariatets enhetliga världsparti gör Kommunistiska Internationalen det till en plikt för alla sina sektioner att sorgfälligt avväga lägets säregenheter i respektive länder. Endast genom att ta hänsyn till dessa säregenheter kan man föra en verkligt marxistisk politik. Olikheten mellan den högt utvecklade kapitalismens länder, där den proletära revolutionen står på dagordningen, de länder där den borgerliga revolutionen står för dörren och måste föras över i en proletär revolution, och slutligen de länder, vilka såsom de imperialistiska

staternas kolonier och halvkolonier oundvikligt måste genomlöpa de koloniala och nationella krigens fas – denna olikhet måste i det väsentligaste bestämma den samlade verksamheten för de kommunistiska partierna, vilka stå under Kommunistiska Internationalens förenade och centraliserade ledning.

Resolution till programfrågan.

1. Kongressen antager det av programkommissionen utarbetade utkastet som grundval för diskussionen inom sektionerna.
2. En redaktionskommission skall företaga den slutgiltiga redigeringen av utkastet i överensstämmelse med kommissionens beslut.
3. Kongressen beslutar, att Exekutiven skall tillsätta en ständig programkommitté, som har att snarast möjligt publicera utkastet jämte nödigt upplysningsmaterial samt leda och utnyttja den internationella diskussionen.
4. Programmets slutgiltiga utformning skall företagas av nästa kongress.

Resolution i norska frågan.

Den antikommunistiska hållningen hos de nuvarande ledarna för det Norske Arbejderparti har hindrat detta parti att ansluta sig till Kommunistiska Internationalen. Femte kongressen är medveten om, att det inom detta parti finnes ärliga revolutionära proletärelement, som vilja och måste tillhöra Komintern.

Femte världskongressen ger Exekutiven i uppdrag att göra allt för att vinna de verkligt proletära, revolutionära elementen inom detta parti för Kommunistiska Internationalen.

Teser om Kommunistiska Ungdomsinternationalen.

1. Resultatet av K. U. I:s utveckling sedan IV. världskongressen.

1. I överensstämmelse med fjärde världskongressens beslut gav Kommunistiska Ungdomsinternationalens tredje kongress en konkretisering av den redan på Kommunistiska Ungdomsinternationalens andra världskongress uppställda uppgiften ”Till massorna!”, i det den i mera påtaglig form bestämde de organisatoriska grundformerna samt arbetets och metodernas innehåll för en massorganisation av den arbetande ungdomen. Såsom dess viktigaste omedelbara uppgift fastslog kongressen förläggandet av organisationens grundval till arbetsplatserna genom skapande av driftsceller. Den underströk nödvändigheten av deltagande i det politiska livet genom de kommunistiska ungdomsförbundens starkare deltagande i de kommunistiska partiernas och arbetarklassens strider och problem. Och den anvisade dem därför såsom omedelbara praktiska uppgifter striden mot den borgerliga militarismen, mot krigsfaran och mot kapitalets offensiv.

2. De kommunistiska ungdomsförbundens utveckling under den avslutade perioden har klart bevisat riktigheten och nödvändigheten av dessa beslut, som alltigenom bestått provet och skapat möjligheten för Kommunistiska Ungdomsinternationalens fortsatta utveckling till arbetarungdomens massorganisation. Kommunistiska Ungdomsinternationalen har gjort avgörande framsteg på området av sin utveckling till den arbetande ungdomens massorganisation. Detta har praktiskt visat sig i det oavbrutna även numerära uppsvinget av de flesta och viktigaste K. U. F. Detta uppsving är i synnerhet värdefullt därför att det samtidigt kan konstateras en nedgång av den s. k. ”socialistiska” ungdomsrörelsen. Om de kommunistiska ungdomsförbunden fortsätter med det viljestarka genomförandet av andra och

tredje världskongressernas beslut med hänsynstagande till den givna, objektivt revolutionära situationen, skall det visa sig, att detta uppsving icke är något tillfälligt och övergående, utan ett bestående, som skall leda till kommunistiska ungdomsförbundens utgestaltning till den arbetande ungdomens breda massrörelse och därmed till fullständig likvidering av de under "social" och "socialistisk" flagg seglande ungdomsförbunden.

3. De viktigaste framgångarna ha ernåtts på följande områden:

a) De kommunistiska ungdomsförbundens politiska aktivitet, deras deltagande i arbetarklassens och de kommunistiska partiernas strider och problem stärkte dem avsevärt. Den politiska linje, som Kommunistiska Ungdomsinternationalen intagit, var riktig och god. De kommunistiska ungdomsförbunden bevisade sig i de flesta fall vara de bästa förkämparna och förfäktarna för Kominterns linje, i synnerhet i kampen mot de i de olika länderna framträdande opportunistiska tendenserna.

b) Genom reorganiseringen på driftcellernas grundval ha de kommunistiska ungdomsförbunden icke blott åstadkommit en omdaning av sina medlemmars ideologi, utan redan skapat de förutsättningar, genom vilka inom några viktiga förbund den fullständiga omorganiseringen av rörelsen på ny basis kan äga rum. De kommunistiska ungdomsförbunden och Kommunistiska Ungdomsinternationalen voro pionjärerna för denna verksamhet och ha genom att gripa sig an med denna uppgift lämnat de kommunistiska partierna och Komintern viktig hjälp och samlat värdefulla erfarenheter.

c) Med hänförelse hälsar Kommunistiska Internationalen Kommunistiska Ungdomsinternationalens offervilliga initiativ och dådkraft ifråga om kampen mot kriget och imperialismen och arbetet inom den borgerliga armén. Dess verksamhet bland besättningstrupperna i det erövrade Tyskland (Ruhr-ockupationen) är det första praktiska och konkret genomförda internationella arbetet på detta område. Även det franska ungdomsförbundets aktiva arbete inom den franska armén är ett viktigt steg på vägen framåt. Kommunistiska Ungdomsinternationalen har lämnat bevis på att ett sådant arbete under de svåraste omständigheter är möjligt och verksamt.

d) Kommunistiska Ungdomsinternationalen har även att anteckna stora framsteg i sin utveckling till en fast centraliserad och internationellt och enhetligt ledd världsorganisation. Förutom tillväxten i medlemsantalet hos de viktigaste kommunistiska ungdomsförbunden fastslår Komintern framför allt det ständiga fördjupandet av dess inflytande på den arbetande ungdomens bredaste lager och de olika ländernas kommunistiska ungdomsförbunds fortskridande innerliga sammanväxande till ett fast världsungdomsförbund.

I detta arbete erhöll de kommunistiska ungdomsförbunden ett alltför otillräckligt understöd av de kommunistiska partierna. Medan enstaka partier (t. ex. de ryska, franska och tyska) dådkraftigt understödde Kommunistiska Ungdomsinternationalens arbete, måste de kommunistiska ungdomsförbunden delvis först övervinna motståndet hos enskilda partier, respektive partiledningar, innan de kunde fylla sina uppgifter, t. ex. på antimilitarismens område --- i Polen där partiet icke främjade kommunistiska ungdomsförbundets antimilitaristiska arbete -- i Sverige, där Kommunistiska Ungdomsförbundet och Kommunistiska Ungdomsinternationalen häftigt bekämpades av partiledningens majoritet av den anledningen, att de trätt in för Kominterns linje – i Tjeckoslovakien, där partiet länge hindrade upptagandet av kommunistiska ungdomsförbundets driftscellsarbete – på Balkan och liknande fall. Icke heller har Kominterns tredje kongress' beslut om de kommunistiska ungdomsförbundens organisatoriska självständighet fullständigt förverkligats.

4. På några områden kunde de kommunistiska ungdomsförbunden utveckla sin verksamhet blott ofullständigt. Så var deras kamp mot kapitalets offensiv, mot arbetarungdomens

ekonomiska utarmning, deras verksamhet inom fackföreningarna, bortsett från några länder, ännu alltför svag. Icke heller bildningsarbetet motsvarade ännu de fordringar, vilka ställdes genom den starka förnyingsprocessen, genom tillströmningen av talrika nya medlemmar och genom de mycket större kampuppgifterna på detta område. Även här har bristen på understöd av de kommunistiska partierna inverkat. Arbetet att vinna jordbrukets ungdom, vilket måste utföras efter särskilda metoder, har ännu varit allt för ringa. Icke heller har bekämpandet av den nystartade fascistiska ungdomsrörelsen och de kristliga ungdomsförbunden under den nu avslutade kongressperioden kunnat tillfredsställande genomföras.

II. Kommunistiska Ungdomsinternationalens närmaste uppgifter.

5. Resultaten av Kommunistiska Ungdomsinternationalens utveckling under den senaste kongressperioden kommer femte världskongressen att konstatera, att Kommunistiska Ungdomsinternationalens andra och tredje kongressers och Kominterns tredje kongress' beslut rörande ungdomsrörelsen har visat sig vara alltigenom riktiga och rättfärdigats av praxis. Kommunistiska Ungdomsinternationalen och dess sektioner måste fortsätta sitt arbete i överensstämmelse med Kominterns tredje och fjärde kongressers och Kommunistiska Ungdomsinternationalens tredje kongress' beslut och genast företaga de kommunistiska ungdomsorganisationernas och hela Ungdomsinternationalens förvandling till verkligt leninistiska organisationer, till bolsjevismens stödjelpelare. Kampen för de kommunistiska ungdomsförbundens bolsjevisering måste bli Kommunistiska Ungdomsinternationalens centraluppgift, utgångspunkten för hela dess förbundsarbete. De kommunistiska ungdomsförbundens bolsjevisering skall framför allt och mycket mera energiskt än hittills finna sitt uttryck i de kommunistiska ungdomsförbundens förvandling till arbetarungdomens massorganisationer. I arbetarungdomens medvetande måste den tanken få fasta rötter, att de kommunistiska ungdomsförbunden äro arbetarungdomens enda organisationer, ledare och företrädarna för arbetarungdomens bredaste lagars intressen. De kommunistiska ungdomsförbunden ha samtidigt den viktiga uppgiften att uppfostra den ungdom som är organiserad i dess leder, till verkliga unga leninister. De måste sörja för, att envar av dess medlemmar väl känner Lenins grundläror och taktik och blir i stånd att använda leninismens metoder. Den leninistiska uppfostran måste finna sitt uttryck i de kommunistiska ungdomsförbundens aktiva deltagande i de kommunistiska partiernas och arbetarklassens strider genom föreningen av detta deltagande med det praktiska massarbetet och den teoretiska skolningen. Kommunistiska Ungdomsinternationalen måste alltid i sina förbund be fästa grundsatserna om centralisation, internationell disciplin, enhet och rotfästande hos massorna av den uppfattningen, att arbetarklassen är ledaren för alla underkuvade samt åstadkomma enroisering av de fattiga böndernas och kolonialländernas undertryckta ungdoms bredaste massor i den internationella arbetarklassens kamp front.

6. Därvid måste de kommunistiska ungdomsförbunden i synnerhet ägna den största uppmärksamhet åt följand frågor: Intimt deltagande i de kommunistiska partierna liv och i arbetarklassens strider (politisk aktivitet). Reorganisering på driftscellernas grundval, arbete inom den borgerliga armén och kamp mot det hotande kriget, praktisk förberedelse för uppgifterna under inbördeskriget (isynnerhet systematisk militärisk fostran), fackligt arbete, arbete bland jordbrukets ungdom, bildningsarbete.

a) Politisk aktivitet. Där denna ännu icke nått tillfredsställande grad måste den stärkas. Den politiska aktiviteten består däri, att de kommunistiska ungdomsförbunden i intimaste samförstånd med och under ledning av de kommunistiska partierna aktivt deltaga i alla arbetarklassens strider och mobiliserar den arbetande ungdomen för dem; att de vidare lika aktivt deltaga i lösningen och utredningen av alla kommunistiska partiernas och Kominterns spörsmål och över huvud taget i partilivet. Detta är icke en särskild uppgift vid sidan av de

kommunistiska ungdomsförbundens övriga uppgifter; dess väsen består just däri, att den genomtränger hela deras verksamhet och övar inflytande på dem i leninistisk anda. Den utgör grundvalen och metoden för alla Kommunistiska Ungdomsinternationalens uppgifter.

De kommunistiska partierna måste göra allt för att utveckla de kommunistiska ungdomsförbundens politiska aktivitet, vilket innebär en kraftig förstärkning av arbetarklassens kampfront och utbildandet av nya politiskt dugliga kämpar för deras egna leder.

b) Vid skapandet av driftsceller måste de kommunistiska ungdomsförbunden kraftigt fortsätta den påbörjade verksamheten. Men därvid måste de nu omedelbart övergå till att förverkliga den fullständiga reorganiseringen på den nya grundvalen. Till nästa kongress fullständig reorganisering på driftcellernas grundval måste vara den uppgift, som varje ung kommunist med iver strävar att fylla.

c) Arbetet i armén och mot nya krig måste även för framtiden av de kommunistiska ungdomsförbunden kraftigt och ofördröjligen föras vidare. Detta är ett av de mest trängande, av det internationella läget och revolutionens framtidsutsikter givna pliktbud. Början av övergång från enskild propaganda till konkret arbete, såsom den är att anteckna inom Tysklands besatta område och i Frankrike, måste hastigt vinna internationell utbredning. Synnerlig uppmärksamhet och kraft måste de kommunistiska ungdomsförbunden ägna förverkligandet av Lenins lösen för framskapandet av celler inom de borgerliga arméerna. De kommunistiska ungdomsförbunden måste spänna alla krafter för att mobilisera den arbetande ungdomens breda lager mot nya imperialistiska krig. Socialdemokraternas hycklande och vilseledande lösen för generalstrejk som medel mot ett krigsutbrott måste de besvara med upplysning om krigsutbrottens verkliga förlopp och om nödvändigheten att förvandla det utbrutna imperialistiska kriget till ett inbördeskrig inom de imperialistiska staterna och därför utföra ett revolutionärt arbete inom de borgerliga arméerna.

d) Perioden för den omedelbara kampen om makten, som i närmare eller fjärrare framtid i några stater kommer att rycka i akut närhet, måste föranleda Kommunistiska Ungdomsinternationalen att allvarligt pröva sin uppgift i denna period. Den måste därvid allvarligt undersöka de i september i Bulgarien och i oktober i Tyskland vunna erfarenheterna och under kommunistiska partiernas ledning genomföra ett därpå inställt förberedelsearbete inom de respektive kommunistiska ungdomsförbunden. Isynnerhet är den systematiska militära uppfostran och utbildningen av den kommunistiska ungdomen under de kommunistiska partiernas ledning nödvändig.

e) Den fackliga kampen måste under den nu ingående perioden stärkas, respektive beslutsamt ledas till angrepp. Ungdomsförbunden måste från en bar propaganda övergå till faktiskt upptagande av kampen, då det gäller försvar och företrädande av den arbetande ungdomens materiella och kulturella intressen. I detta syftemål måste de även avgörande stärka arbetet inom de reformistiska fackföreningarna och arbeta för dessas revolutionering. De höra inom alla fackföreningar vidare utbygga ungdomsförbundets medlemmars fraktioner, principiellt och energiskt bekämpa varje åtskillnad mellan gamla och unga, i synnerhet i form av ungdomssektioner. (Gäller speciellt för Tyskland m. fl. länder där man bildat sektioner av ungdom utanför och inom fackföreningarna. Översättarens anm.). Detta göra de, i det de förebringa för fackföreningarna och de vuxna arbetarna praktiska bevis för, att kommunistiska ungdomsförbunden, vilka utveckla sig till den arbetande ungdomens enda massorganisationer, ha att fylla uppgiften att försvara den arbetande ungdomens intressen inom ramen för hela proletariats kamp och även fylla den uppgiften. Detta sker även gent emot de röda fackföreningarna, med vilka de kommunistiska ungdomsförbunden, trogna sin kännedom om, att blott dessa äro beredda att också föra kampen för den arbetande ungdomens intressen, ha det intimaste samarbete. Kommunisterna i fackföreningarna måste sörja för, att de kommunistiska

ungdomsförbunden bli erkända i fackföreningarna och av de vuxna arbetarna såsom de organisationer, vilka ha att försvara och företräda arbetarungdomens fackliga liksom övriga intressen. De kommunistiska fraktionerna skola även verka för, att vid valen i de olika fackliga instanserna och korporationerna medlemmar av kommunistiska ungdomsförbundet väljas och uppföras som kandidater på sina listor.

f) Mycket viktigt är arbetet för att vinna den arbetande jordbrukarungdomen, som i de flesta länder är av den största betydelse för den proletära revolutionens seger. Detta arbete måste i flera länder över huvud taget först praktiskt påbörjas.

g) Ju mer de kommunistiska ungdomsförbunden samla den arbetande ungdomens massor omkring sig, desto mer måste de vara betänkta på att bland dessa bedriva ett systematiskt kommunistiskt, i nära förbindelse med de kommunistiska partiernas och arbetarklassens strider stående leninistiskt uppfostringsarbete. Utan ett sådant löpa de fara att förfläckas och förlora sin kamps och sin verksamhets kommunistiska grundkaraktär. Det uppfostringsarbete, som måste utföras under instundande kongressperiod, måste framför allt vara ett politiskt uppfostringsarbete. Det måste sätta de unga kommunisterna stånd att övertaga och fortsätta Lenins arv i skrift och dåd. Av graden av understöd från Komintern och de kommunistiska partierna skall det bero, huru långt Kommunistiska Ungdomsinternationalen och de komm. ungdomsförbunden skola vara i stånd att fylla dessa den leninistiska uppfostrans uppgifter. Att möjliggöra detta understöd är en av Internationalens mest trängande uppgifter. Även åt det antireligiösa upplysningsarbetet måste skänkas regelbunden uppmärksamhet.

7. För dessa uppgifter, på vilka de kommunistiska ungdomsförbunden i den närmaste framtiden skola koncentrera sig, få likväl icke uppgifterna på de övriga områdena försummas.

Kampen mot motståndarne, i synnerhet mot de fascistiska organisationerna, mot den socialdemokratiska ungdomen och de religiösa förbunden, måste även i framtiden föras vidare med all skärpa, varvid ungdomsförbunden klart måste fatta såsom sin kamps mål den nödvändiga likvideringen, respektive förintelsen av dessa organisationer.

Icke heller arbetet för de kommunistiska ungdomsförbundens beredskap vid borgardömets undertryckningsförsök och vid illegal period får åsidosättas.

Arbetet i kolonierna och halvkolonierna under de imperialistiska staterna måste för framtiden energiskt genomföras i syfte att skaka liv i den infödda arbetarungdomen och föra den in i Kommunistiska Ungdomsinternationalen. Samtidigt har denna till uppgift att i överensstämmelse med Kominterns riktlinjer samla den ungdom i kolonial- och halvkolonialländerna, dominions och Orienten, vilken kämpar för sin nationella frigörelse, och vinna den för den internationella arbetarklassens befrielsekamp.

Likaså är en regelbunden och intensiv kamp mot de borgerliga sportorganisationerna och för skapandet av arbetarsportförbund nödvändig. Där ännu inga arbetare-, idrotts- och sportföreningar finnas, skola de kommunistiska ungdomsförbunden arbeta för deras bildande. I de befintliga arbetarsportorganisationerna böra de utveckla en ivrig propaganda för den Röda Sportinternationalen.

Stor uppmärksamhet tillkommer även arbetet bland barnen, vars betydelse ännu i dag i hög grad underskattas av ungdomsförbunden. Arbetet bör äga rum enligt den kommunistiska uppfostrans grundsatser, varigenom proletärbarnen ledas till deltagande i sin klass' kamp. De kommunistiska barnkillena stå under de kommunistiska ungdomsförbundens ledning.

8. Alla dessa uppgifter skola först då undantagslöst kunna fyllas av Kommunistiska Ungdomsinternationalen och dess sektioner, när partierna lämna den erforderliga hjälpen därmed. Kommunistiska ungdomsinternationalens och dess sektioners understödande hör i

den närmaste framtiden till Kominterns och de kommunistiska partiernas mest trängande uppgifter. Att uppfylla dem betyder att vinna den arbetande ungdomens breda massor för kommunismen och tillföra de kommunistiska partierna nya truppavdelningar av medvetna och fasta leninister.

I enskildheter måste dessa uppgifter bestå i att rycka in de kommunistiska ungdomsförbunden och deras medlemmar till deltagande i partiernas politiska arbete och i arbetarklassens strider samt att vara dem behjälpliga i samverkan för lösningen av partiernas och Kominterns problem. Överallt där kommunistiska ungdomsförbundet inga driftceller, lokala föreningar eller distriktsorganisationer ha, men däremot partiet, skall partiet skapa kommunistiska ungdomsorganisationer, och kommunistiska ungdomsförbundet skall å sin sida aktivt understödja arbetet att uppbygga partiet överallt, där ännu inga partiorganisationer finnas. Kommunistiska partiets driftceller och fackföreningsfraktioner böra vidare på det mest energiska sätt understödja kommunistiska ungdomsförbundet i dess fackliga kamparbete och i fullgörandet av dess övriga uppgifter. Särskilt viktigt och nödvändigt är även understödet åt kommunistiska ungdomsförbunden och Kommunistiska Ungdomsinternationalen i genomförandet av dess arbete i armén och mot nya krig. Det verkliga fullföljandet av denna verksamhet, som hör till de viktigaste förutsättningarna för den proletära revolutionens seger, kan blott under ledande deltagande från kommunistiska partiets sida åvägabringas. Även den trängande uppgiften att fullborda de unga kommunisternas leninisternas uppfostran är beroende av den ständige dåkraftiga hjälpen från partiets sida.

9. De kommunistiska ungdomsförbunden måste å sin sida göra allt för att åstadkomma en från dag till dag allt intimare och fastare förbindelse med de kommunistiska partierna. De måste understödja partierna icke blott i deras dagliga verksamhet med alla krafter, de måste även inom sina led fullborda en regelbunden och systematisk partiuppfostran och draga försorg om att deras medlemmar vid vederbörlig ålder inträda som medlemmar i det kommunistiska partiet.

Så skola de kommunistiska ungdomsförbunden och Kommunistiska Ungdomsinternationalen uppfylla sina plikter gentemot de kommunistiska partierna och Komintern och vara i stånd att motsvara Kominterns förväntningar, att de för framtiden liksom hittills skola vara de bästa förkämparna för och försvararna av Kominterns riktlinjer och beslut.

Teser om de kommunistiska partiernas arbete bland de arbetande kvinnorna.

1. Inledning.

Det världsekonomiska och världspolitiska läget öppnar för det internationella proletariet utsikten till klasstrider av oerhörd omfattning, långvarighet och stark tillspetsning. Målet för dessa strider är att erövra statsmakten åt proletariet och upprätta proletarietets diktatur. Det internationella proletariet måste i dessa klasstrider insätta all sin energi, kraft, offervilja och enighet. Garantin för det internationella proletarietets seger är bildandet av enhetsfronten underifrån och ett förbund med de breda massorna av fattiga, proletariserade arbetare i staden och på landsbygden.

Den proletära enhetsfronten och kamplinjens utvidgning är endast möjlig, när också de arbetande kvinnorna – de kvinnliga proletärerna, arbetande kvinnor av bonde- och småborgarklassen – aktivt, beslutsamt och hängivet deltaga i alla proletarietets strider. Kontrarevolutionärerna ha insett kvinnornas stora betydelse för dessa striders genomförande. Socialdemokrater och andra reformmester, fascister och borgerliga riktningar av alla slag bemöda sig ivrigt

att utnyttja kvinnorna politiskt för sina syften. Inför dessa fakta är det en trängande uppgift för de kommunistiska partierna att undandraga de breda kvinnomassorna det kontrarevolutionära inflytandet och vinna dem åt kampen för kommunismen.

Det faktum att främre och bortre Orientens kvinnor ryckas med i den internationella klasskampen får på grund av världsläget en särskild betydelse. I Östern börja de underkuvade och utplundrade folken resa sig mot sina plågoandar och kämpa för sin nationella oavhängighet liksom också mot all slags överhöghet och exploatering. Därmed framträda också Orientens kvinnor ur sitt tusenåriga slaveris dunkel och kräva full likställdhet såsom erkännande av sitt människovärde. Österns kvinnors deltagande i kampen mot imperialismen tillför världsrevolutionen en stark ström av miljoners friska oförbrukade energi, som varit bunden på grund av sociala förhållanden, traditioner, seder och religiösa fördomar.

Sedan proletariatet erövrat och åt sig tryggt statsmakten i sovjetsystemet, måste det fylla en jätteuppgift. Proletariatet måste ombilda hela samhällsbyggnaden i kommunistisk riktning, dess ekonomiska grundval såväl som hela dess ideologiska överbyggnad. På intet område av det sociala livet kan detta ske utan förståelse och offervillig medverkan av de stora kvinnomassorna. I sovjetrepublikerna är det en absolut nödvändighet att få med arbetarkvinnorna i proletariatets uppbyggnadsarbete och att öka deras prestationsförmåga och duglighet härför.

Av världsläget framgår för hela Internationalen nödvändigheten att vida kraftigare och planmässigare än hittills bedriva arbetet bland proletariatets, småböndernas och småborgarnas kvinnor. De kommunistiska partierna måste göra kvinnorna till medvetna, aktiva medhjälpare i varje det revolutionära proletariatets kampaktion. Den historiska erfarenheten har visat, att de i allmänhet efterblivna kvinnorna förstå att kämpa med mod och hängivenhet, när de gripits av de revolutionära idéernas makt. Revolutionen i Ryssland, striderna i Bulgarien och Tyskland har bekräftat detta.

Femte världskongressen erinrar därför Kommunistiska Internationalens alla sektioner om tidigare kongressers beslut beträffande det kommunistiska arbetet bland kvinnorna. Den understryker starkt dessa besluts innebörd: att genom uppräckning, organisering och skolning av kvinnornas breda massor påskynda den proletära världsrevolutionen. Kongressen framhåller med allt eftertryck, att det kommunistiska arbetet bland kvinnorna alls icke är någon bisak för de kommunistiska partierna, utan snarare utgör en viktig, ja en utslagsgivande del av deras huvuduppgift, att organisera och trygga det revolutionära proletariatets kamp och seger. Femte världskongressen manar de kommunistiska partierna att ihågkomma Lenins ord: "Den proletära revolutionen kan segra först då miljoner och åter miljoner arbetande kvinnor deltaga i kampen".

II. Uppgifter.

De kommunistiska partiernas uppgift i alla länder, att vinna de arbetande kvinnorna, omfattar tre delar:

1. Arbetet bland kvinnorna i de kapitalistiska länderna.
2. I de koloniala och halvkoloniala länderna.
3. I Sovjetrepublikerna.

1. Med hänsyn till nödvändigheten att bygga om de kommunistiska partiernas hela organisation på grundval av driftsceller, betonar femte världskongressen på det eftertryckligaste, att det kommunistiska arbetet bland kvinnomassorna i industricentra måste lägga tyngdpunkten på att få med arbeterskorna i fabriken. Kommunismens arbete måste inriktas på att bland arbeterskorna tillintetgöra varje spår av den illusionen, att en utväg ur deras elände kan finnas

genom demokratin och inom det borgerliga samhällets ram. Hand i hand med det principiella politiska uppfostrandet till klassmedvetenhet måste följa arbeterskornas praktiska skolning och organiserande för ett aktivt deltagande i alla proletarietets ekonomiska och politiska strider. Vårt arbete måste även omfatta de arbetslösa kvinnorna och bibehålla intim kontakt med deras förra arbetsplatser.

Arbetet på proletärkvinnornas politiska fostran och införlivande med klassens ekonomiska och politiska kampfront måste också utföras inom fackföreningarna, och det både bland industri- och lantarbeterskorna. Det fackliga organiserandet och den politiska mobiliseringen av de i hemmen anställda, med husligt arbete sysselsätta kvinnorna får på inga villkor försummas.

Arbetet bland bondeklassens arbetande kvinnor måste omedelbart och energiskt påbörjas, särskilt i agrarländerna. Som utgångs- och stödjepunkt för agitationen bland de arbetande bondekvinnorna och deras organiserande komma följande grupper i betraktande: jordbruksarbeterskor, egendomslösa bondhustrur, soldatänkor, hembiträden, arbetarhustrur på landsbygden o. s. v. Arbetet måste där föras i intim kontakt med den kooperativa rörelsen, vilken också bland proletära och småborgerliga husmödrar måste göras fullt användbar för kommunistiska ändamål.

De kommunistiska partierna måste sträva efter att utrota den borgerliga uppfattningen hos den kvinnliga personalen på fabriker, kontor och offentliga institutioner, hos lärarinnor, post-, telegraf- och telefonfunktionärer o. s. v., och klargöra för dessa storkapitalets tjänare deras ställning av utsugna löneslavar.

Arbetarkvinnornas vinnande och organiserande för aktivt deltagande i den revolutionära arbetarklassens strider är med hänsyn till klasstridernas häftighet och långvarighet under efterkrigsperioden av största betydelse. Arbetarkvinnornas upplysning och mobilisering måste knyta dem nära arbetarna på de arbetsplatser, där deras män äro sysselsatta.

Bland annat måste för utförandet av föreliggande uppgifter även kommunisternas verksamhet i hyresgästföreningar och liknande organisationer, där massor av proletära småborgerliga kvinnor äro samlade, förstärkas.

Det revolutionära utnyttjandet av parlamentarismen på alla områden måste stegras genom de stora kvinnomassornas insikt, vaksamhet och aktivitet. Dessa måste genom sina krav på parlamenten, genom sin kontroll över parlamenten och sina demonstrationer mot dem stödja de kommunistiska fraktionernas parlamentariska uppträdande samt avslöja den kontra-revolutionära karaktären hos alla parlament, hos alla borgerliga och reformistiska partier. Särskild uppmärksamhet måste därvid ägnas åt de kommunala representationernas verksamhet. just där är faran för opportunistiska urspårningar mycket stor och där gäller det frågor, som omedelbart rör intressen för den stora mängden kvinnor.

Den givna situationen gör det ofrånkomligt, att de kommunistiska partierna under legalitetens period förbereda och skola de kvinnliga kamraterna för deras aktiva medarbete under en illegal period. Vidare måste de låta dem taga full del i arbetet på tillintetgörandet av alla slags väpnade formationer och i kampen för fascismens politiska besegrade, liksom också i kampen för att krossa den genom de beväpnade arbetarna.

2. De historiskt givna särskilda förhållanden, under vilka arbetet i främre och bortre Orienten försiggår, anger också vissa bestämda uppgifter, vilka äro mycket olika andra länders. De ställer kampen mot traditioner, seder och bruk samt religiösa föreskrifter i förgrunden. De kräva särskilda arbetsmetoder och organisationsformer, för att den kommunistiska läran skall kunna vinna insteg bland de arbetande kvinnorna och värva förkämpar för revolutionen.

3. Inom sovjetrepublikerna är det av högsta vikt att mobilisera de miljoner kvinnorna för stärkande av den proletära statsmakten, för folkhushållningens uppbygge, för ett insiktsfullt samarbete på alla områden och i alla organ för statens och samhällets liv såväl som för de kommande generationernas sociala uppfostran.

III. Organisation.

Femte världskongressen betonar med allt eftertryck, att det kommunistiska arbetet bland massorna av arbetande kvinnor är en uppgift för hela partiet. Den måste intimare än hittills förknippas med det allmänna partiarbetet. Vid partiets hela verksamhet, vid alla aktioner och kampanjer måste man på förhand överväga vilka särskilda åtgärder, som böra vidtagas för att mobilisera de arbetande kvinnorna. För att mer än hittills göra det kommunistiska kvinnoarbetet politiskt, måste de kvinnliga kamraterna undantagslöst tagas med för de allmänna politiska partiuppgifterna. Skapandet av särskilda organ har till syfte att göra partiets verksamhet bland de arbetande kvinnorna så enhetligt, planmässigt och energiskt som möjligt och att alltid och oavbrutet påpeka för organisationen i dess helhet dess förpliktelser i detta avseende.

Femte världskongressen förpliktar varje kommunistiskt parti att ofördröjligen företa nedanstående åtgärder:

1. Vid partiorganisationens omgestaltning på grund val av driftsceller bör genast inom varje driftscell en kvinnlig eller manlig kamrat få i ansvarigt uppdrag att mobilisera och organisera arbeterskorna; detsamma gälla varje fackföreningsfraktion.

Inom alla organisationer, där de kommunistiska partierna upptaga arbetet bland kvinnomassorna: Labour Party, kooperativa organisationer, hyresgästorganisationer, föräldråd, föreningar för krigsänkor o. s. v., är en manlig eller kvinnlig kamrat ansvarig för arbetet.

2. Ledningen för varje kommunistiskt parti har att i den allmänna partipressen anordna ”kvinnospalter”, kvinnobilagor eller regelbundet ställa ett bestämt utrymme till förfogande för behandling av frågor som intressera kvinnorna. Där det på något sätt är möjligt, måste ett särskilt organ utgivas för arbetet bland kvinnorna. Skapandet av särskilda tidningar för arbeterskor bör främjas och påskyndas. I alla partiorgan, som tjäna medlemmarnas praktiska och teoretiska skolning, bör erforderlig hänsyn tagas till de kvinnliga kamraternas revolutionära fostran.

Partiledningarna ha att göra erforderliga utlägg för en god agitations- och propagandalitteratur, broschyrer, flygblad, plakat o. s. v., som tjäna att utveckla, samla och skola den stora mängden kvinnor.

3. Inom alla ledande partiorganisationer, från de lokala organisationerna till centralledningen, skall en medlem ha i ansvarigt uppdrag att leda det kommunistiska arbetet bland de arbetande kvinnorna.

4. Denna medlem bör till stöd i arbetet få en särskild kommitté vid sin sida.

Inom varje lands partiledning måste finnas ett kvinnosekretariat. Inom detta måste minst en fast anställd funktionär (manlig eller kvinnlig) finnas.

5. För de orientaliska länderna måste en särskild arbetsavdelning finnas, vilken politiskt och organisatoriskt är en integrerande del av sekretariatet för Orienten och kolonialländerna och vars ledarinna tillhör Internationella Kvinnosekretariatet.

Genomförandet av förenämnda åtgärder är för närvarande av största betydelse där de kommunistiska partierna stå inför uppgiften att uppbygga partiorganisationerna på driftsceller,

att inränga det fackliga arbetet i partiarbetet på ett sätt som motsvarar dess stora betydelse och att förvandla miljoner arbeterskor och af försanställda kvinnor från kapitalets tåliga slavar till målmedvetna kämpar mot det kapitalistiska systemet och mot den borgerliga klasstaten.

Kommunistiska Internationalen uppmanar alla sektioner att i detta avseende göra sin fulla plikt, i insikt om att de arbetande kvinnornas aktiva, målmedvetna deltagande är en förutsättning för den proletära diktaturens upprättande och det kommunistiska samhällets uppbyggande.

Resolution om internationella Röda Hjälpen.

Redan fjärde kongressen tog del av de initiativtagande ryska kamraternas meddelande om grundandet av I. R. H. och erkände det tidsenliga i detta företag och nödvändigheten av dess vidare utveckling. Sedan dess har den internationella kontrarevolutionen blivit starkare och ledsagades av oerhörda våldsdåd på arbetare- och bondemassorna. Proletära organisationer, fackföreningar, arbetartidningar, klubbar, kooperativa sammanslutningar o. s. v. utsätts för ständiga förföljelser från det internationella kapitalets sida och från dess legoknektar, de fascistiska banden. De mest aktiva kämparna för den proletära revolutionens sak dödas utan dom och rannsaking. De häktas i tusental, även om endast den ringaste misstanke föreligger om att de sympatisera med den revolutionära rörelsen eller kommunismen. De häktade äro i de flesta fall utsatta för all möjlig misshandel och tortyr under rannsakingstiden. Tortyren under rättegångsproceduren har blivit en alldaglig företeelse inom de mest ”demokratiska” borgerliga stater. Fängelseregimen utövar ett oupphörligt psykiskt och moraliskt undertryckande av fångens personlighet. Den borgerliga rättvisan har överallt förvandlats till en fars, i vilken till och med den borgerliga rättskipningens elementäraste grunder trampas under fötterna.

Dessa kontrarevolutionens orgier bidrar till utrotandet av de ”demokratiska” illusionerna hos den internationella arbetarklassen och de arbetande bönderna och tjänar att befästa arbetarnas internationella solidaritet. Denna stegring av den internationella proletära solidariteten finner sitt bästa uttryck i Internationella Röda Hjälpens (IRH:s) raska utveckling och framgångsrika verksamhet.

IRH är en partilös organisation och gör till sin uppgift att materiellt, moraliskt och juridiskt understödja de fångna revolutionskämparna, deras hustrur och barn såväl som de fallna kämparnas familjer. IRH förenar inom sig breda massor av arbetare, bönder och tjänstemän utan hänsyn till partianslutning – alla dem, som lida under kapitalistisk utsugning och nationellt förtryck och eftersträva de arbetandes seger över kapitalet.

Däriigenom blir IRH, i den mån dess verksamhet utvidgar sig ett av de viktigaste verktygen för enhetsfronten, i det den genom konkret deltagande i den internationella solidariteten organiserar allmänt nya krafter, vilka omedelbart kunna delta i proletariatets revolutionära kamp. Dessutom måste den oerhörda politiska betydelsen av IRH:s arbete framhållas: den är en organisation, som arbetar i den proletära arméns rygg, som vid alla arbetarklassens strider, såväl under frammarsch som under återgång, är dess trogne bundsförvant. IRH omgiver revolutionens kämpar med en atmosfär av kamratkänsla och uppehåller däriigenom deras mod och beredvillighet att kämpa vidare.

Kominterns femte kongress anser IRH:s vidare utveckling och förstärkning nödvändig och vänder sig till alla Komintern tillhöriga kommunistiska partier och organisationer med beslutet:

1. De kommunistiska partierna måste allsidigt understödja IRH, främja bildandet av organisationer, sektioner och avdelningar av IRH i dess agitation och propaganda till förmån för understödandet av revolutionens kämpar.
2. Partipressen måste i sina spalter ägna vederbörlig uppmärksamhet åt IRH vid dess agitation och propaganda för att stödja revolutionskämparna.
3. Femte kongressen bekräftar Kominterns exekutiv-kommittés beslut beträffande proklamerandet av den 18 mars (Pariskommunens dag) såsom IRH:s dag och uppmanar alla kommunistiska partier och till Komintern anslutna organisationer att göra vad de kunna för att på ett värdigt sätt fira denna dag och alla andra revolutionära högtidsdagar. Vid alla partikampanjer måste man komma ihåg även IRH.

I det kongressen summerar ihop det av IRH presterade arbetet, fastslår den med särskild tillfredsställelse, att IRH:s verksamhet inom Sovjet-Unionen har varit särskilt fruktbarande.

Resolution om internationella Arbetarhjälpen.

Varje proletär massnöd utnyttjas – om den icke omedelbart leder till revolutionära resningar – av den kapitalistiska klassen för att försäkra de politiska och ekonomiska förhållandena för alla arbetare i ifrågavarande land.

Därvid är det likgiltigt, om massnöden förorsakats av naturkatastrofer (jordbävningsskatastrofen i Japan 1923) eller om nöden inträtt till följd av ekonomiska kriser och rubbningar (Österrike 1921, Tyskland 1923).

I imperialismens tidsålder, med dess högt utvecklade industri och dess arméer av proletärer måste varje massnöd drabba miljoner arbetare. Att avhjälpa en sådan nöd, därtill räcker varken en fackorganisationens medel eller de medel över vilka arbetarklassen i ett helt land förfogar. En verksam hjälp kan endast komma genom mobiliserandet av den internationella arbetarklassens ekonomiska och finansiella krafter. Att förbereda denna mobilisering och genomföra den, att under en tid av proletär massnöd organisera stora hjälpaktioner, som omfatta arbetarna i alla länder, alla partier och fackorganisationer – det är Internationella Arbetarhjälpen uppgift.

Internationella Arbetarhjälpen är en opolitisk, partilös proletär hjälporganisation, till vilken arbetare och arbetargrupper inom de mest olika parti- och fackliga riktningar höra och som lämnar sin hjälp åt behövande arbetarmassor utan hänsyn till politisk och facklig anslutning. (1921 åt de ryska bönderna och arbetarna med anledning av hungersnöden, 1923 åt de japanska arbetarna och bönderna efter jordbävningsskatastrofen, 1923 och 1924 åt de tyska arbetarna).

I det vidare utbyggandet och utvidgandet av Internationella Arbetarhjälpen äro arbetarna i alla länder och av alla riktningar intresserade.

Kommunistiska Internationalens femte kongress brännmärker inför hela världens arbetarklass Tysklands förenade socialdemokratiska partis försök att misstänkliggöra och spränga Internationella Arbetarhjälpen, denna organisation av sann internationell solidaritet, som broderligt bistår miljoner tyska socialdemokratiska arbetare i nöd och strejker.

Kommunistiska Internationalens kongress konstaterar med tillfredsställelse, att trots dessa brottsliga försök, var dess initiativ sommaren 1921 att skapa en stor, alla arbetarorganisationer omfattande proletär hjälpaktion i Internationella Arbetarhjälpen en framgång, och att allt flera arbetare, arbetargrupper och arbetarorganisationer ansluta sig till Internationella Arbetarhjälpen.

Kommunistiska Internationalens femte kongress riktar till alla arbetare och arbetarorganisationer i hela världen, vilka står främmande för Internationella Arbetarhjälpens, en enträgen vädjan att enigt och kompakt ansluta sig till Internationella Arbetarhjälpens och förpliktar alla sina partier och organisationer att aktivt understödja Internationella Arbetarhjälpens i alla dess aktioner.

Resolution i isländska frågan.

På Island började den kapitalistiska utvecklingen först med 1900-talet. Handel och fiske, i vilka näringar ungefär halva befolkningen sysselsättes, bedrivs redan nu efter storkapitalistiska principer. På grund av de osäkra förhållanden vid fiskfångst och de minskade marknadspriserna blir fiskarbefolkningens läge mycket svårt. En liten del av befolkningen är hantverkare. Resten försörjer sig med jordbruk. Ungefär 60 procent av bönderna äro självständiga. Den kooperativa rörelsen bland bönderna är tämligen stark. Ett bondeparti, som är intimt förbundet med den kooperativa rörelsen och som även har ett stort inflytande, ledes av de stora och medelstora bönderna.

Islands arbetarrörelse har sin stödjepunkt huvudsakligen bland den del av proletariatet som lever av fiske. Det finns endast ett politiskt arbetarparti, som är uppbyggt på kollektivt medlemskap av fackföreningarna. De största till detsamma anslutna fackförbunden äro: Sjömansförbundet, fiskeri- och hamnarbetareförbundet, arbetarkvinnornas förbund. Dessutom äro två politiska organisationer anslutna till partiet: en socialdemokratisk och en kommunistisk eller – som det heter i rapporten till femte världskongressen – ”halvkommunistisk”.

Partiet i sin helhet har 4000 medlemmar. Dess C. K. består av fem socialdemokrater och fyra representanter för den kommunistiskt sympatiserande oppositionen. Partiet utger en liten daglig tidning i Reykjavik och dessutom två veckotidningar i landsorten. Ehuru partiet vid de senaste valen erhöi 25 proc. av alla röster, fick det endast ett mandat av 42 i parlamentet.

För att bevara partienheten, då oppositionen innehar fyra platser inom styrelsen, har en överenskommelse träffats, enligt vilken de båda grupperna icke få angripa varandra offentligt. Redaktören för den dagliga tidningen, en oppositionsman, måste lämna sin plats, men har senare blivit anställd som partiets agitator.

Det finns en kommunistisk ungdomsrörelse på Island, som är ansluten till Ungdomsinternationalen. Ungdomsförbundet arbetar med oppositionen och understödjer dess kamp för att erövra hela partiet. För att skapa en verkligt revolutionär arbetarrörelse även på Island är det i främsta rummet nödvändigt, att oppositionen beslutsamt upptager kampen mot de reformistiska, halvborgerliga och socialdemokratiska ledarna – ingalunda för att splittra fackföreningarna, utan för att garantera en verkligt enhetlig revolutionär ledning av hela den isländska arbetarrörelsen och utveckla ett kommunistiskt parti.

Den redan existerande oppositionella organisationen måste organisera sig på en fast, principiellt kommunistisk grundval och inom partiet i dess helhet kräva full frihet för kommunisternas agitation, propaganda och kritik.

Oppositionen måste på alla viktiga arbetsplatser skapa driftsceller.

Inom den fackliga och kooperativa rörelsen måste ovillkorligen bildas kommunistiska fraktioner, som stå under kontroll av oppositionsledningen. (Oppositionen skall bekämpa alla tendenser, som åsyfta en splittring av fackföreningarna).

Av oppositionen måste omedelbart ett intimt samarbete inledas med skandinaviska kommunistiska partifederationen. I stället för den nuvarande partiledningens intima

förbindelser med de danska socialförrädarna och deras parti skall oppositionen inom partiet propagera för kon takt med skandinaviska federationen.

Resolution i frågan om arbetarklassens fysiska fostran.

1. I nästan alla länder har idrotten och kroppskulturen blivit en massföreteelse. Bourgeoisin utnyttjar dessa företeelser för sina klassändamål och understödjer med alla medel de borgerliga och statliga idrottssträvandena.

Inom de borgerliga idrottsorganisationerna, vilka äro rena klassorganisationer för bourgeoisin, finnas ännu alltjämt stora massor av arbetarelement. Dessa borgerliga organisationers huvuduppgift består i att förbereda ungdomen för den borgerliga armén och i allmänhet genom lämplig fostran väcka nationalism och chauvinism hos de unga samt begagna dem som en stridsfalang mot proletariatet. Den fascistiska rörelsen har förstått att i detta syfte använda dessa organisationer som förstuckna militära organisationer.

2. Som motsats till de borgerliga organisationerna och den borgerliga statens strävanden ha i en del länder bildats arbetaridrottsorganisationer. Dessa organisationer omfatta stora massor av arbetare och proletär ungdom. Till stor del befinna sig dessa organisationer ännu i händerna på reformisterna, vilka missbruka dem för sina reformistiska syften under parollen om idrottens neutralitet.

De klassmedvetna elementen inom idrottsorganisationerna gruppera sig omkring Röda Sportinternationalen, vilken arbetar enligt den revolutionära klasskampens principer.

3. Proletariatets kroppsliga fostran hör till nödvändigheterna för den revolutionära klasskampen och därför ligger det i hela klasskampens intresse, att de kommunistiska partierna i förening med de kommunistiska ungdomsorganisationerna och de röda fackföreningarna ägna idrotts- och kroppskulturrörelserna uppmärksamhet och utnyttja dessa rörelser för sina revolutionära syften.

Kominterns femte kongress betonar nödvändigheten av arbete på detta område och fastställer de kommunistiska partiernas uppgifter därför:

a) I alla länder, där inga arbetaridrotts- och kroppskulturorganisationer finnas, måste de kommunistiska partierna understödja deras skapande (bildandet av arbetare-oppositionsgrupper inom de borgerliga organisationerna i syfte att grunda självständiga arbetaridrottsorganisationer) samt kräva arbetareelementens utträde ur de borgerliga organisationerna och agitera för deras inträde i de självständiga arbetareorganisationerna.

b) I de länder, där det finns arbetaridrotts- och gymnastikorganisationer, måste de kommunistiska partierna, bilda kommunistiska fraktioner inom dessa organisationer, för att rensa dem från reformistiskt inflytande och vinna dem för den revolutionära klasskampen.

c) inom den redan bestående röda arbetaridrotts- och gymnastikorganisationerna böra likaledes kommunistiska fraktioner bildas, för att trygga ett ständigt revolutionärt inflytande.

Alla fraktioner äro underordnade det kommunistiska; partiet i resp. land.

d) Genom de kommunistiska fraktionernas arbete skola arbetarnas idrotts- och gymnastikorganisationer dragas med i den revolutionära klasskampen och användas till förstärkning i kampen mot fascismen och den borgerliga militarismen.

e) Av betydelse äro arbetaridrotts- och gymnastikorganisationernas samband med proletariatets gemensamma kamp. De utgöra ett förträffligt medel för uppfostran till försvarsduglighet och disciplin och bilda därigenom ett verksamt stöd för de revolutionära kampformationerna och böra utnyttjas som sådana av det kommunistiska partiet.

f) De kommunistiska partierna måste arbeta på att dessa arbetaridrotts- och gymnastikorganisationer också på detta område samla lantarbetare- och småbondeelement.

4. De revolutionära elementens kamp mot Arbetarsportinternationalens i Luzern reformistiska politik skall främjas och Röda Sportinternationalen understödjas. Därvid skall varje splitt-ringstendens och bildandet av rent kommunistiska organisationer bekämpas. Mot den ideologin, att arbetaridrotts- och gymnastikorganisationer kunna ersätta politiska organisationer måste en energisk kamp föras. Den kommunistiska pressen måste ägna sina idrottsspalter huvudsakligen åt arbetaridrotten.

Kommunisterna kämpa för skapandet och upprätthållandet av en enhetlig arbetaridrotts- och kroppskulturrörelse (gymnastikrörelse) i både nationell och internationell skala.

Femte kongressen ger Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté i uppdrag att ägna den internationella idrottsrörelsens utveckling sin uppmärksamhet.

Resolution om Marx-Engels-institutets publikationer.

Kominterns femte kongress hälsar beslutet av R. K. P:s trettonde kongress, vilket uttalar nödvändigheten att snarast möjligt publicera en *fullständig upplaga* av Marx' och Engels' arbeten och brev, försedd med historisk-kritiska kommentarer. Endast en sådan upplaga kan gälla som ett värdigt monument över den vetenskapliga kommunismens grundläggare och bilda grundvalen för ett allsidigt studium av den revolutionära marxismens historia, teori och praktik.

Kongressen anser det nödvändigt att utom denna internationella samlade upplaga under Kominterns överinseende även utgiva specialupplagor av valda arbeten av Marx och Engels för proletariatet i de olika länderna. Utom de viktigaste arbetena av Marx och Engels, vilka äga internationell betydelse, måste var och en av dessa upplagor innehålla dem av deras arbeten, i vilka behandlas frågor, som äro av särskilt intresse för resp. länders proletariat.

Kongressen anmodar alla till Komintern anslutna partier liksom också deras enskilda medlemmar, att i mån av möjlighet vara anslutna till Marx-Engels-institutet och vara Sovjet-Unionens centrala exekutivkommitté behjälplig vid dess insamling av material rörande Marx' och Engels' liv och verksamhet. Endast med aktivt bistånd av alla kommunistiska broderpartier blir det möjligt att utföra så betydande uppgifter som utgivandet av en fullständig upplaga av Marx' och Engels' arbeten och brevväxling samt att förbereda allt material, som erfordras för deras i samband med socialismens historia och arbetarrörelsens historia under 19:e århundradet skrivna biografier

Souvarine-kommissionens beslut.

Souvarine-kommissionen har under loppet av sin verksamhet fastställt, att den kommunistiska disciplinen inom Frankrikes kommunistiska parti ännu långt ifrån är helt obetingat tillämpad. Kommissionen är av den mening, att det är ovillkorligen nödvändigt att ett energiskt ingripande av Kominterns utvidgade exekutivkommitté kommer till stånd i form av ett öppet brev till partimedlemmarna för att erinra dem om partidisciplinens sanna anda och uppmana dem att trygga partidisciplinens strängaste tillämpning under energiskt beivrande av varje allvarligt disciplinbrott och varje personlig politik, från vilken partimedlem den än kommer.

Efter att ha hört flera kamrater i den franska delegationen liksom också kamrat Boris Souvarine, och efter att ha omsorgsfullt provat hela materialet rörande de disciplinbrott, för vilka kamrat Souvarine beskylls, fastslår kommissionen enhälligt:

1. Att Souvarine begått disciplinbrott av svåraste art, nämligen:

förklaring i "Bulletin Communiste",

brev till "Bulletin Communistes" abonnenter med angrepp mot partiets centralkommitté, hans självrådiga – utan partiinstansernas vetskap företagna – offentliggörande av kamrat Trotskijs broschyr "Den nya kursen" med ett mot partiet och Komintern riktat förord;

2. att dessa handlingar vittna om att Souvarine behärskas av en småborgerlig anda, som ställer den personliga känslan över partiets intressen;

3. Att denna hållning hos en särskilt ansvarig partikamrat bragt stor förvirring i F. K. P:s led, ja satt partidisciplinen som sådan i fara;

4. Att de av kamrat Souvarine avgivna förklaringarna på intet sätt minskat realiteter; och betydelsen av hans disciplinbrott, vilka han upprepade under flera månader, och att de karaktäriseras av samma småborgerliga sinnelag, som hela hans hållning under dessa konflikter, vilka på det högsta upprörde partiet.

Kommissionen föreslår därför Kominterns Exekutiv-kommitté:

1) att bifalla F. K. P:s genom delegationen till Kominterns femte kongress framställda begäran om kamrat Souvarines uteslutande ur partiet.

2) att ge den franska sektionen av Komintern rätt att på Kominterns sjätte kongress motionera om Souvarines återupptagande i partiet, ifall han under mellantiden visar en lojal hållning gentemot partiet och Komintern.

Resolution i ryska frågan.

Till följd av den segerrika oktoberrevolutionen fördes Rysslands kommunistiska parti av arbetarklassen till makten och skred till organiserandet av det socialistiska samhället. En avgörande roll spelade vid denna världstilldragelse R. K. P:s goda organisation, de kadrer av revolutionärer, som befann sig inom partiets led och som vuxit sig stora i kampen mot II Internationalens opportunister, samt den revolutionära proletära taktik, som utarbetats under kamrat Lenins ledning. Till följe härav var R. K. P. den väsentliga kraften vid Kominterns bildande och är ännu alltjämt en av huvudfaktorerna, som bestämmer den internationella kommunistiska rörelsens framgång. R. K. P:s framgångar liksom också dess motgångar och ännu mer bildandet av särskilda fraktioner och grupper i dess mitt ha därför den allvarligaste betydelse för den revolutionära rörelsen i övriga länder.

R. K. P. utför sitt revolutionära arbete för skapande av det socialistiska samhället i en socialistisk stat (Sovjet-Unionen), som är omgiven på alla håll av kapitalistiska stater, och vid en tidpunkt då andra länders kommunistiska partier blott befinna sig i det stadium, då de börja kämpa för att erövra makten.

Genom den nya ekonomiska politiken, som för närvarande utgör grundvalen för R. K. P:s ekonomiska arbete, bestämmas den oundvikliga tillväxten av socialistiska element. Men samtidigt möjliggör den utvecklingen av de borgerliga förbindelserna och följaktligen också av det borgerliga inflytandet på statsapparaten och på enstaka delar av partiet. För att genomföra en effektiv kamp mot den kapitalistiska inringningen, för att oskadliggöra dessa borgerliga inflytelser och trygga Sovjet-Unionens utveckling på vägen till kommunismen, är det absoluta bevarandet av den revolutionära fastheten och den inre sammansvetsningen inom R. K. P., som skapats på grundval av leninismens teori och praktik, nödvändigt.

R. K. P:s inre läge får därför för Kommunistiska Internationalen särskild betydelse.

Genom diskussionen inom R. K. P. förliden höst och utbildandet av en opposition inom dess led mot majoriteten i partiets centralkommitté ställdes kongressen inför nödvändigheten att uppmärksamt studera denna fråga, ehuru R. K. P. på sin trettode kongress genom enhälligt beslut karaktäriserat oppositionen som resultat av småborgerligt inflytande samt utgått ur diskussionen stärkt och befastat. Ehuru Kommunistiska Internationalen uppmanat representanterna för oppositionen inom R. K. P. att framlägga sin ståndpunkt för kongressen och motivera densamma, och ehuru R. K. P:s delegation gav sitt samtycke därtill, avstodo de under en formell förevändning från att uppträda.

Å andra sidan har kongressen ej heller mottagit några bevis för att oppositionen redan insett sina fel och helt ställt sig på R. K. P:s trettode partidags ståndpunkt. Ett dylikt sakläge skapar faran för ett återupplivande av diskussionen inom R. K. P. Samtidigt fastslår kongressen, att oppositionen inom R. K. P. understötts av grupperingar inom andra partier (i det polska partiet samt av några element inom de tyska och franska partierna etc.), vilka liksom oppositionen inom R. K. P. utgöra en (opportunistisk) högeravvikelse inom dessa partier och fördömts av Kominterns femte kongress.

Efter att ha hört en speciell redogörelse för läget inom Sovjet-Unionen och R. K. P. samt prövat materialet till dessa frågor inom sina sektioner, beslutar kongressen:

- a) att i Kominterns femte kongress' namn bekräfta resolutionerna från R. K. P:s trettode partikonferens och trettode partidag, vilka fördömt oppositionens ståndpunkt såsom en ståndpunkt med småborgerligt inslag och dess uppträdande såsom ett hot mot partiets enhet och följaktligen även mot proletariats diktatur i Sovjet-Unionen.
- b) resolutionerna från trettode partikonferensen och trettode partidagen skola bifogas detta beslut och publiceras såsom beslut av Kominterns femte kongress.

Om resultatet av diskussionen och om de småborgerliga tendenserna inom R. K. P.

Resolutioner av R. K. P:s trettode partikonferens, bekräftade av R. K. P:s trettode partidag.

I. Omständigheterna vid diskussionens uppkomst.

Långt innan någon "opposition" framträtt hade, redan i september 1923, C. K:s plenum och ännu tidigare, C. K:s politiska byrå inom vårt parti framlagt frågan om nödvändigheten av ett livligare partiarbete och stärkandet av arbetardemokratin inom partiet.

Industrins uppsving, som gjorde slut på proletariats deklasseringsprocess, höjandet av arbetarklassens kulturella nivå och dess tilltagande aktivitet har skapat gynnsammare betingelser för det faktiska genomförandet av en elementär demokrati inom partiet. Å andra sidan visade de ekonomiska konflikterna förliden sommar – fastän de i och för sig icke inneburo någon fara och deras omfattning var ännu mindre än tidigare – att förbindelserna mellan partiorganisationerna och de partilösa arbetarmassorna på sina ställen voro otillräckliga.

C. K. var medveten om, att detta insläende på en ny väg endast kunde försiggå noga genomtänkt, försiktigt och efter allvarlig förberedelse. I medvetandet därom grep partiets C. K. i september 1923 itu med det förberedande arbetet på detta område.

Detta ögonblick ansågo de gamla oppositionella grupperna och klickarna, vilkas politik partiet redan upprepade gånger hade fördömt, gynnsamt för ett angrepp mot partiets C. K. I hopp om att frågan om demokratin inom partiet skulle hålla alla partimedlemmars uppmärksamhet

fången, beslöt de oppositionella grupperna att utnyttja denna paroll för sina fraktionssyften. Efter septemberbeslutet av R. K. P:s centralkommittés plenarsammanträde kom kamrat *Trotskij*s brev och omedelbart därefter de 46 kamraternas brev. Dessa dokument innehöll en alltigenom falsk och ultrafraktionell framställning av landets ekonomiska läge och tillståndet inom republiken, förutspådde en svår ekonomisk kris inom republiken samt beskyllde C. K. för att leda partiet oriktigt.

Det skadliga i dessa fraktionella aktioner av kamrat *Trotskij* och de övriga 46 kamraterna ökades ännu mer därigenom, att nämnda brev genast bekantgjordes för vida kretsar av parti-medlemmar, i distrikten och bland den studerande ungdomen i Moskva samt omedelbart därefter fick största spridning över hela Sovjet-Unionen.

C. K:s och C. K. K:s gemensamma plenum, som ägde rum i oktober under deltagande av representanter för de tio största partiorganisationerna, bedömde kamrat *Trotskij*s och de 46 kamraternas fraktionsuppträdande efter förtjänst. Samtidigt vann den politiska byråns initiativ i frågan om ökad verksamhet inom partiet och stärkandet av arbetardemokratin enhälligt gillande av C. K:s och C. K. K:s gemensamma plenum. Detta beslut att icke föra de av *Trotskij* och de 46 kamraterna började stridigheterna utanför C. K:s ram och beslöt likaledes att icke offentliggöra kamrat *Trotskij*s och de 46 kamraternas brev, ej heller den politiska byråns svar och C. K:s och C. K. K:s resolution, vilken med 102 röster mot 2 och tio nedlagda röster fördömt ”oppositionen”.

Trots detta underkastade sig kamrat *Trotskij* och hans 46 anhängare icke en så auktoritativ partiinstans’ beslut, utan fortsatte sitt systematiska fälttåg mot partiets C. K., först inom moskvaorganisationens breda kretsar och därefter inom hela Sovjet-Unionen.

Den politiska byrån tog på grundval av de gemensamma plenas beslut itu med utarbetandet av en resolution om partiets inre läge och arbetardemokratin.

Trots kamrat *Trotskij*s fraktionsmässiga uppträdande ansåg majoriteten av den politiska byråns medlemmar det nödvändigt att uppnå ett samförstånd med honom. Som resultat av långvariga bemödanden av den politiska byråns majoritet antogs politiska byråns och C. K. K:s presidiums resolution om partiets inre uppbyggande enhälligt och offentliggjordes den 5 december 1923.

En av de mest omstridda frågorna utgjorde vid utarbetandet av den politiska byråns och C. K. K:s presidiums resolution frågan om fraktionsbildningen. Vid utarbetandet av resolutionen gjorde kamrat *Trotskij* till en början inga invändningar mot fraktionsförbudet, men vidhöll att grupperingsfriheten icke finge förbjudas. Det oaktat lyckades man finna en enhälligt antagen formulering, som i fraktionsfrågan hänvisades till beslutet på R. K. P:s tionde kongress.

”Oppositionen” fortsatte likväl sin fraktionskamp. Under det majoriteten inom C. K. och C. K. K. – som genom sitt eget beslut var förpliktad att ej offentliggöra ifrågavarande dokument lojalt följde detta beslut, fortfor ”oppositionen” att sprida sina fraktionsdokument. Två dagar efter offentliggörandet av den av politiska byråns och C. K. K:s presidium enhälligt antagna resolutionen offentliggjorde kamrat *Trotskij* sitt bekanta brev under rubriken ”Den nya kursen”, som i verkligheten utgör ett mot C. K. riktat fraktionsmanifest. Kamrat *Trotskij*s strax därpå publicerade artiklar betonade ännu starkare det fraktionsmässiga i hans uppträdande, liksom också hans broschyr med titeln ”Den nya kursen”, vilken utkom samma dag partikonferensen öppnades.

Sedan kamrat *Trotskij* utfärdat sitt fraktionsmanifest, blev kampen ytterligare skärpt.

”Oppositionen” började i Moskva, särskilt inom de militära particellerna och i cellerna vid högskolan, en i vårt partis historia hittills okänd kampanj mot C. K., i det den sökte undergräva partiets förtroende till C. K. Oppositionens representanter utsändes till alla delar av

Ryssland. Kampen antog oerhört skarpa former. "Oppositionens" kärna utgjordes av medlemmarna i den gamla "demokratiska centralismens" grupp, vilka under flera år bekämpat partiets linje. Till denna kärna anslöt sig några f. d. medlemmar av C. K., vilka på Lenins förslag icke återvalts på R. K. P:s tionde kongress (Preobrasjenskij, Smirnov, Serebrjakov). I spetsen för hela detta oppositionella block stod kamrat Trotskij och därför erhöll också blocket under första tiden en viss auktoritet.

II. "Oppositionens" ideologiska innehåll.

Meningsskiljaktigheterna mellan den stora majoriteten av vårt parti och den nuvarande "oppositionen" – sådana de utformats under diskussionen – består huvudsakligen i följande sex punkter:

1. "Oppositionen", i vars spets kamrat Trotskij står, utfärdade parollen om partiapparatsens sönderslående och sökte förlägga tyngdpunkten av kampen mot statsapparatsens byråkratism på "byråkratismen" i själva partiapparaten. En så ytlig kritik och försöket att direkt misskreditera partiapparaten kan objektivt sett endast leda till, att statsapparaten undandraget sig partiets inflytande, och att de statliga organen lösgöra sig från partiet. Tendensen att draga statsorganen undan partiets inflytande visade sig hos kamrat Trotskij redan före den tionde partikongressen. Under den nuvarande diskussionen har denna tendens endast tagit andra former.
2. "Oppositionen" försökte ställa partiets unga generation framför partiets huvudkader och C. K. I stället för att lära ungdomen, att vårt parti har att orientera sig enligt sin proletära grundkärna och de kommunistiska arbetarna, vilka stå i fabriker och verkstäder, har den av kamrat Trotskij ledda "oppositionen" sökt bevisa, att den studerande ungdomen är partiets "barometer".
3. Kamrat Trotskij gjorde tvetydiga anspelningar om en urartning av vårt partis huvudkader och sökte därigenom undergräva C. K:s auktoritet, fastän C. K. under tiden mellan partikongresserna är hela partiets enda representant. Kamrat Trotskij har icke endast försökt ställa sig själv framom alla andra medlemmar av C. K., utan också framlagt beskyllningar, vilka inom vidaste kretsar av arbetarklassen måste framkalla oro och inom hela partiet leda till stormiga protester.
4. "Oppositionens" bankrutt träder allra krassast i dagen i de ekonomiska frågorna. "Oppositionen" kunde icke på något sätt motivera sina beskyllningar mot partiets C. K. och gjorde icke ens något försök att mot partiets politik uppställa några i ringaste mån systematiskt utformade förslag i de ekonomiska spörsmålen.

Det finnes tvänne skiftningar i kritiken mot partiets ekonomiska politik. Den ena delen av "oppositionen" använder i riklig utsträckning den "vänsterfärgade" fraseologin mot den nya ekonomiska politiken överhuvud taget. Denna del av "oppositionen" lämnade förklaringar, som endast skulle kunnat ha någon mening, ifall dessa kamrater hade anbefallt att helt avstå från den nya ekonomiska politiken och återvända till krigskommunismen. Den andra och vida inflytelserikare delen av "oppositionen" förebrår däremot C. K., att den icke visat tillräckligt tillmötesgående mot det utländska kapitalet, icke gjort tillräckliga eftergifter åt de imperialistiska makterna o. s. v. Denna del av "oppositionen" (Radek) inlämnade direkta förslag beträffande en revision av de betingelser, som partiet fastställt med hänsyn till konferensen i Genua, samt föreslår nu att göra mycket större eftergifter åt den internationella imperialismen, för att stärka de ekonomiska förbindelserna med det utländska kapitalet. Partiet avvisar utan att tveka båda dessa villfarelser.

5. "Oppositionen" har i alla sina skiftningar beträffande partidisciplinens betydelse ådagalagt helt och hållet bolsjevikiska uppfattningar. Det uppträdande, som en hel del representanter för "oppositionen" visat, utgör ett oerhört brott mot partidisciplinen och erinrar om de tider, då kamrat Lenin nödgades kämpa mot "intellektuell-anarkismen" i organisationsfrågor och försvara den proletära disciplinens grundvalar.

6. "Oppositionen" har öppet kränkt det beslut, som fattades på R. K. P:s tionde kongress, och som förbjöd bildandet av fraktioner inom partiet. Den bolsjevikiska uppfattningen av partiet såsom ett enhetligt helt ersätter "oppositionen" med uppfattningen om partiet såsom en samling av alla möjliga riktningar och fraktioner. Alla dessa riktningar, fraktioner och grupperingar måste enligt "oppositionens nya" åsikter vara likaberättigade inom partiet, under det C. K. icke så mycket är partiets ledare, utan snarare enbart en registrator och förmedlare mellan de olika riktningarna och grupperingarna. En dylik uppfattning om partiet har alls intet gemensamt med leninismen. "Oppositionens" fraktionsverksamhet har gett nytt liv åt förhoppningarna hos alla partiets fiender, däribland också den europeiska bourgeoisin, om R. K. P:s splittring och sönderfallande. Dessa fraktionsmässiga handlingar ha på nytt med all skärpa ställt partiet inför frågan, om R. K. P. såsom ett härskande parti kan tillåta bildandet av fraktionsgrupper inom partiet.

Som resultatet av dessa divergenser och efter en analys av hela karaktären i oppositionsrepresentanternas handlingar kommer partidagen till den slutsatsen, att vi i den nuvarande oppositionens gestalt icke endast ha att göra med ett försök att revidera bolsjevismen, icke blott med en direkt avvikelse från leninismen – utan också med en utpräglad småborgerlig avvikelse. Det råder intet tvivel om, att icke denna "opposition" objektivt återspeglar småbourgeoisins tryck på det proletära partiets ställning och politik. Principerna för demokratin inom partiet har man utanför partiet redan börjat tillmäta vidgad betydelse, nämligen som ett försvagande av proletariatets diktatur och en utvidgning av den nya bourgeoisins politiska rättigheter.

Inför det faktum, att R. K. P., som förkroppsligar proletariatets diktatur, äger monopol på legalitet inom landet, kan det ej undvikas, att de ideologiskt minst rot fasta grupperna av kommunister stundom stå under icke proletärt inflytande. Hela partiet måste vara på det klara med dessa faror och beslutsamt inskrida för bevarandet av partiets proletära linje.

Denna småborgerliga avvikelse kräver en systematisk och energisk kamp av hela vårt parti.

III. Diskussionens positiva resultat.

Tilltagande aktivitet och höjd kulturell nivå hos de breda massorna av partilösa arbetare och en del av de arbetande bönderna utgör en ny faktor, som med riktig politik från partiets sida kan göra revolutionens sak största gagn. För att helt motsvara sina uppgifter och få möjlighet att övertaga ledningen över dessa för aktivt deltagande i det socialistiska uppbyggandet framåtsträvande massor av arbetare och fattiga bönder måste partiet under alla omständigheter ge sitt inre liv mera friskhet och aktivitet. I den meningen har diskussionen inom partiet trots "oppositionens" småborgerliga avvikelse gjort en avsevärd nytta.

"Oppositionens" småborgerliga villfarelser ha av partiet korrigerats snabbt och definitivt. Knappt hade debatten inom partiet kommit i gång, förrän redan den ena stora proletära partiorganisationen efter den andra skarpt kritiserade "oppositionens" småborgerliga vacklande och understödde C. K:s linje. Som alltid den första vid principiella partidebatter, anmälde sig den äldsta bolsjevikiska arbetarorganisationen, R. K. P:s avdelning i Leningrad. Till denna organisations skrivelse i partidebatten ha dussintals andra större proletärorganisationer i Sovjetrepubliken reservationslöst anslutit sig.

Den med ofantlig majoritet antagna resolutionen på Moskvaguvernementets konferens uttalade likaledes en bestämd dom över "oppositionen". Vid tiden för Sovjet-Unionens partikonferens fördömde redan hela partiet med en absolut förkrossande majoritet de småborgerliga villfarelserna.

Ett resultat av diskussionen är, att partiets kärna slutits ännu fastare samman. De proletära cellerna över hela Sovjet-Unionen ha avvisat "oppositionens" fel utan ett ögonblicks tvekan och på det mest energiska sätt. Partiets unga generation, som för första gången fått bevittna svåra stridigheter inom partiet, har nu också för första gången möjlighet att genom ett levande exempel betrakta vad bolsjevism i verkligheten är. Den del av kommunistiska ungdomsförbundet, som står fabrikslivet närmast, har utan tvekan understött partiets grundlinje. Vankelmodet hos en del av den studerande ungdomen vid högskolorna utgör endast en övergående företeelse. Genom lämplig upplysningsverksamhet från partiets sida kommer dessa avvikelser snart att övervinnas.

Aktiviteten och klassmedvetandet hos alla partimedlemmar har stegrats oerhört. På nytt har upprullats allvarliga ekonomiska och partitekniska frågor, vilka partiet kommer att behandla under loppet av nästa period.

Med särskild skärpa har hela partiet betonat strävandet att trygga partiets enhet. Minsta antydning om en möjlighet till fara för splittring har framkallat och framkallar fortfarande skarpa protester bland den stora massan av partimedlemmar. Partiet kommer att politiskt tillintetgöra envar, som vågar förgripa sig på partiets enhet. Partiets enhet är för närvarande mera tryggad än någonsin.

IV. Praktiska slutsatser.

betraktande av situationen inom partiet i dess helhet anser Sovjet-Unionens partikonferens följande åtgärder vara nödvändiga:

1. Partiets proletära kärna och dess tyngdpunkt i hel partipolitiken måste stärkas kvantitativt. Under loppet av nästa arbetsår måste en ökad medlemsvärvning igångsättas bland arbetarna på arbetsplatserna i syfte att tillföra R. K. P. minst 100,000 nya medlemmar ur de verkliga proletärerens led. För detta ändamål måste därför inträdet i partiet så långt möjligt underlättas för arbetarna. Samtidigt måste under denna period upptagandet av ickeproletära element i partiet helt spärras. Inom partiet måste en systematisk propaganda föras i syfte, att hela partiet orienteras mot sin grundläggande, proletära kärna.
2. För att befästa partiets förbindelse med de partilösa är det absolut nödvändigt att de partilösa arbetarna erhålla en tillräcklig representation, icke blott på papperet utan också i verkligheten, inom alla sovjets och sovjetorgan. C. K. måste strängt sörja för att detta beslut genomföres och på det mest energiska sätt tillrättavisa de lokala organisationer, som handla emot detsamma.
3. Partiorganisationerna måste utföra ett särskilt omsorgsfullt upplysningsarbete bland de celler, som under den tilländalupna diskussionen angående frågan om partiets linje visat större eller mindre tvekan. Upplysning, upplysning och alltjämt upplysning – det är grunduppgiften, som framför allt åligger vårt partis huvudkader.
4. Särskild uppmärksamhet måste ägnas upplysningsarbetet bland ungdomen. Om de materiella resurserna icke räcka till, måste partiet föredraga att förfoga över ett mindre antal studerande men i stället förbättra de studerandes materiella läge och höja kvaliteten av arbetarna vid högskolorna. Det är alldeles nödvändigt att vidtaga särskilda åtgärder för att trygga den partimässiga ledningen av arbetet bland ungdomen. Partiet kan icke tillåta, att ungdomen endast smickras, men lika litet får det tolerera något kommandosystem och

byråkratisk förmynderskap. En ihärdig upplysningsverksamhet över leninismens grundvalar är det enda, som kan leda till målet.

5. En av de viktigaste uppgifterna består däri, att studiet av R. K. P:s historia ökas i tillräcklig grad och framför allt studiet av huvudmomenten i kampen mellan bolsjevismen och mensjevismen, av den hållning de enskilda fraktionerna och riktningarna under denna kamp intog och särskilt av den roll den "eklektiska" fraktionen, som sökte "försona" mensjevismen med bolsjevismen, spelade. C. K. måste vidtaga en rad åtgärder för att i motsvarande grad förbättra läroböckerna i R. K. P:s historia och göra undervisningen i partiets historia obligatorisk för alla partiskolor, högskolor, studiecirkel och dyl.

6. Efter våra största proletära organisationers exempel måste cirklar för studiet av leninismen skapas inom alla organisationer. För detta studium måste främst Lenins samlade arbeten läggas till grund, varvid man måste sörja för lämpliga studieledare för cirkelarna.

7. Partiets centralorgan (Pravda) måste stärkas på lämpligt sätt för att få möjlighet att systematiskt behandla bolsjevismens grundvalar och kämpa mot alla avvikelser.

8. Den nuvarande diskussionen måste förläggas till en särskild diskussionsspalt i "Pravda".

9. Diskussionsfriheten inom partiet innebär på intet vis friheten att undergräva partidisciplinen. Partiets C. K. och alla particentraler i landsorten ha att genast vidtaga de strängaste åtgärder till skydd för en järnhård bolsjevikisk disciplin överallt, där den börjar försvagas.

10. Mot spridandet av otillförlitliga rykten och olämpliga dokument eller liknande handlingar, vilka framställa principiösa, av småborgerliga åsikter smittade grupper omhuldade metoder, måste de mest energiska åtgärder vidtagas, i vissa fall till och med genom uteslutning ur partiet.

11. Oeftergivligt är det att förbättra informationen om C. K:s verksamhet och det inre partilivet över huvud. För detta ändamål måste de stenografiska referaten över C. K:s plenarsammanträde tillsändas alla medlemmar och kandidater till C. K. och C. K. "Pravda", "Izvestia" och andra tidningar i Moskva och landsorten måste partilivet skildras under stora rubriker. Inom partiets C. K. måste en speciell informationsavdelning upprättas.

12. Särskild uppmärksamhet måste ägnas åt en riktig och sund ledning av partiarbetet inom armén. Försöken att inom Röda Armén bedriva en fraktions-"verksamhet" måste partiet särskilt strängt bestraffa.

13. Konferensen anser det alltigenom ändamålsenligt att reservationslöst och till alla delar göra beslutet på R. K. P:s tionde kongress om fraktionsförbudet till sitt eget beslut. Konferensen anser det nödvändigt att föreslå trettonde partidagen att stadfästa detta beslut i det högsta partiorganets namn.

14. Konferensen föreslår C. K. den ännu icke offentliggjorda par. 7 av resolutionen om partiets enhet, vilken på tionde partikongressen antogs på kamrat Lenins förslag och som tillerkänner C. K:s och C. K. K:s gemensamma plenum rätt att med två tredjedels majoritet göra varje medlem av C. K. åter till "kandidat", ja t. o. m. utesluta honom ur partiet, i händelse av brott mot partidisciplinen eller "fraktionsmässig handling".

15. Konferensen kan icke ignorera beslutet av den senaste konferensen för Moskva-guvernemetet. Detta beslut meddelade hela partiet, att i Moskva bildats en fraktion, som undergräver partiets enhet. Konferensen är av den meningen, att partiets C. K. och C. K. K. genast måste vidtaga de mest energiska åtgärder -- i nödfall uteslutningar ur partiet -- mot de

medlemmar, som i Sovjet-Unionens politiska huvudcentrum söka inympa splittringsfrö inom partimedlemmarnas led.

I det konferensen förklarar diskussionen om de hittillsvarande tvistefrågorna för avslutad över hela landet, uppmanar den alla partiorganisationer att återgå till sakligt arbete. Den förnämsta förutsättningen för den proletära revolutionens vidare framgångar är orubblig enhet inom R. K. P., den proletära diktaturens ledande parti. Detta partis enhet är det proletära avantgardets viktigaste landvinning. R. K. P:s enhet måste skyddas på det omsorgsfullaste. Sovjet-Unionens partikonferens är övertygad om att C. K., kring vilken – såsom diskussionens utgång visat – åter och åter hela partiet samlar sig, skall veta att definitivt trygga och bevara denna enhet.

Kommunistiska Internationals statuter.

År 1864 grundades i London den Internationella Arbetareföreningen – den I. Internationalen. I de allmänna generalstatuterna för denna internationella arbetareförening hette det:

”Arbetarklassens frigörelse kan endast vara arbetarklassens eget verk. Arbetarklassens kamp för frigörelse är ingen kamp för nya klassprivilegier utan för tillintetgörande av allt klassherravälde. Slaveriet i alla former, det sociala eländet, det andliga förtrycket och politiska beroendet grundar sig på att arbetaren är ekonomiskt underkastad ägaren av arbetsmedlen, d. v. s. levnadskällorna.

Arbetarklassens ekonomiska frigörelse är därför det stora mål, som varje politisk rörelse måste tjäna som medel. Alla till detta mål syftande försök ha hittills strandat av brist på förening mellan de olika arbetsgrenarna i varje land och mellan arbetarklassen i olika länder.

Arbetarnas frigörelse är varken en lokal eller nationell, utan en internationell uppgift. Den omfattar alla länder, där det moderna samhället består. Den kan lösas endast genom planmässig samverkan mellan dessa länder.”

Vidare heter det i Internationella Arbetareföreningens statuter, ”att frigörelsen är beroende av de framskridna ländernas teoretiska och praktiska samverkan; att arbetarrörelsens nuvarande uppblomstring i Europas industriella länder å ena sidan inger nya förhoppningar, å den andra sidan lämnar en högtidlig varning mot återfall i de gamla misstagen och påkallar en omedelbar sammanslutning av den hittills sammanhangslösa rörelsen”.

Andra Internationalen, som grundades i Paris 1889, förband sig att fortsätta I. Internationalens verk. Men år 1914 vid början av världsmördandet led den ett fullständigt nederlag. Undergrävd av opportunisten och bruten av ledarnas förräderi, vilka gingo över på bourgeoisins sida, föll II. Internationalen samman.

Tredje, Kommunistiska Internationalen, vilken grundats i mars 1919 i den ryska federativa sovjetrepublikens huvudstad Moskva, förklarar högtidligt inför hela världen, att den åtager sig att fortsätta och genomföra det stora verk, som påbörjats av I. Internationalens Arbetareförening.

Tredje, Kommunistiska Internationalen, kom till stånd vid det imperialistiska krigets 1914-1918 slut, i vilket den imperialistiska bourgeoisin i olika länder offrade 20 miljoner människor.

”Kom ihåg det imperialistiska kriget!” Det är det första varmed den Kommunistiska Internationalen vänder sig till varje arbetare, var han än må leva och vilket språk han än må tala. Minns, att tack vare den kapitalistiska ordningens bestånd hade en liten klick imperialister möjlighet att under loppet av fyra långa år tvinga de olika ländernas arbetare att mörda varandra! Minns, att bourgeoisins krig i Europa och över hela världen frambesvor den förfärligaste hungersnöd och det hemskaste elände! Kom ihåg, att utan störtandet av kapitalismen är upprepadet av ett dylikt rövarkrig icke blott möjligt utan till och med oundvikligt.

Den Kommunistiska Internationalen ställer som sitt mål att med alla medel till och med vapen i hand kämpa för den internationella bourgeoisins störtande och för upprättandet av en internationell sovjetrepublik såsom övergångsform till det fullständiga förintandet av staten. Den Kommunistiska Internationalen anser proletariats diktatur vara det enda medel, som ger möjlighet att befria mänskligheten från kapitalismens fälor. Och den Kommunistiska Internationalen anser sovjetmakten vara denna proletariats diktaturs historiskt givna form.

Det imperialistiska kriget har mycket fast förenat arbetarnas öde i det ena landet med arbetarnas i de andra länderna. Det imperialistiska kriget har ånyo bekräftat, vad som sades i den I. Internationalens allmänna generalstatuter: ”Arbetarnas frigörelse är varken ett lokalt eller nationellt, utan ett internationellt problem.”

Den Kommunistiska Internationalen bryter en gång för alla med den kvarlevan från II. Internationalen, för vilken i själva verket blott människor med vit hud existerar. Den Kommunistiska Internationalen ställer som sin uppgift att befria hela världens arbetare. I den Kommunistiska Internationalens led förena sig broderligt människor av vit, svart, gul hudfärg – hela jordens arbetare.

Den Kommunistiska Internationalen understödjer på det kraftigaste den stora proletära revolutionens i Ryssland erövringar, den första segerrika socialistiska revolutionen i världshistorien och uppmanar proletärerna i hela världen att slå in på samma väg. Den Kommunistiska Internationalen förpliktar sig att understödja varje sovjetrepublik var den än må bildas. Den Kommunistiska Internationalen vet, att för att fortare kunna tillkämpa sig segern måste de kämpande arbetareföreningarna, vilka kämpa för tillintetgörande av kapitalismen och för skapandet av kommunismen, äga en strängt centraliserad organisation. Den Kommunistiska Internationalen måste också i själva verket vara ett hela världens enhetliga parti. Partierna, som arbeta i varje land, äro blott sektioner inom det internationella partiet. Den Kommunistiska Internationalens organisationsapparat måste ge arbetarna i varje land möjlighet att vid varje förekommande tillfälle erhålla den största möjliga hjälp från de organiserade proletärerna i de övriga länderna.

För detta ändamål bekräftar den Kommunistiska Internationalen följande punkter i statuterna.

Kommunistiska Internationalens statuter.

Enhälligt antagna av Kommunistiska Internationalens V. kongress' organisationskommission.

I. Grundsatser.

§ 1. Den nya internationella arbetar föreningen är en förening av de kommunistiska partierna i de olika länderna till ett världsparti, vilket som ledare och organisatör för proletariatets i alla länder revolutionära rörelse kämpar för vinnandet av arbetarklassens majoritet och

de breda lagren av de fattiga bönderna åt kommunismens grundsatser och mål, för upprättandet av proletariatets diktatur, för grundandet av en världsunion av socialistiska världsrepubliker och för det fullständiga upphävandet av klasser och förverkligandet av socialismen, det kommunistiska samhällets första stadium.

§ 2. Den nya arbetarföreningen bär namnet Kommunistiska Internationalen.

§ 3. Alla partier som tillhöra Kommunistiska Internationalen bära namnet ”Kommunistiskt parti” för resp. land (Sektion av K. I.). I varje land får det endast finnas ett kommunistiskt parti anslutet till K. I.

§ 4. Medlem av K. P. och K. I. kan den vara, som godkänner landets i vilket han bor kommunistiska partis och K. I:s program och statuter, den som är medlem av en grundläggande underorganisation av K. P. och som däri aktivt deltar och underkastar sig partiets och K. I:s alla beslut och regelbundet betalar sin medlemsavgift.

§ 5. Partiorganisationens grund, dess fundament är driftcellen (i fabriken, i gruvan, på verkstaden, på kontoret, i affären, på landet o. s. v.), vilken alla partimedlemmar, som arbeta på sådana ställen, måste tillhöra.

§ 6. K. I. och de kommunistiska partierna uppbyggas på grundval av den demokratiska centralismen. Dess grundläggande principer äro följande:

val av både undre och övre partiledning på allmänna medlemsmöten, partikonferenser och kongresser,

framläggandet av periodiska rapporter från partiorganen för deras väljare,

bindande godkännande av de högre partiorganens beslut från de lägre, sträng partidisciplin och ett snabbt och noggrant genomförande av EKKI:s (K. I:s exekutiv) och de ledande partiorganens beslut. Partifrågor diskuteras av partimedlemmarna och deras organisationer endast tills de avgöras av de motsvarande partiorganen. Sedan ett beslut fattats på kongressen, partidagen eller av de ledande organen, måste detta beslut obetingat genomföras, även om en del av medlemmarna eller den lokala organisationen icke skulle godkänna ett sådant beslut. Under illegala förhållanden må lägre partiorgan tillsättas av högre i dess ställe liksom fyllnadsval eller val av nya medlemmar efter bekräftelse av högre organ får ske.

II. K. I:s världskongress.

§ 7. Det högsta organet för K. I. utgör världskongressen för alla till K. I. anslutna partier (sektioner) och organisationer.

Världskongressen behandlar och avgör de viktigaste program-, taktik- och organisationsfrågorna, vilka äro förenade med K. I:s som helhet liksom dess enskilda sektioners arbete. Världskongressen har ensamrätt att förändra K. I:s statuter och program.

Som regel sammanträder världskongressen minst en gång under loppet av tvenne år. Tidpunkten för inkallandet av kongressen fastställs av EKKI (K. I:s exekutivkommitté. Alla sektioner sända delegerade, vilkas antal bestämmas av EKKI.

Varje sektionens antal röstberättigade fastställs med hänsyn till partiets medlemsantal och landets politiska betydelse genom ett beslut varje gång av kongressen. Bundna mandat tillåtas icke och förklaras från början ogiltiga.

§ 8. En utomordentlig världskongress av K. I. kan sammankallas på begäran av partier, som ägde minst hälften av de på K. I:s senaste kongress beslutande rösterna.

§ 9. Världskongressen väljer ordföranden för K. I., utser K. I:s exekutivkommitté och den internationella kontrollkommissionen (IKK.).

§ 10. Världskongressen bestämmer varje gång EKKI:s säte.

III. Exekutivkommittén och dess apparat.

§ 11. EKKI är det styrande organet under tiden mellan tvenne världskongresser. Den ger alla till K. I. anslutna partier och organisationer bindande direktiv och utövar kontroll över deras verksamhet.

EKKI utger på icke mindre än fyra språk K. I:s centralorgan.

§ 12. EKKI:s beslut äro bindande för alla sektioner och måste utan dröjsmål genomföras av dem. Sektionerna hava rätt att vädja till världskongressen mot EKKI:s beslut. Men till dess besluten upphävs av kongressen, äro sektionerna icke befriade från sin förpliktelse att genomföra besluten.

§ 13. Centralorganen för de till K. I. anslutna sektionerna äro ansvariga inför sin partidag och inför EKKI. EKKI äger rätt att upphäva såväl partidagens som sektionernas centralorgans beslut, respektive ändra desamma och fatta beslut, vars genomförande är bindande för centralorganen (se § 12).

§ 14. EKKI äger rätt att utesluta partier, grupper eller enskilda medlemmar, vilka handla emot världskongressens program, statuter eller beslut resp. EKKI:s. Dylika partier eller enskilda personer hava rätt att vädja till världskongressen eller den utvidgade exekutiven.

§ 15. EKKI stadfäster varje till K. I. ansluten sektionens program. Ifall en sektionens program icke blir stadfäst, har den rätt att vädja till världskongressen.

§ 16. De officiella dokumenten över EKKI:s beslut böra offentliggöras i sektionernas alla tidningar; dock är offentliggörandet i huvudorganet obligatoriskt.

§ 17. EKKI har rätt att med rådgivande röst upptaga i K. I. huvudorganisationer och partier, vilka sympatisera med kommunismen eller på annat sätt stå K. I. nära.

§ 18. EKKI väljer bland sina medlemmar ett presidium, vilket är en ständigt i funktion varande korporation och som leder hela arbetet under tiden mellan EKKI:s sammanträden. Presidiet avlämnar rapport över sin verksamhet till EKKI. Ordföranden i EKKI liksom ordföranden i presidiet är ordföranden i den Kommunistiska Internationalen.

§ 19. EKKI väljer en organisationsbyrå, som har att diskutera och fatta beslut i alla EKKI:s organisatoriska och finansiella frågor. Mot organisationsbyråns beslut kan protest inläggas hos EKKI:s presidium; besluten äro dock bindande tills de upphävas eller förändras av presidiet. EKKI bestämmer organisationsbyråns samman sättning. EKKI:s sekretariat tillhör organisationsbyrån.

§ 20. EKKI väljer ett sekretariat, som utgör det verkställande organet för EKKI, presidiet och organisationsbyrån.

§ 21. EKKI väljer redaktionen för K. I:s månadsskrift liksom för K. I:s övriga publikationer.

§ 22. EKKI väljer ett internationellt sekretariat för den kommunistiska kvinnorörelsen och fattar i gemenskap med detta alla erforderliga beslut rörande den internationella kommunistiska kvinnorörelsen, vare sig av politisk eller organisatorisk art.

§ 23. EKKI organiserar avdelningar för information, statistik, för agitation, propaganda och organisation och en avdelning för Orienten. EKKI äger rätt vid behov skapa ytterligare avdelningar och att i det hela taget göra arbetsapparaten så ändamålsenlig som möjligt.

§ 24. EKKI och EKKI:s presidium äga rätt att sända befullmäktigade ombud till de olika sektionerna inom K. I. De befullmäktigade ombuden erhålla instruktioner från EKKI och äro ansvariga för sina handlingar inför EKKI. EKKI:s befullmäktigade ombud skolo hava tillträde till alla församlingar och sammanträden som centralorganet håller, liksom till de lokala sektionernas sammanträden, till vilka EKKI har sänt dem. EKKI:s befullmäktigade ombud utföra sina uppgifter i den intimaste kontakt med de resp. sektionernas centraler. Det oaktat kunna de för ett konsekvent genomförande av EKKI:s direktiv företräda en avvikande mening mot centralen för det ifrågavarande partiet på den av sektionens centralen inkallade partidagen, konferensen eller rådssamlingen. EKKI:s befullmäktigade ombud äro särskilt förpliktigade att kontrollera sektionernas genomförande av kongressens och EKKI:s beslut.

§ 25. EKKI sammanträder minst två gånger i månaden. EKKI är beslutsmässig om minst hälften av dess medlemmar äro närvarande.

IV. Den utvidgade exekutiven.

§ 26. För att lösa särskilt viktiga frågor, vilkas genomförande icke omedelbart måste ske, sammankallar EKKI under tiden mellan världskongresserna minst två gånger årligen den utvidgade exekutiven till session.

I den utvidgade EKKI:s sessioner deltaga utom EKKI:s medlemmar representanter för K. I:s samtliga sektioner. De enskilda sektionernas representanttal till den utvidgade exekutivens sessioner fastställs av K. I:s kongress.

EKKI:s utvidgade plenum måste dessutom alltid försiggå omedelbart före världskongressen.

V. Den internationella kontrollkommissionen.

§ 27. Den på världskongressen valda internationella kontrollkommissionens uppgift är:

a) Prövning av enskilda medlemmars eller hela organisationers besvär över disciplinära mått och steg, vilka vidtagits mot dem av deras resp. sektioner samt att taga ställning till motioner till EKKI, som på basis därav har att fatta bestämda beslut.

b) Revision av EKKI:s finansbudget.

c) Revision av de enskilda sektionernas finansbudget efter beslut av EKKI, presidiet eller organisationsbyrån. Kontrollkommissionen skall icke inblanda sig i K.I:s enskilda sektioners politiska och organisatoriska konflikter.

IKK:s säte bestäms gemensamt av EKKI och IKK.

VI. K. I:s sektioners förbindelser med EKKI.

§ 28. Centralkommittéerna för samtliga K. I:s sektioner såväl som de i I. K. upptagna sympatiserande organisationerna äro förpliktade att alltid insända sina sammanträdesprotokoll och verksamhetsredogörelser till EKKI.

§ 29. Nedläggandet av ett mandat vare sig det sker av enskilda partikamrater av de enskilda sektionernas centralkommitté eller av hela grupper, betraktas som desorganisering av den kommunistiska rörelsen. Varje ledande post inom ett kommunistiskt parti tillhör K. I. och icke mandatbäraren. Medlemmarna av varje sektionens centralkommitté kunna endast nedlägga sitt mandat med EKKI:s tillstånd. Av de enskilda partiernas centralkommitté godkända tillbakaträdanden äro ogiltiga utan EKKI:s medgivande.

§ 30. K. I:s sektioner, särskilt sektionerna i grannländer, hava att skapa och upprätthålla de intimaste organisatoriska och informatoriska förbindelser med varandra. Dessa förbindelser kunna förverkligas genom ömsesidig representation vid konferenser och partidagar och ömsesidigt utbyte av de ledande krafterna med K. I:s godkännande.

Av dessa representanters berättelser till sina sektioner skola avskrifter insändas till K. I.

Två eller flera av K. I:s sektioner (t. ex. de skandinaviska eller Balkansektionerna), vilka på grund av den politiska gemenskapen i deras kamp äro särskilt hänvisade till varandra kunna, med EKKI:s godkännande, bilda en federation för gemensamt och regelmässigt samordnat uppträdande. Federationen står under EKKI:s ledning och kontroll.

§ 31. K. I:s sektioner hava regelbundna avgifter till EKKI och har EKKI att bestämma avgifternas storlek.

§ 32. Alla nationella partidagar, såväl de ordinarie som de extraordinarie kunna av Kominterns sektioner endast sammankallas efter EKKI:s godkännande.

Om partidagen icke äger rum före världskongressen, måste ifrågavarande sektion före valet av delegerade till världskongressen hålla en partikonferens eller ett plenarsammanträde med centralen för att förbereda världskongressens frågor.

§ 33. Kommunistiska Ungdomsinternationalen är fullt berättigad medlem av K. I. och underordnad EKKI.

§ 34. De kommunistiska partierna måste vara beredda på att fortsätta sin verksamhet illegalt. EKKI är skyldig att understödja partierna i deras förberedelse för den illegala verksamheten och se till att detta arbete genom föres.

§ 35. Flyttning av K. I:s medlemmar från ett land till ett annat är endast tillåtet efter godkännande av central kommittén för det ifrågavarande landet. De kommunister som ändrat vistelseort äro skyldiga att ansluta sig till sektionen i de land, där de vistas. Kommunister, vilka utan godkännande från deras sektionens centralkommitté hava lämnat sektionen, få icke upptagas i någon annan sektion av K. I.

Teser om Kominterns och dess sektioners propagandaverksamhet.

I. Den kommunistiska propagandans mål och uppgifter.

1. De inre striderna inom Komintern äro samtidigt också ideologiska kriser inom de enskilda partierna. Politiska höger- och vänsteravvikelser, avvikelse från marxismen-leninismen äro förknippade med proletariats klassideologi.

Krisföreteelserna på och efter andra världskongressen utlöstes av de "vänsterradikala barnsjukdomarna", vilka i ideologiskt avseende inneburo en avvikelse från marxismen-leninismen i riktning mot syndikalismen (holländsk marxism, K. A. P. T., antiparlamentarism etc.) De nuvarande inre striderna inom några kommunistiska partier, vilkas början till det yttre och i tiden sammanfaller med det tyska oktobernederlaget äro ideologiska återspeglings av resterna av gamla nedärvda socialdemokratiska åskådningar i de kommunistiska partierna. Vägen till deras övervinnande är *de kommunistiska partiernas bolsjevisering*. Partiernas bolsjevisering i denna mening innebär *marxismens och leninismens slutgiltiga seger* eller med andra ord *en seger för marxismen under imperialismens period och den proletära revolutionens epok över II. Internationals "marxism" och resterna av de syndikalistiska elementen*.

2. De kommunistiska partiernas bolsjevisering i anslutning till K.I:sektionernas målmedvetna revolutionära arbete genom ett djupare inpräglande av marxismen och leninismen i de kommunistiska partierna och partimedlemmarnas medvetande. Den betyder icke ett mekaniskt överförande av R. K. P:s konkreta åtgärder, utan det konkreta tillämpandet av bolsjevismens metoder på de konkreta förhållandena i varje land under en given historisk period. Endast genom att bli teoretiskt medvetna om den revolutionära praktiken kunna de kommunistiska partierna bli verkligt medvetna ledare för massorna. Endast genom ett verkligt tillägnande av marxismen-leninismen kunna partierna reducera möjligheterna att begå politiska, taktiska och organisatoriska fel samt genomföra arbetarklassens befrielse. "Utan revolutionär teori är en revolutionär rörelse icke möjlig... kollen av förkämpe kan endast det parti fylla, som ledes av en förkämpesteori". (Lenin.) En av Kominterns och dess sektioners förnämsta uppgifter består alltså i att göra denna "förkämpesteori" – marxismen-leninismen – till medlemmarnas gemensamma egendom. De kommunistiska partierna få icke inskränka sig till agitation för några av marxismen-leninismens huvudidéer bland massorna, utan de måste också genom en planmässig och energisk propaganda göra marxismen-leninismen i dess helhet till varje partimedlems bästa egendom. För detta ändamål måste kadrer skapas, som äro i full besittning av dessa teoretiska vapen och som kunna utrusta partimedlemmarnas bredaste massor därmed. Särskilt nödvändigt är det, att de kommunistiska ungdomsförbunden så fullständigt som möjligt tillägna sig dessa teorier. Sektionerna måste därför vidtaga alla de organisatoriska åtgärder, som främja utbildandet av sådana kadrer och en sådan fostran av den kommunistiska ungdomen.

Förutsättningen för utbyggandet av propagandaarbetet består däri, att varje kommunistiskt parti erkänner och inser betydelsen av att teoretiskt behärska marxismen-leninismen. Alla kommunistiska partier måste göra klart för sig, att just den revolutionära verksamheten icke på något sätt får betyda likgiltighet gentemot de teoretiska problemen om arbetarklassens befrielse och gentemot kravet på teoretisk kunskap. Tvärtom: förutsättningen för uppnåendet av praktiska framgångar i den revolutionära kampen är den klara teoretiska insikten och den teoretiska klarheten hos så stora medlemsgrupper som möjligt inom de kommunistiska partierna.

3. De ledande gruppernas och medlemsmassornas inom de kommunistiska partierna ideologi behöver en ständig självkontroll. Om också de organisatoriska förutsättningarna för en sådan kontroll icke äro för handen, så kan det likväl konstateras, att omfattningen och djupet av den marxistisk-leninistiska tankens utbredning icke håller jämna steg med den, kontrollerbara snabba tillväxten av partiets inflytande. I fråga om teoretiskt arbete i Marx', Engels' och Lenins anda kan man inom nästan alla sektioner av Kommunistiska Internationalen konstatera en stagnation. Och det är så mycket farligare som detta teoretiska arbete skulle möjliggöra analysen av de konkreta förhållandena. Upptäckten av revolutionens konkreta drivande krafter samt betingelserna och perspektiven för den revolutionära omvälvningen, erbjuda möjligheten att noggrannare fastställa dagens metoder för partipolitiken, organisationen och agitationen. Ett sådant teoretiskt arbete ökar säkerheten i partiernas politiska verksamhet.

Endast likgiltigheten t. o. m. hos en del av de ledande kamraterna gentemot de teoretiska frågorna möjliggör att det inom Kommunistiska Internationalen uppkommer "teorier", vilka stå i krass motsägelse till marxismen. Följden av dessa "teorier" är närmast för en tid framåt endast en förvirring inom de ledande grupperna eller hos partimedlemmarnas massor rörande världsåskådningen samt teoretiskt-ekonomiska frågor; senare bryta de sig naturenligen väg även på *politikens och taktikens* område i form av "vänster-" eller högeravvikelser. (Ställningstagandet hos enskilda av det svenska partiets ledare i religionsfrågan, den falska uppfattningen hos enstaka av den tyska högerens ledare angående den borgerliga statens karaktär och klassmotiven för opportunisten bland arbetararistokratin, den filosofiska avvikelserna hos enstaka kretsar inom de centraleuropeiska kommunistiska partiernas intellektuella, vilka söka beröva den dialektiska materialismen dess materialistiska väsen och ersätta det med idealism. Försök inom Italiens kommunistiska parti att revidera marxismens ekonomiska teori. Även de breda partimassornas propagandistiska uppfostran lämnar ännu mycket övrigt att önska. Och det är en naturlig följd av att nödvändigheten av detta propagandistiska arbete ännu icke trängt in i medvetandet tillräckligt ens hos de ledande lägren inom partierna. En övervägande procent av de kommunistiska partiernas medlemsmassor har kommit in i partierna på det sättet, att de nästan på empirisk väg mitt under politiska och ekonomiska dagsstrider blivit övertygade om opportunistens och reformismens förrädiska karaktär och om de kommunistiska partiernas uteslutande proletära klasskaraktär. Detta faktum innebär en stor fördel för de kommunistiska partierna, en stor fördel för Komintern gentemot II. Internationalen. Det betyder likväl samtidigt att också partiernas proletära massor själva kunna vara belastade med rester av den socialdemokratiska ideologin. Detta socialdemokratiska arv kan, särskilt hos partimassorna, icke utplånas på rent mekanisk väg; det måste jämte anlita det av åskådningsundervisning om revolutionär praxis övervinnas genom en systematisk propaganda av marxismen-leninismens idévärld, genom inpräglandet av åtminstone marxismen-leninismens grundprinciper och metoder i de breda massornas medvetande.

4. I Lenin, den förkroppsligade renläriga marxismen, den snillrika fortsättaren av Marx' teoretiska och praktiska arbete, ägde Komintern och de kommunistiska partierna en säker vägvisare gentemot varje höger- eller "vänster"-avvikelse på teorins och den politiska praktikens område. Endast leninismen, som Lenin och hans medarbetare – det gamla bolsjevikiska gardet – skapat såsom den proletära revolutionens teori, kan ersätta Lenin. Lenins död måste ge propagandan för marxismen-leninismens teori, dess utbredning och fördjupning inom alla Kominterns sektioner, en lika stor uppräckning, som redan skett inom Rysslands kommunistiska parti. Till följd av det ideologiska tillståndet inom partierna överhuvud taget och särskilt bristen på dugliga ledande kadrer inom partierna åligger denna uppgift K. I. I motsats till II. Internationalens pseudomarxism innehåller leninismen – denna den revolutionära marxismens pånyttfödelse – icke en enda sats, som saknar praktisk

betydelse i proletariatets revolutionära dagsstrider. Därför består en av Kominterns viktigaste och mest trängande uppgifter i att koncentrera krafterna för den bredaste propaganda av dessa läror och på organisatoriskt tryggande av denna propagandas systematiska vidareutveckling.

II. Allmänna organisatoriska åtgärder på propagandans område..

5. Det karaktäristiska för propagandans nuvarande beskaffenhet är det faktum, att hittills varken Komintern eller de enskilda kommunistiska partierna skapat några speciella organ för propagandaarbetet eller endast äga helt otillräckliga organ därför. För genomförandet av fjärde världskongressens beslut rörande bildningsarbetet har hittills allt för litet utträttats inom de enskilda sektionerna, för att några konkreta resultat kunnat åstadkommas. I brist på lämpliga organ har man alls icke kunnat samla och pröva erfarenheterna från de enskilda sektionerna eller sammanfatta, publicera och utbyta dessa rön, ej heller systematiskt utforma propagandaarbetet, och därför förblir utbyggandet av partiorgan och partiinstitutioner, agitations- och propagandaavdelningar, vilka ha att organisera marxismen-leninismens propaganda, även efter femte världskongressen en fundamental uppgift för Komintern.

6. Ett ytterligare väsentligt hinder för marxismen-leninismens propaganda består i den bristfälliga spridningen av marxistisk-leninistisk litteratur, i bristen på såväl originalkällor som lämpliga populära hand- och hjälpböcker, som skulle kunna underlätta propagandaarbetets popularisering. Den klassiska marxistiska litteraturens verk gälla i en hel del västeuropeiska stater såsom bibliografiska rariteter. Nästan inga nya upplagor existera. Vad nya arbeten beträffar, utkommer endast högst sällan en ny bok, som innebär en befruktning av den marxistiska tanken eller en popularisering av marxismens teori. För att få en basis för marxismen-leninismens propaganda är alltså utgivandet av Marx' och Lenins arbeten (åtminstone de viktigaste standardverken) för studieändamål, liksom också utgivandet av läro- och hjälpböcker och av populära arbeten, som behandla partiuppfostrans och studiernas metodik, nödvändigt och bör ske på så många språk som möjligt.

7. Ett annat väsentligt hinder inom Kommunistiska Internationalen består det bristande tillvaratagandet av existerande marxistiska krafter. Bland K. I:s olika sektioners marxister, som äro teoretiskt aktiva eller djupare teoretiskt intresserade, råder inga lämpliga förbindelser, som skulle kunna möjliggöra en arbetsfördelning, ett utbyte av erfarenheter och därigenom också ett mera fruktbarande arbete. Detta tillstånd liksom också de förefintliga få teoretiska och propagandistiska tidskrifternas isolering från varandra omöjliggör både det propagandistiska utnyttjandet av det marxistisk-leninistiska forskningsarbetets resultat och dettas ömsesidiga granskning och begagnande. Sammanfattandet av de inom den internationella kommunistiska rörelsen verksamma marxistisk-kommunistiska krafterna och en arbetsfördelning dem emellan hör också till förutsättningarna för en organisatorisk utvidgning och fördjupning av propagandaarbetet. Lika oundgängligt är också ett initiativ i syfte att förmå Kominterns sektioner att skapa dylika teoretiska och propagandistiska pressorgan, vilka också äro ägnade att tillfredsställa uppfostringsarbetets inom partiet behov.

8. K. I:s närmaste konkreta uppgifter beträffande den centrala ledningen och främjandet av propagandaarbetet äro:

a) Organisering och utvidgning av agitations- och propagandaavdelningen. Dess förseende med marxistiskt-leninistiskt skolade krafter, vilka äro bevandrade i propagandaarbetets organisering. Systematisk kontroll av partiernas propagandaarbete. Generalisering och utbyte av erfarenheter. Stöd åt partierna vid utarbetandet av konkreta metoder och former för partiuppfostran.

b) Omläggning och komplettering av Kominterns förlagsverksamhet i syfte att förse partierna både med aktuell politisk och med teoretisk och propagandistisk litteratur. Utgivandet av

Marx', Engels' och Lenins viktigaste arbeten, skapandet av en populär litteratur av läro- och hjälpböcker i fundamentala frågor ur det kommunistiska programmet samt om kommunistisk taktik och organisation.

c) Utgivandet av en propagandistisk tidskrift för partifunktionärernas, i synnerhet propagandisternas instruktion. Tidskriftens uppgift skulle bestå i att förmedla utbytet av erfarenheter, i att utarbeta programfrågor rörande uppfostran, i en allmän ledning och systematisering av partiuppfostran, i utarbetandet av dispositioner och handledningar samt i utforskning och utarbetning av de bästa metoder och former för propagandaarbetet, i meddelande av systematiskt bibliografiskt material och i lämpligt propagandistiskt utnyttjande av den marxistisk-leninistiska forskningens resultat. Därvid skulle tidskriften genom att innehålla instruktivt material även tillfredsställa agitationens behov. Tidskriften bör utges på tyska, franska och engelska språken.

d) För att åtminstone kunna tillfredsställa de viktigaste partiernas behov av teoretiskt skolad arbetskraft, kommenderar Komintern på längre tid ett antal partiarbetare ur tyska, engelska, amerikanska, tjeckoslovakiska, italienska, franska, orientaliska och om möjligt även ur andra sektioner till Moskva, för att där uteslutande ägna sig åt studiet av marxismen-leninismens teori och praktik. Härtill böra endast sådana kamrater utväljas, som under allmän ledning äro i stånd till självständig marxistisk-leninistisk vidareutbildning och vetenskapligt arbete (så vitt möjligt arbetare). Ändamålet med studierna är tillägnandet av en djupare marxistisk-leninistisk bildning och förvärv av förmåga till självständig teoretisk och teoretiskt grundad politisk ledningsverksamhet.

e) Inkallande och preparering av en konferens förde med ledningen av propagandaarbetet i de viktigaste sektionerna betrodda funktionärerna och ledarna för partiskolorna i syfte att utarbeta de viktigaste konkreta uppgifterna för partifostran samt för lämplig specialisering och sammanfattning av metoderna.

f) Verksamt understöd åt Ungdomsinternationalen vid motsvarande organisering av kommunistisk ungdomsuppfostran.

III. De enskilda sektionernas organisatoriska uppgifter på propagandaarbetets område.

9. Agitations- och propagandaarbetet skall om möjligt i alla partier eller åtminstone i de mest utvecklade kommunistiska masspartierna behandlas som en särskild arbetsgren av partiapparaten. Inom centralapparaten måste för partiuppfostran (propaganda) och för ledningen av agitations- och propagandaarbetet ett särskilt organ skapas. Detta organ har till uppgift att leda propagandan av marxismen-leninismen, utarbeta system och metoder för propagandan samt skapa propagandistiskt-litterärt material för det marxistisk-leninistiska uppfostringsarbetet.

10. En av förutsättningarna för den organiserade propagandaverksamheten och för det systematiska utbyggandet av partiuppfostran är registrerandet av de marxistiskt skolade propagandistiska krafterna, specialiseringen och tryggandet av deras vidare utbildning och deras understödjande i partiuppfostringsarbetet. Det måste sörjas för skapandet av nya propagandistkadrer och för de gamla kadrens ombildning i leninismens anda. Med hänsyn till knappheten på propagandaspecialister måste dessa krafter icke endast användas för omedelbar lärarverksamhet utan också som instruktörer för talare, som icke sysselsätta sig speciellt med propaganda. De måste dessutom sammanfattas i permanenta eller periodiskt sammankallade kommittéer vid agitations- och propagandaavdelningarna, vilkas uppgift blir att bistå partiets medlemmar med råd och dåd vid deras marxistisk-leninistiska självstudier samt att organisera detta självstudium.

11. Varje parti har skyldighet att väcka intresset för marxismens teoretiska, politiska, taktiska och organisatoriska frågor genom en omfattande kampanj under nästkommande höstsäsong. Denna kampanj bör bringas i samband med Lenins död, med Kominterns nya program, med Kominterns och partiernas aktuella politiska och inre frågor. Denna kampanj måste samtidigt bilda utgångspunkten för partiernas systematiska uppfostringsverksamhet.

12. Det är nödvändigt att göra *plikten att lära* till ett beslut för alla medlemmar och särskilt för de valda funktionärerna. Inom uppfostringssystemet måste man också sörja för den organisationsform, som möjliggör ett utvidgande och fördjupande av partifunktionärernas teoretiska kunskaper. Där så är möjligt, måste också studiedagar införas för partifunktionärerna efter mönster av partiets veckosammanträden. Samtidigt måste av varje partimedlem krävas tillägnandet av en viss politisk och teoretisk minimikunskap, åtminstone i sådan omfattning, att de stora massorna av partimedlemmar kunna besvara frågor av icke-kommunistiska arbetare rörande det kommunistiska partiets program, mål och taktiska grundvalar samt bemöta de grävsta formerna av småborgerliga och socialdemokratiska fördomar bland kamraterna på arbetsplatsen. Uppfyllandet av medlemmarnas läroplikt skall kontrolleras av partiet.

13. Partipressen måste likaledes utnyttjas för att väcka intresse för partiets uppfostringsarbete, för självstudium och för marxismen-leninismens problem. De kommunistiska tidskrifterna måste teoretiskt fördjupa behandlingen av aktuella politiska och taktiska frågor utan att minska deras allmänbegriplighet. Icke ens partiets dags press får rygga tillbaka för att behandla teoretiska frågor, naturligtvis endast i lämpligt samband med de politiska dagsfrågorna och med proletarietets ekonomiska dagsstrider. Dagspressen måste innehålla omsorgsfull uppställda bibliografiska anvisningar. Varje politisk fråga och varje politisk tilldragelse, varje viktig årsdag måste utnyttjas för populariseringen av den marxistisk-leninistiska litteraturen genom hänvisning till den minimalkunskap, som varje kommunistisk arbetare måste äga i dessa frågor. Dagspressen måste även med råd och dåd understödja medlemmarnas självstudium i samförstånd med partiets agitations- och propagandaorgan. Den bibliografiska delen av dagspressen, som i enlighet med denna uppgift bör utvidgas, måste recensera nyutkommen kommunistisk litteratur och kommunistiska tidskrifter så fullständigt och intressant som möjligt. Tidskrifternas bibliografiska avdelningar få icke inskränka sig till att registrera och kritiskt diskutera innehållet, utan måste också sträcka sig till en metodisk propagandistisk bearbetning och utnyttjande av det recenserade verket. Överhuvud taget måste den kommunistiska bibliografin bli ett av de viktigaste medlen för väckande av marxistiskt bildningsintresse bland de partilösa massorna och visa vägen till självstudium.

14. Oumbärlig är också en motsvarande uppmärksam behandling av biblioteksfrågan. Inom partiorganisationerna måste marxistisk-leninistiska bibliotek skapas. Bibliotekens ledare måste alla stå i arbetarbildningens tjänst och instrueras i denna riktning. Partiet måste ägna sin uppmärksamhet även åt de offentliga biblioteken (fackförenings- och församlingsbiblioteken) och, där så är möjligt, vinna inflytande över dessa bibliotek, så att även de kunna ställas i den marxistisk-leninistiska propagandans tjänst.

IV. Den marxistiska propagandans system.

15. Sektionernas olika förhållanden och olika utvecklingsstadier motsvarande olika system och metoder måste också användas för propagandan. Som gemensam princip för alla länder och för alla partier kunna följande anvisningar betraktas:

a) Partiuppfostrans system skall gestaltas så, att det blir möjligt att i någon form vinna alla medlemmar för den. Partierna måste sörja för att varje medlem åtminstone förvärvar de

elementäraste kunskaper om marxismen-leninismen. Men också de högre partifunktionärerna måste allttjämt på nytt fördjupa och komplettera sin politiska, organisatoriska och agitatoriska verksamhet.

b) Varje enskild avdelning av de kommunistiska bildnings- och propagandainstitutionerna måste inriktas på *praktiska och bestämda* mål och om möjligt omfatta likartat människomaterial. Såväl vid val av personer som vid fastställande av program och metoder, måste det betraktas som huvudprincip att propagandainstitutionen ifråga *har att förbereda sina elever på en bestämd del av partiarbetet samt på lösandet av vissa praktiska uppgifter*.

c) Varje avdelning av propagandainstitutionerna måste bilda *ett självständigt helt* och prestera ett avslutat arbete. Den får icke uppfattas som endast en förberedelse till en högre bildningsgrad.

16. Propagandainstitutionernas system för marxismen-leninismen bör, för att trots bristen på andliga och materiella medel kunna omfatta en så stor krets av partimedlemmar som möjligt, uppbyggas på tvänne linjer: *på partiskolans och självstudiernas*.

17. På partiskolans linje skola två poler av systemet ovillkorligen eftersträvas av varje parti:

a) Den centrala partiskolan.

b) *De breda elementäraste partikurser* (aftonkurser, föredragsserier, söndagsskolor etc.).

18. *Den centrala partiskolan* måste omfatta försigkomna, i marxismen-leninismens grundfrågor orienterade partiarbetare i proportion till partiets materiella krafter (eventuellt grupper av likspråkiga partier) under kortare eller längre tid. *Dess mål är att systematisera, utvidga och fördjupa redan befintliga marxistisk-leninistiska kunskaper* hos deltagarna och därigenom *uppfostra kvalificerade partiarbetare* och särskilt under första tiden *utbilda nya kadrer av propagandister för propagandaarbetets utveckling*.

19. Syftet med de elementära aftonkurserna (söndagsskolor) är att grundlägga *elementära politiska kunskaper hos partimedlemmarna* genom inlärande av de elementära grundprinciperna för den marxistisk-leninistiska teorin och metoden. Som grundval för undervisningen måste *Kominterns program* tjäna. Kursens uppgift är att göra partimedlemmarna *dugliga för det aktiva partiarbetet och för individuellt propagandaarbete bland arbetar-massorna Nåde inom och framför allt utom partiet*.

20. Mellan dessa båda partiskolans poler *kunna olika former för partiuppfostran organiseras*, allt efter särskilda förhållanden i länder och partier: Söndagsskolor, korta lokala kurser ända till partidistriktsskolor, vilka redan kunna tillfredsställa större anspråk och äro ägnade att skola de lokalt ledande funktionärerna. I skolsystemet skall särskild vikt läggas vid en ständigt fortsatt utbildning av de propagandistiska krafterna, vilka tidtals kunna sammanfattas i korta repetitionskurser.

21. De kommunistiska partierna få icke försumma de skolor, som under neutralitetens skylt sysselsätta sig med arbetarbildningen (arbetareuniversitet, "Labour Colleges", folkhögskolor, driftrådsskolor, olika slags bildningsinstitutioner för fackföreningarna o. s. v.). Partierna måste bemöda sig om att bekämpa de faror, som från dessa skolor hota den proletära klassideologin och så vitt möjligt själv söka förvärva inflytande på dem och få dem under sin kontroll för att göra dem nyttiga för kommunistisk uppfostran.

22. Varken partiernas materiella eller vetenskapliga krafter räcka till för att bygga ut ett så omfattande system av marxistisk-leninistiska skolor, att den övervägande majoriteten av partimedlemmar skulle kunna undervisas på en kort tid. Av detta skäl, men också därför att skolsystemet ensamt icke kan leda till grundligt och fullständigt tillägnande av den

marxistisk-leninistiska läran, måste partimedlemmarnas intresse för *självstudier* väckas och självbildningen organiseras i största omfattning. (Studiegemenskap). Särskild uppmärksamhet måste ägnas *gruppformen för självstudier*. Inom varje parti bör ett omfattande nät av *marxistisk-leninistiska studiecirklar* uppbyggas. Av propagandistiskt bildade och över pedagogisk förmåga förfogande kamrater måste inom partiets centrala agitations- och propagandaapparat bildas en kommitté för främjande av självbildningen i marxismen-leninismen, vilken genom korrespondenser, genom utnyttjande av de periodiska pressorganen utdelar råd rörande individuella studier och självstudier i grupper.

23. Organiserandet av propagandan och utbyggandet av organen får icke inskränka sig till endast de högre partiinstanserna, utan måste även sträcka sig till partiets större driftceller och till de mindre lokala partiorganisationerna. Inom dessa senare böra överallt propagandaorganisatorer väljas, vilkas funktion består i att främja propagandans organisation, i att uppväcka arbetarnas intresse för partiuppfostran i enlighet med partiets propagandaorgans instruktioner.

24. Kominterns exekutivkommitté måste sörja för att under loppet av nästa år (1925) åtminstone inom de viktigaste partierna en *mönsterskola* och några mönster-aftonkurser (söndagsskolor) inrättas för marxismen-leninismen. Med dessa mönsterinstitutioner skall exekutiven på begäran av resp. partis centralkommitté också *träda i direkt förbindelse*, för att ideologiskt och genom överlämnande av böcker och undervisningsmaterial etc. understödja dem. Likaså är det att rekommendera, att även de enskilda partiernas centralkommittéer träda i direkt förbindelse med de viktigaste arbetardistriktens propagandainstitutioner och marxistisk-leninistiska cirklar. Likaså skall även genom Kominterns förmedling förbindelse upprättas mellan de kommunistiska universiteten, partiskolorna och marxistiska cirkelarna inom R. K. P. samt motsvarande institutioner i andra länder.

25. Det är partiorganens plikt att medverka vid skapandet av motsvarande institutioner för ungdomens partifostran, dessa institutioners förseende med propagandistiska krafter och den kommunistiska ungdomens vinnande för deltagande i partiets uppfostringsinstitutioner.

26. Partierna måste ägna sin uppmärksamhet även åt de kommunistiska studenternas och andra intellektuellas vidare utbildning. De kommunistiska studenternas isolering och avskildhet bör avhjälpas. Förhandenvarande kommunistiska studentfraktioner eller celler, vilka hittills mestadels haft formen av systemlösa, slutna cirklar för självstudium, måste övergiva denna för arbetarrörelsen oftast ofruktbara form och under omedelbar ledning av marxistiskt-leninistiskt bildade, *i den praktiska arbetarrörelsen skolade partikrafter* göras fruktbringande för den kommunistiska propagandan. Å andra sidan måste medlemmar av dessa studentgrupper utan undantag förmås till deltagande i det praktiska partiarbetet.

27. Varje kommunistiskt parti är förpliktat att ställa frågan om ett utvidgande av den marxistisk-leninistiska propagandan och av därtill tjänande partiinstitutioner på dagordningen vid nästa partikongress.

V. Om programmet och metoderna för propagandan.

28. Närmaste aktuella politiska syfte med propagandan för marxismen-leninismen är: I och för partiets bolsjevisering måste partiuppfostran överallt förenas med samtida aktuella politiska problem, med Kominterns taktiska och organisatoriska uppgifter såväl som de enskilda kommunistiska partiernas. Denna princip måste programmet och metoderna för propagandaarbetet hålla sig till. Både programmet och metoderna måste inriktas på partiarbetets praktiska syften. Partierna skola så mycket som möjligt undvika att använda abstrakta undervisningsprogram och undervisningsmetoder, men ändå bemöda sig om att låta både partifunktionärer och de breda massorna av partimedlemmar komma i besittning av det

grundläggande teoretiska vetande, som marxismen-leninismen bjuder och som – såsom den ryska och internationella revolutionens utveckling bevisar – ensamt kan leda till målet. Därvid måste man undvika att konstruera upp en motsättning mellan marxismen och leninismen, eller rättare: mellan marxismen från Marx' och Engels' tid och leninismen.

29. Undvikas måste även varje rent mekanisk åtskillnad och den uppfattningen att marxismen utgör teorin under det leninismen däremot representerar den revolutionära arbetarrörelsens praktik. Både marxismen och leninismen innebära lika mycket teorin som praktiken i arbetarklassens frigörelsekamp, *de betyda enheten mellan den revolutionära teorin och den revolutionära praktiken*, i motsats till marxepigonernas och II. Internationalens "marxism", vilken till och med i sin s. k. "ortodoxa" form skilde teori och praktik från varandra och som förkastade ett revolutionärt handlingssätt i praktiken, även om det var erkänt i teorin. "Leninismen är marxismen i imperialismens och proletärrevolutionens period. Eller rättare: Leninismen är den proletära revolutionens teori och taktik i allmänhet, den proletära diktaturens teori och taktik i synnerhet (Stalin). Denna omständighet bildar programmet och grundvalen för den marxistisk-leninistiska propagandans metodik: innehåller i de kommunistiska propagandainstitutionernas uppfostringsprogram kan icke bestå av leninismen utan marxism. Men marxismen kan i den imperialistiska utvecklingens och den proletära revolutionens epok med framgång propageras endast i leninismens form.

30. På den kommunistiska uppfostrans högre stadier får marxismen-leninismens ekonomiska teori och statsteori icke saknas på programmet. Vid studiet av den ekonomiska teorin skola imperialismens företeelser utgöra grundvalen. Vidare måste programmet upptaga studiet av den proletära revolutionens strategiska, taktiska och organisatoriska problem samt den leninistiska lösningen av dessa problem på grundval av den ryska och internationella proletärrevolutionens historia. Slutligen skall såsom oundgänglig beståndsdel i detta program upptagas: arbetarrörelsens historia i de viktigaste länderna och i det egna landet, vidare det egna partiets historia med särskild hänsyn till opportunistens sociala rötter och roll inom arbetarrörelsen. I länder av agrarisk karaktär måste stor vikt fästas vid agrarfrågan och arbetarklassens förhållande till bönderna enligt leninismen. Mycket viktig är också en bred och fördjupad propaganda för det väpnade upprorets och inbördeskrigets teoretiska och taktiska problem, Likaså skola leninismens grundsatser i den nationella och koloniala frågan propageras i vidkommande länder.

I alla länder skall ock så den arbetande kvinnans ekonomiska och sociala ställning inryckas i propagandan.

31. På intet håll av den kommunistiska partiuppfostran få marxismen-leninismens frågor rörande världsåskådningen lämnas obeaktade. Marx och Engels och Lenin voro alla stridbara materialister; deras läror och deras världsåskådning äro grundade på högsta stadiet av filosofisk materialism, den dialektiska materialismen. Införandet av materialismens propaganda i den kommunistiska uppfostrans system har också ett viktigt politiskt syfte: att befästa de kommunistiska partierna gentemot de inom våra led förekommande idealistiska strömningarna, gentemot de olika formerna av filosofisk idealism gentemot religionen och religionsfrågans likgiltighet etc. Alla dessa strömningar representera i sista hand främmande klassintressen inom de proletära organisationerna. Därför kan också leninismen-marxismens propaganda icke betraktas som fullständig utan propagerande av den aktiva materialismen. I uppfostringsprogrammet skall därför denna propaganda på varje stadium ägnas ett motsvarigt utrymme.

32. Undervisningsmetodiken måste såväl i partiskolor som även vid självstudier begagnas omsorgsfullt och uppmärksam. Utan en riktig metodik kan propagandan antingen icke leda till målet eller också endast med överflödigt slöseri av krafter, både propagandisternas och

partimedlemmarnas. Användandet av oriktiga metoder vid undervisningen betyder enligt erfarenheten i många fall hela propagandasystemets bankrutt och de enskilda propagandainstitutionernas förfall. Just därför måste man vid utbildandet av propagandister icke blott sörja för att propagandisterna erhålla motsvarig teoretisk bildning, utan också laga att de komma på det klara med undervisningsmetoderna. Partiets centrala propagandaorgan måste förse samtliga propagandister med metodiska instruktioner; de måste ständigt samla det metodiska materialet och bearbeta de metodiska erfarenheterna, generalisera och utnyttja dem.

VI. Organiserandet av marxistisk forsknings- och litterär verksamhet.

33. Leninismen betyder icke endast en pånyttfödelse av den revolutionära marxismen, utan också en utvidgning av dess teoretiska och praktiska innehåll. Hittills har den marxistiska tanken, den marxistiska teorin icke tillräckligt grundligt utbildats inom Kommunistiska Internationalen. Det marxistiska forskningsarbetet saknar också det breda initiativet likaväl som den erforderliga organisatoriska sammanfattningen. Försöken av II. Internationalens marxepigoner att fortsätta den "ortodoxa" förkrigsmarxismens och austromarxismens verk äro dömda att misslyckas, emedan socialdemokratisk praxis icke ett ögonblick medger intrycket, att marxepigonernas (Kantskys, Hilferdings, Baners etc.) "marxistiska" teori verkligen vore marxistisk! Den vetenskapliga forskningens allmänna dekadens efter kriget har naturligtvis kommit till uttryck även på marxforskningens område. Det enda land, där den marxistiska forskningen och marxlitteraturen visar ett uppsving, är det revolutionära proletariats Ryssland. De vesteuropeiska kommunistiska partierna ha för närvarande ingen nämnvärd teoretisk produktion på den marxistiska forskningens område att uppvisa. Jämte studiet av marxismen-leninismen i propagandistiskt syfte måste Komintern även sörja för underlättandet av marxismen-leninismens studium till förmån för den vetenskapliga forskningen.

34. De internationella samlingspunkterna för det teoretiska arbetet på marxismens-leninismens område i vetenskapligt syfte är Marx-Engels-institutet, Lenin-institutet och den kommunistiska akademien. Kommunistiska Internationalens uppgift är att göra resultaten av dessa vetenskapliga institutioners forskningar tillgängliga för hela den internationella kommunistiska rörelsen:

genom Kominterns agitations- och propagandaavdelning träda i intimt samarbete med dessa institut och utnyttja forskningsresultaten i internationell skala;

samla de med forskningsarbetet teoretiskt sysselsatta och sig för teorin intresserade partiarbetarna ur samtliga kommunistiska partier kring dessa institutioner;

på grundval av dessa institutioner utgiva en tidskrift för den marxistisk-leninistiska forskningen, en bokserie omfattande marxismens klassiska verk samt en vetenskapligt kritiskt totalupplaga av Marx', Engels' och Lenins arbeten jämte en kommunistisk encyklopedi;

35. Jämte de centrala partiskolorna inom de viktigaste partierna måste arbetslokaler för marxistisk-leninistisk forskning och vidare utbildning anordnas. Här måste också inrättas centrala Marx-Lenin-bibliotek. Ändamålet med dessa "laboratorier" är att främja det marxistiska forskningsarbetet, organisera seminarier för kamrater som äga ett teoretiskt intresse, hjälpa till vid utarbetandet av politiska och propagandistiska verk o. s. v. Dessa "laboratorier" skola också tjäna som förbindelseposter med Marx-Leninforskningsinstitutionerna inom Sovjet-Unionen.

Resolution i fackföreningsfrågan.

1. Den Kommunistiska Internationalens V. världskongress stadfäster de av kamrat Losovskij framlagda riktlinjerna i fackföreningsfrågan. Den slutgiltiga utformningen av de antagna riktlinjerna överlämnar kongressen till en kommission, vilken består av kamraterna Losovskij, Redetskij, Sembard, Ininne, Kohn, en engelsk, en polsk, en italiensk och en Balkan-kamrat, vilka utses av sina respektive delegationer.

Den V. världskongressen överlämnar 4:e delen av riktlinjerna till den utvidgade exekutiven och uppdrager åt denna att ingående behandla de frågor, vilka sammanhånga med Internationella Fackföreningsförbundets Wien-kongress, och framkomma med därtill svarande riktlinjer:

2. Den Kommunistiska Internationalens V. världskongress förklarar, att Wilhelm Schumachers och andra. kamraters ståndpunkt i fackföreningsfrågan samt deras verksamhet inom fackföreningsrörelsen strider mot den Kommunistiska Internationalens V. världskongress beslut. – Den V. världskongressen fördömer deras revolutionsskadliga ståndpunkt och verksamhet, vilken underblåste rörelsen för utträde ur fackföreningarna och gynnade det organiserande splittrandet av fackföreningsrörelsen i Tyskland. Den V. världskongressen riktar en uppmaning till alla de arbetare, vilka ha utträtt ur fackföreningarna, att återvända till sina fackföreningar och till alla arbetare överhuvud att de organisera sig i fackföreningar. Den V. världskongressen betonar, att fackföreningarna utgöra alla utsugnas samlingsplats, där kommunisterna hava att utöva sin revolutionära upplysnings- och propagandaverksamhet. Att lämna fackföreningarna är detsamma som desertering från revolutionen och att arbeta proletariatets fiender i händerna.

Teser om taktiken i fackföreningsrörelsen.

I. Omsvängningen inom arbetarrörelsen.

År 1924 utmärkes av följande kännetecken:

arbetarnas allmänna och alltomfattande återtåg är slut;

i en del länder och inom en del produktionsgrenar inträffar angreppsaktioner från arbetarnas sida, i andra länder har försvarskampen mot en fortsatt försämring av arbetsvillkoren tilltagit i styrka,

den internationella reformismen har knutit sina förbindelser med de härskande klasserna ännu fastare och börjat genomföra det ekonomiska strejkbrytardömet samtidigt och jämsides med det politiska, i det att den med alla krafter undergräver arbetarnas aktioner,

Amsterdam-Internationalen har avslöjat sitt ententevänliga väsen (besättningen av Ruhr, understödandet av expertutlåtandet o. s. v.). Inom denna International har det uppstått en minoritet, vilken ännu icke tagit fast form och till sin politik är obestämd, men som är otillfredsställd med den gamla politiken,

missnöjet bland arbetarmassorna och småborgarna har i en del länder (England, Frankrike, Danmark) fört därtill, att de klart reaktionära regeringarna blivit ersatta med halv-socialistiska och pacifistiska, vilka skola fortsätta bourgeoisins gamla politik under ny fana,

samtidigt med de reformistiska fackföreningarnas sjunkande inflytande och deras moraliska, politiska, organisatoriska och finansiella försvagande följde de revolutionära fackföreningarnas och minoritetens växande inflytande, vars betydelse vuxit icke endast i allmänt politiska utan även i proletariats ekonomiska strider.

Kominterns och de kommunistiska partiernas inflytande inom världsfackföreningsrörelsen har stigit betydligt. Detta har erhållit sitt yttre uttryck i det förhållandet, att R. F. I., som från början var en internationell propagandakommitté, har utvecklat sig till verklig världsorganisation för de revolutionära kampfackföreningarna.

dessa orsaker hava å ena sidan givit anledning till en rasande anstorm från reformisterna mot de revolutionära fackföreningarna (uteslutning av kommunister, organiserandet av anti-bolsjevikiska avdelningar, stegring av förtalskampanjen o. s. v.) och å andra sidan till försök, utgångna från Amsterdaminternationlen själv, att föra den revolutionära fackföreningsrörelsen i ledband,

i sammanhang med förvandlingen av de reformistiska fackföreningsspetsarna till ett verktyg för den fascistiska reaktionen hava i några länder (Tyskland) röster höjts för en ändring av Kominterns taktik, för utträde ur fackföreningarna och för bildandet av nya organisationer.

Alla dessa grundläggande förhållanden måste tagas i betraktande vid bestämmandet av vår fortsatta politik inom fackföreningsrörelsen

II. Kampen för enheten.

Genom Kominterns hela verksamhet löper som en röd tråd kampen för världsfackföreningsrörelsens enhet. Detta är icke en följd av ett fetischistiskt förhållande till organisation, utan det har framkommit ur tanken, att kommunisterna, medan de kämpa för enheten inom fackföreningarna, öka Kommunistiska Internationalens och de kommunistiska partiernas inflytelseområde, utan att för ett ögonblick lösgöra sig från massorna. Kampen för fackföreningsrörelsens enhet är det bästa sätt, den bästa metoden för erövrandet av massorna.

Därför varken kan eller får något giva Komintern och de till denna anslutna kommunistiska partierna anledning att ändra sin grundläggande linje. Kominterns gamla lösen: Erövring, icke upprivning av fackföreningarna, kamp mot flykten ur fackföreningarna, kamp för återinträde av dem, som utträtt, kamp för enheten – förblir i kraft och måste genomföras med all beslut-samhet och energi. Kampen för enheten är icke endast nödvändig i länder, där det stora flertalet av de revolutionära arbetarna tillhör de reformistiska fackföreningarna utan även i länder, i vilka reformistiska och revolutionära fackföreningscentraler finnas bredvid varandra (Frankrike, Tjeckoslovakien). De kommunistiska partierna få under inga omständigheter överlåta ensamrätten till kamp för enheten åt reformisterna, som med enhetsparollen på läpparna splittra, korrumpere eller demoralisera arbetarrörelsen. I kampen för enheten är det även kommunisternas plikt att icke låta de uteslutna och oorganiserade arbetarna skingras, utan samla dem och organisera dem för den fortsatta kampen mot kapitalism och reformism. Men även i detta fall är kampen för återställandet av enheten de uteslutnas och de vid sidan bestående organisationernas viktigaste uppgift.

III. Amsterdaminternationalen och dess vänstra flygel.

Vårt förhållande till Amsterdam-Internationalen, så som det har fastställts på tidigare kongresser, förblir gällande. Amsterdam-Internationalen är i sina ledande spetsar ett den internationella imperialismens bålverk, en organisation, som särskilt krasst är uttryck för konservatismen, efterblivenheten, den nationella inskränktheten, de borgerligt-imperialistiska stämningarna hos de av bourgeoisin starkast korrumperade arbetarlagren. Kampen mot Amsterdam-Internationalen med dess teori och praktik är närmast Kominterns och sektionernas viktigaste uppgift. Ett skoningslöst demaskerande av kapitalismens tjänare, krig på liv och död mot detta reaktionens borgerligt-kapitalistiska och fascistiska bålverk – det är lösen för nästa period. I vår kamp mot Amsterdam-Internationalen få vi icke glömma tvenne saker: a) att i Amsterdamfackföreningarna finnas miljoner arbetare b) att en visserligen formlös och politiskt svängande vänsterflygel har uppstått. Att miljoner arbetare äro anslutna till Amsterdam-Internationalen bör vara anledning för de kommunistiska partierna att tioudubbla sina ansträngningar i kampen för dessa arbetares befrielse ur de reformistiska illusionerna. Men en förstärkning av agitationen och propagandan är härvid icke tillräckligt. Arbetarnas befrielse ur de reformistiska illusionerna växer i samma mått som kommunisterna förstå att i sitt fortsatta arbete spela den ledande rollen i arbetarklassens sociala strid. De sociala konflikttillfällena äro synnerligen lämpliga för användandet av enhetsfront-taktiken i själva aktionen och för demaskering av ledarnas fascistiska strejkbrytareroll. Amsterdam-Internationalens vänstra flygel har inget klart program och ingen klar taktik. Denna vänstra flygel, som har att uppvisa flera strömningar i sina led, har icke en gång försökt att utarbeta någon utgångspunkt. Utvecklingen går i riktning mot frågan om förhållandet till de ryska fackföreningarna, men i de grundläggande politiska frågorna (reparationsfrågan, sakkunnige-utlåtandet, kolonialpolitiken, koalition med bourgeoisin o. s. v.) skiljer sig den vänstra flygeln hittills mycket litet från den högra. Det grundläggande och huvudsakliga felet hos den vänstra flygeln består däri, att dess representanter vilja ”försona” reformismen med kommunismen och hysa förhoppningar om att de kunna finna en samförståndslinje mellan dessa båda dödsfiender. Denna formlöshet, denna politiska inkonsekvens och halvhet har tydligt klarlagts på Amsterdam-Internationalens Wienkongress, där den vänstra flygeln återspeglade den allvarliga jäsningen inom särskilt Englands arbetarmassor, vilka äro missbelåtna med den reformistiska återvändsgränden. Därav framgår också vårt förhållande till den vänstra flygeln. *Komintern och de kommunistiska partierna understödja den vänstra flygeln i den mån och så vida den verkligen kämpar mot Amsterdam-Internationalens program och taktik. Att överskatta den vänstra flygeln eller att förtiga dess halvhet och inkonsekvens vore ett stort fel. Kommunisterna och de under deras inflytande stående fackföreningsorganisationerna måste*

föreslå den vänstra flygeln inom Amsterdam-Internationalen bildandet av gemensamma aktionsorgan mot den borgerligt-kapitalistiska reaktionen. Av särskild vikt är vid dylika förslag aktionsmomentet och det gemensamma uppträdandets moment. Kommunisterna måste fordra, att vänsterelementen inom Amsterdam-Internationalen, vilka tala om att ett samförstånd med de revolutionära fackföreningarna är önskvärt, genomföra dessa sina förslag i praktiken, i dagsstriderna och i varje land. Dessa elements beredskap till gemensam aktion tjänar för oss som en måttstock på graden av vårt understöd. Kommunisterna få icke glömma, att Amsterdam-Internationalens vänstra flygel icke vill rädda denna senare genom ett radikalt avstående från den gamla taktiken utan endast genom små förändringar av denna taktik. Det är de kommunistiska partiernas uppgift att på vederbörligt sätt inverka på Amsterdam-Internationalens enskilda medlemmar genom de under deras inflytande stående fackföreningarna.

IV. Kampen för världsfackföreningsrörelsens enhet.

R. F. I:s fyraåriga arbete har fört till en sammanslutning och förening av världsfackföreningsrörelsens alla element och skapat en enhetlig världsorganisation. Amsterdam-Internationalens monopol är redan för länge sedan undergrävt. Kominterns och de kommunistiska partiernas uppgift består i en energisk kamp för den fortsatta föreningen av revolutionära fackföreningar, för deras anslutning till R. F. I. och för stärkande av det kommunistiska inflytandet och den kommunistiska ledningen inom alla länders röda fackföreningar. Denna uppgift kan endast då lösas, om även på detta område kampen för fackföreningsrörelsens enhet föres med all konsekvens. Den växande ideologiskt-politiska krisen inom Amsterdam-Internationalen, den vänstra flygelns uppkomst, vilken strävar efter en enhetsfront med de revolutionära fackföreningarna, samt de revolutionära stämningarnas stigande inom den engelska fackföreningsrörelsen giva den Kommunistiska Internationalen och de kommunistiska partierna inom alla länder möjlighet att med gott resultat fullfölja kampen för återställandet av den internationella fackföreningsrörelsens enhet. Denna enhet kunde återställas genom inkallandet av en internationell enhetskongress, på vilken alla fackföreningar, vilka äro anslutna till Amsterdam-Internationalen och R. F. I. voro representerade proportionellt. *Den internationella enhetskongressen*, på vilken hela världen fackföreningsorganisationer måste vara representerade, kunde lägga grunden till en ny förenad Fackföreningsinternational, som kunde bli en verklig världsorganisation för det fackligt organiserade proletariatet. En dylik kongress skulle utgöra ett jättelikt framsteg på vägen till samlandet av alla krafter för kampen mot bourgeoisin. Bildandet av en förenad international på basis av agitationsfrihet och med den strängaste disciplin i alla aktioner mot bourgeoisin, måste naturnödvändigt leda till upplösning av de samtidigt bestående parallella internationalerna (R. F. I. och Amsterdam-Internationalen). Men så länge det ännu icke har lyckats oss att genomföra återställandet av den internationella fackföreningsrörelsens enhet, måste den Kommunistiska Internationalen och de kommunistiska partierna i R. F. I. och alla till denna anslutna organisationer även framdeles lämna bistånd, hjälp och understöd.

V. De svaga punkterna i vårt arbete.

Trots det stora arbete, som utträttats av alla kommunistiska partier på fackföreningsrörelsens område, har det under de tvenne sista åren även framträtt saker i vårt arbete, vilka på det mest bestämda sätt måste bekämpas. De svaga punkterna i vårt arbete inom fackföreningarna äro i det stora hela följande:

1) Brist på kommunistiska fraktioner inom många länder eller, om de finnas, ett uppbyggande av dessa fraktioner uppifrån.

- 2) Avstående från grundandet av fraktioner inom organisationer, vilka ledas av kommunister eller med dem närstående element.
- 3) Avstående från grundandet av fraktioner inom de reformistiska fackföreningarna, där det finns en parallell revolutionär organisation (Frankrike).
- 4) Otillräcklig disciplinering av partimedlemmarna, vilka genomföra riktlinjer efter eget godtycke, varigenom flykt ur fackföreningarna uppstår och utarbetande av en egen särskild fackföreningspolitik, som är oavhängig av parti- och Komintern-beslut (Tyskland).
- 5) Ett ringaktande uppträdande av partierna gentemot de revolutionära fackföreningarna, vilka hava bildats jämsides med de reformistiska (Amerika, Belgien, Holland), i stället för en systematisk ledning av dessa revolutionära arbetare samt deras uppfostran i vår taktiks anda.
- 6) Abstrakt propaganda inom fackföreningarna i stället för en tillspetsning av kampen mot reformisterna i anknytning till arbetarklassens vardagsbehov.
- 7) Otillräckligt beaktande och befordran av drifrådets arbete, med få undantag (Tyskland), och oförmåga att utnyttja de breda lagrens ekonomiska strider till uppbyggande av drifråd.
- 8) Allt för svagt bekämpande av de skråartade traditionerna och fördomarna, vilka ännu ha mycket djupa rötter till och med inom de revolutionära arbetarnas led.
- 9) Ytterst dålig allmänpolitisk och partimässig förberedelse av de allmänna och enskilda fackliga kongresserna och konferenserna och rent tillfälligt uppträdande av enstaka kommunister vid dylika sammankomster.
- 10) Överdriven nervositet gentemot reformisternas söndringsarbete, otillräckligt politiskt utnyttjande av de individuella uteslutningarna, men särskilt massuteslutningarna ur fackföreningarna.
- 11) Underskattandet av det förhållandet, att arbetsplatsen, drifrådet och fackföreningen är det naturliga fältet för organiserandet av arbetarnas enhetsfront.
- 12) Underskattning av fackföreningsarbetets roll, varigenom det uppstår en otillräcklig uppmärksamhet från partipressens sida gentemot detta arbete.

Många partiers centralorgan lämna alltför litet rum åt fackföreningsfrågan. Brist på facklig agitations- och propagandalitteratur.

Alla dessa svaga punkter finna vi i olika grad i nästan alla länder. Det grundläggande felet och orsaken till alla svaga punkter i vårt arbete inom fackföreningsrörelsen är att det saknas particeller på arbetsplatserna och i företagen eller att dessa particeller endast förekomma som en liten grodd. Uppbyggandet av driftceller är en förutsättning för uppbyggandet av fraktioner nerifrån, för stärkandet av alla partimedlemmarnas aktivitet inom fackföreningsrörelsens område och för genomförandet av en enhetlig linje inom alla grader av fackföreningsorganisationen.

VI. Våra närmaste uppgifter.

- 1) Alla kommunistiska partiers huvuduppgift är att med början på arbetsplatserna bygga upp kampfraktioner både inom olika fackliga avdelningar, fackförbund och landsorganisationer samt att stärka partiorganisationernas kontroll över de enskilda medlemmarnas verksamhet och särskilt fackföreningsfraktionernas.
- 2) Arbetets tyngdpunkt måste läggas hos massorna och inom företagen. På grund därav framträder efter sakens natur nödvändigheten av att bilda driftsråd, där sådana ännu icke finnas, och av ett fortsatt revolutionerande och fördjupande av arbetet inom de redan

existerande driftsråden. Man måste sträva efter att få driftsråden att aktivt och energiskt deltaga i de ekonomiska striderna för att, där det är nödvändigt, uppträda mot de reformistiska fackföreningarna, om dessa ställa sig på företagens sida.

3) Inom varje parti måste frågan beträffande kamporganen för förande av de ekonomiska striderna diskuteras och lösas praktiskt. Detta är särskilt nödvändigt, där de revolutionära arbetarna tillhöra de reformistiska fackföreningarna och där utgången av de ekonomiska aktionerna bero av de förhandlingar, som fackföreningsledarna föra bakom kulisserna, och av dessa ledares försoningsanda.

4) Inom varje land måste alla självständiga revolutionära fackföreningar såväl som de uteslutnas fackföreningar förenas och sammanföras genom aktionskommittéer med oppositionen inom de reformistiska organisationerna.

5) Kampen mot fackföreningsledningens förräderi måste skärpas och alla deras förrädiska handlingar måste debatteras inom företagen. Man måste göra lösen "Bort med de förrädiska byråkraterna ur proletariats led!" populär bland massorna.

6) Där fackföreningsrörelsen är söndrad måste ett systematiskt arbete genomföras för att återställa enheten inom fackföreningsrörelsen genom att inkalla allmän fackföreningskongress på basis av proportionell representation och frihet för idéernas kamp. Parollen: återställandet av enheten inom den söndrade fackföreningsrörelsen samt ett gemensamt uppträdande av arbetarna inom alla riktningar mot kapitalismen, måste vara huvudparollen under den närmaste perioden.

7) Där utträdet ur fackföreningarna har tilltagit under inflytande av det politiska och ekonomiska strejkbryteriet från fackföreningsbyråkratins sida, måste partiet föra en energisk kamp mot alla tillbakagångs- och passivitetsstämningar. Det måste förklaras en skoningslös kamp mot kommunisternas flykt ur fackföreningarna. Kampen i dessa länder måste äga rum under parollen "Tillbaka till fackföreningarna".

8) Det måste nedläggas ett energiskt arbete för att organisera de oorganiserade arbetarna och draga dem med in i kampen. Det vore ett stort fel om nya organisationer skapades för de oorganiserade. Den naturliga, primära föreningspunkten för alla oorganiserade samt för alla, som av olika orsaker hava utträtt ur fackföreningarna, är driftsrådet, aktions- och kampkommittén under aktionen o. s. v. Hela arbetet med föreningen av de oorganiserade måste hava till mål deras återinträde i fackföreningarna och att förvandla de med fackföreningspolitiken missbelåtna arbetarna till aktiva kämpar mot fackföreningsbyråkratin.

9) Särskild uppmärksamhet måste ägnas åt organiseringen av sådana arbetsgrenarnas arbetare som kunna spela avgörande roll i arbetarklassens kamp om makten (transport-, gruv-, metall-, kemiska industri-, elektricitetsverkens och gasverkens o. s. v.). Framgången i de kommunistiska partiernas arbete inom fackföreningarna mätes av det resultat deras arbete för förening och organisering av de nämnda viktigaste grenarna av folkhushållningen visa.

10) Man måste skapa blandade kommittéer (fransk-tyska, tysk-polska, tysk-tjeckiska, engelsk-ryska, rysk-polska, fransk-engelska, fransk-tysk-italienska o. s. v.) för att organisera gemensamma parallella aktioner på båda sidorna om gränserna. Dessa blandade kommittéer kunna spela en betydande roll, om partierna mycket allvarligt ägna sig åt organiserandet och utväljandet av personer för dessa mellannationella och mellanstatliga kamporgan.

11) De kommunistiska partierna inom de länder, vars bourgeoisie utsuger koloniala och halvkoloniala folk måste ägna särskild uppmärksamhet åt den växande fackföreningsrörelsen inom kolonierna, för det första för att befria dessa unga fackföreningsorganisationer från den

nationella ideologin och för det andra för att draga dem undan beroendet av moderländernas fackföreningsbyråkratis imperialistiska politik.

12) I de länder, där en politik föres under flaggen: fackföreningarnas oavhängighet och autonomi, vilken är fientligt stämd mot de kommunistiska partierna och kommunismen, måste man förstärka arbetet bland massorna och avslöja den antiproletära andan i denna paroll och utöka sambandet med de syndikalistiska element, vilka stå på samma grund som R. F. I.-kongressernas beslut. Kampen mot den anarko-syndikalistiska demagogin och förvillelsen är den viktigaste uppgiften för de kommunistiska partierna i dessa länder.

13) En absolut betingelse för att nå ett resultat av vår kamp är att vi känna våra motståndare. Därför måste de kommunistiska partierna tillsammans med fackföreningarna börja ett noggrant studium av företagareorganisationerna, deras inre struktur, de av dem skapade organen och de av dem använda metoderna för korrumpning och upprivning av arbetarorganisationerna. Företagarna hava många agenter bland arbetarna. De kommunistiska partierna och de revolutionära fackföreningarna måste organisera ett ekonomiskt motspionage för att få reda på styrkan av och gränserna för sina klassfienders motståndsförmåga.

14) Alla kommunistiska partier måste skapa en fast sammanslutning mellan fackföreningarna och de i militärtjänst stående medlemmarna av dessa fackföreningar. Grundandet av särskilda organ och kassor, vilka förena soldaterna med de motsvariga fackföreningarna, kan göra goda tjänster i de kommunistiska partiernas antimilitära arbete. Framför allt måste man sträva efter att få en fast sammanslutning mellan sjöfolkets organisationer och örlogsflottas matroser.

VII. Slut.

Kominterns V. kongress bekräftar alla beslut vid de föregående kongresserna beträffande kommunisternas uppgifter inom fackföreningsrörelsen och fäster alla kommunistiska partiers uppmärksamhet på den utomordentliga betydelsen av arbetet inom fackföreningarna. *I denna fråga får icke förekomma något vacklande. Fackföreningarna spela en mycket stor roll i förberedelseperioden för revolutionen; de komma att spela en oerhört stor roll i den sociala revolutionens ögonblick, och på dem kommer den viktigaste uppgiften att falla vid det socialistiska uppbyggandet, när de efter proletariatets seger bliva organ för den proletära diktaturen.* Den av alla kongresser uppdragna linjen måste fortsättas med den yttersta ihärdighet. Erövringen av fackföreningarna är liktydigt med erövringen av massorna. På den vägen hava alla kommunistiska partier tagit ett stort steg framåt. Man måste gå vidare, hur stort fackföreningsbyråkratins förräderi, de tillfälliga nederlagen och massornas vacklande i detta avseende än må vara. Här gäller det den sociala revolutionens vara eller icke vara. Därför uppmanas K. I:s V. kongress alla sina sektioner att icke vika en fotsbredd eller en hårsman från de fattade besluten och att slutföra erövringen av fackföreningarna, d. v. s. av massorna.

Den V. kongressen uppdrager åt alla kommunister att företräda de ovan framlagda grundsatserna på R. F. I:s förestående III. kongress.

Resolution om engelska arbetarregeringen.

Arbetarregeringen i England är en borgerlig-imperialistisk regering och icke någon arbetarregering. Den är hans majestät konungens i kapitalisternas rike tillgivne och ödmjuka tjänare, oavhängig av socialismen, oavhängig av arbetarrörelsen och endast beroende av den härskande klassen. Som bourgeoisins förvaltare fortsätter den sin imperialistiska undertryckningspolitik och massornas exploatering i Indien, Egypten, Sydafrika o. s. v. och stöder den politik, som avser kapitalismens försvar, den engelska imperialismens stärkande och genomförandet av den ekonomiska och finansiella koloniseringen av de i världskriget besegrade länderna. Den är icke ens till sin sammansättning en arbetarregering, utan en koalitionsregering, bestående av II. Internationalens ledare, som förrådde arbetarna under kriget, samt av liberala politiker och konservativa lordar. På de flesta regeringsposter, där imperialisternas inflytande är starkast märkbart, sitter den gamla imperialistiska klikken i maktutövande ämbete.

Bildandet av en arbetarregering är icke en speciellt engelsk företeelse. Det är en produkt av det kapitalistiska sönderfallets period, då den kapitalistiska regeringens gamla former bli odugliga att lösa de av kapitalismen framkallade nationella och internationella sociala, politiska och ekonomiska problem. Under denna period begagnar den kapitalistiska klassen många slags försvarsmedel, alltifrån arbetarpartiet (socialistisk ministerialism eller ministersocialism) med dess socialpacifism ända till fascismen i alla dess former, allt efter klassmotsatsernas skärpa och maktfördelningen mellan de olika klasserna. Arbetarregeringen och den fascistiska regeringen äro båda extrema metoder, vilka bourgeoisin använder för att upprätthålla sin diktatur. Genom sin oduglighet att lösa "efterkrigskapitalismens" problem, skärpa de borgerliga partierna i England också klassmotsättningarna. Till följd av den inom sina egna partiers led stigande oenigheten och tvedräkten och av rädsla för den nya uppenbarelsen av stegrat klassmedvetande bland arbetarnas led samtyckte bourgeoisin till att II. Internationalens män bildade en arbetarregering.

Detta är icke den arbetarregering, för vilken de engelska arbetarna kämpat och bragt offer. Historien om dess sex månaders verksamhet stämplar den som en förräderiets regering – förräderiet mot arbetarklassen. Under skenet av små eftergifter – de skenbart minskade levnadsomkostnaderna, upphävandet av arbetslöshetsbidragens indragande samt en massa pacifistiska löften – har den fört en borgerlig-imperialistisk politik lika energiskt som och mer framgångsrikt än sina föregångare på bourgeoisins högra flygel. Gentemot Englands arbetare har den beslutat föra en politik av liberal tolerans, så länge de förbli lugna och icke hota kapitalistklassen. Men när de började protestera aktivt, lät arbetarregeringen polisspioner och provokatörer verka inom arbetarnas organisationer, mobiliserade polisen för att slå ned de protesterande arbetarna och beredde sig att vidtaga militära åtgärder såsom t. ex. under järnvägsstrejken. Gruvarbetarna fingo icke ens sin minimilön, arbetarregeringen tillät de liberala och konservativa att sabotera lagförslaget om gruvornas nationalisering och minimilöner för gruvarbetarna, utan att försöka mobilisera arbetarna till kamp däremot. Intet försök har gjorts att bryta de aristokratiska officerarnas herravälde över de militära krafterna eller att på något annat sätt försvaga detta den engelska kapitalismens mäktiga vapen vid dess aktioner mot arbetarna.

Under täckmanteln av pacifistiska löften gick arbetarregeringen till möjligheternas gräns beträffande byggandet av kryssare och luftflottor och vidtog energiska åtgärder för krigsrustningarnas fulländning. Under pacifismens mask förbereder denna arbetarregering på imperialisternas uppdrag ett nytt blodbad, som i sina fävor kommer att ställa det stora världskriget i skuggan.

Kampen inom arbetarklassens led mot arbetarregeringen, har därför blivit en kamp för mänsklighetens bevarande från massförintelse.

Som den engelska imperialismens väktare vägrar arbetarregeringen de indiska arbetarna elementära organiseringsrättigheter, låter dem förföljas och utsvältas och stöder genom sin auktoritet bombkastningen, arkebuseringen och terrorismen mot massorna i Indien, Egypten och Mesopotamien. Irland förblir hädanefter som hittills i den engelska imperialismens klor och hundratals irländska arbetare stanna med arbetarregeringens samtycke kvar i fängelserna. Arbetarregeringen har blivit Versaillesfredens exekutor och allierar sig öppet med den engelska och franska imperialismen och med den tyska bourgeoisin, för att genomföra expertplanen och fullständigt förslava och förödmjuka de tyska arbetarna. Till och med i sin hållning gent emot Sovjet-Unionen har den genom det skändliga understödet, den ämnade bankirerna och skuldsedelinnehavarna gentemot arbetarnas och böndernas Ryssland, visat hela lögnen i sitt påstående om att den tillvaratager arbetarklassens intressen.

Under det arbetarregeringen på detta sätt vid varje steg försvarar kapitalismen, beflitar den sig om att sprida illusionen om att den för en politik som avser ett stärkande av arbetarrörelsen och mänsklighetens räddning undan kriget. Labour Partys och särskilt Independent Labour Partys ledare äro arbetarregeringens mäktigaste bundsförvanter i detta förräderi. Om Labour Party verkligen vore företrädare för arbetarnas strävanden och syften, så skulle det trots de härskande klassernas motstånd utnyttja sitt inflytande för att mobilisera massorna till kamp mot den engelska kapitalismen.

Men, slutande ögonen inför klasskampens verklighet, korrumpierad genom den kapitalistiska demokratins extraprofit och berusad av sina illusoriska segrar, spelar Labour Party ett djärvt spel på de efterblivna arbetarnas bekostnad och utlämnar arbetareorganisationerna – inräknat Labour Party självt – åt bourgeoisin, utan att föra ens en skenbar kamp. Det är Kommunistiska Internationalens och dess sektion E. K. P:s uppgift att rycka arbetarrörelsen undan den reaktionära ledning, som för närvarande behärskar den, och att upplösa de illusioner, som ännu fortleva i massornas medvetande – nämligen att deras befrielse kunde ske genom de parlamentariska reformernas successiva process, samt att klargöra för arbetarna att de endast genom den hänsynslösaste klasskamp och krossandet av bourgeoisins makt kunna befrias från den kapitalistiska utsugningen. För detta ändamål och endast för detta måste Englands kommunistiska parti fortsätta sin kamp för upptagande i Labour Party och denna kamp måste sluta segerrikt genom en oavbruten kamp mot reformismen över hela linjen. I denna kamp mot Labour Partys förräderier tillfaller ledningen E. K. P. Det jäser redan nu våldsamt bland de breda massorna, som äro missbelättna med Labour Partys reaktionära ledning. Ofta utbryta ”vilda” strejker tvärtemot fackföreningsbyråkratins vilja och samtycke.

Vänstertendensen har nu gjort sig märkbar även i de engelska fackföreningarnas ledande organ. Den har intet klart program. Den är tveksam och vacklande. Trots detta representerar den dock det växande missnöjet bland arbetarna mot den gamla ledningen. I stället för den formlösa vänsterriktningen uppträda organiserade minoritetsrörelser. De ha ett klart program, bestå av revolutionära och disciplinerade arbetare samt sprida sig, i det de popularisera Röda Fackföreningsinternationalens politik, från det ena distriktet till det andra. Ehuru hånade och brännmärkta av fackföreningsbyråkratin, taga de redan de första stegen till organisering av massornas resning mot den förrädiska ledningen och utgöra en garanti för att massornas revolutionära anda utvecklas och, under det kommunistiska partiets ledning, bevarar arbetarrörelsen från en katastrof. För att vinna denna seger måste E. K. P.:

a) stödja vänsterrörelsen i alla dess aktioner mot fackföreningsbyråkratin vid dess strejker och i dess propaganda samt bekämpa allt vacklande inom dess led och samtidigt hänsynslöst utpeka denna rörelses svagheter och inkonsekvenser,

b) stärka minoritetsrörelsens solidaritet och sammansluta den i nationell skala med ett på R. F. I:s plattform grundat program,

c) stärka minoritetsrörelsen genom kampen för skapandet av driftråd och på så sätt skapa grundvalen för en industri-unionism med driftsråden som basis för fackorganisationen,

d) kämpa för den engelska fackföreningsrörelsens aktiva deltagande i proletariats internationella strider. Det kommunistiska partiet får icke negligera arbetarklassens krav och behov, särskilt de som äro förknippade med dess vardagliga liv, på grund av deras stora betydelse i kampen mot den engelska kapitalismen och emedan de gynna proletariats enhet och stegra dess kampvilja.

Det kommunistiska partiet bör utfärda följande paroller och inleda en energisk kampanj för deras förverkligande:

minimilöner för hela landet,

nationalisering av gruvorna,

bostäder för arbetare, byggda av arbetare utan profitjägares mellankomst,

för de arbetslösa skola arbetslöshetskraven uppfyllas: ett minimiunderstöd på tre pund i veckan för familjefäder.

E. K. P. måste energiskt deltaga i massornas dagliga kamp för denna paroll och på så sätt vid varje aktion av arbetarrörelsen inneha den ledande rollen,

De mot fackföreningsbyråkratin riktade minoritetsrörelserna och de populära striderna för ovanstående reformer utgöra viktiga grundvalar för det kommunistiska partiets verksamhet. Vårt parti får emellertid icke begränsa sin verksamhet till detta. Huvudproblemen äro:

a) att rycka med sig Englands arbetande massor, till kamp mot MacDonald-regeringens falska pacifism, bakom vilken dölja sig förberedelserna till ett nytt krig.

b) att avslöja "Hans Majestäts" arbetarregerings imperialistiska, militära och internationella politik,

c) att inleda en massrörelse i samförstånd med Tysklands arbetare såväl som ententeländernas mot expertplanen,

d) att kämpa mot de engelska arbetarnas imperialistiska fördomar för att förena de engelska arbetarnas klasskamp med de undertryckta folkens och de under den engelska imperialismens diktatur lidande massornas revolutionära rörelser. Parollen måste lyda: *De engelska arbetarnas frigörelse beror på koloniernas frigörelse!* Alla dessa frågor äro delar av huvudproblemet – arbetarmassornas kamp för sin befrielse från kapitalets ok. Denna seger kan ej vinnas och proletariats diktatur kan aldrig förverkligas utan ett kommunistiskt massparti, som sammanfattar massorna på grundvalen av en oavslätlig kamp mot bourgeoisin och som avslöjar socialförrädarna inom arbetarklassens led. *Ett kämpande kommunistiskt massparti* utgör det *rätta* svaret från arbetarklassen mot den borgerliga arbetarregeringen.

Leve Englands Kommunistiska Parti!

Leve Kommunistiska Internationalen !

Resolution om fascismen.

I.

Fascismen är en av kontrarevolutionens klassiska former under den kapitalistiska samhällsordningens förfallperiod, under den proletära revolutionens period, i synnerhet där proletariatet upptagit kampen om makten, men av brist på revolutionär erfarenhet och ett ledande revolutionärt massparti icke förstått att organisera den proletära revolutionen och skärpa massans resning ända till upprättandet av den proletära diktaturen.

Fascismen är storbourgeoisins kampverktyg mot proletariatet, för vars kuvande statens lagliga maktmedel ej längre är tillräckliga. Fascismen är storbourgeoisins olagliga kampmedel för upprättandet och befastandet av sin diktatur. Men till sin sociala struktur är fascismen en småborgerlig rörelse. Sina rötter har den i de på grund av den kapitalistiska krisen till undergång dömda medelklasslagren och i de genom krigets följder deklasserade elementen (f. d. officerare etc.) och delvis t. o. m. i de på sina revolutionära förhoppningar besvikna och därigenom förbittrade proletära elementen.

Under det borgerliga samhällets fortskridande förfall antager alla borgerliga partier, i synnerhet socialdemokratin, en mer eller mindre fascistisk prägel, begagnar sig av sina kampmedel mot proletariatet och upplöser på så sätt själva den samhällsordning, för vars upprätthållande de tillkommit. Fascismen och socialdemokratin är de två sidorna av ett och samma verktyg för den storkapitalistiska diktaturen. Socialdemokratin kan därför i kampen mot fascismen aldrig vara en pålitlig bundsförvant åt det mot fascismen kämpande proletariatet.

På grund av sina inre motsägelser (intresse motsatser mellan storbourgeoisin å ena sidan och de småborgerliga och proletära elementen å den andra) råkar fascismen efter sin seger in i en politisk bankrutt, som leder till dess inre upplösning (såsom i Italien). I ett liknande kristillstånd råkar den även där den – utan att ha vunnit en formell seger – tvingas att öppet understödja den storborgerliga regimen och försvara den (såsom i Tyskland).

II.

I överensstämmelse med fascismens historiska roll, väsen och sociala sammansättning måste kommunismens kamp mot densamma föras med de metoder och medel, som möjliggör och tryggar såväl dess politiska besegrande som ett direkt tillbakaslående av dess väpnade angrepp mot det revolutionära proletariatet. Dyliga medel är bland andra:

A. På det politiska området.

1. En verkligt revolutionär strategi och politik av de kommunistiska partierna, som inger proletariatets massor och de borgerliga medelklasslagren samt småbönderna förtroende för den kommunistiska rörelsen och som främjar och styrker deras tro på de ekonomiska, sociala, politiska och kulturella problemens lösning genom proletariatets diktatur.
2. Systematisk upplysning av arbetareklassen angående fascismens kontrarevolutionära och arbetarefientliga karaktär.
3. Systematisk upplysning av de genom den kapitalistiska krisen proletariserade och pressade småborgare- och bondemassorna rörande deras läge och fascismens rent storkapitalistiska funktioner.

4. Aktiv utrikespolitik. Kamp mot imperialistiska fredsföredrag, skadeståndsproblemet, svindeln i Nationernas Förbund o. s. v. samt den mest omfattande upplysning rörande den imperialistiska utrikespolitikens ödesdigra följder för de arbetande massorna.
5. Kamp för den revolutionära sammanslutningen med Sovjetrepublikernas Union. Aktiv leninistisk politik i den nationella frågan. Kamp för alla undertryckta nationernas självbestämmande- och frigörelserätt.
6. Strävan till enhetsfront för alla arbetande klasser i kampen mot fascismen. Kamp för en världsproletariatets internationella enhetsfront under Kominterns ledning.
7. Den antimilitaristiska propagandan underställd de enskilda ländernas partcentraler. Omfattande antifascistisk agitation genom affischer, flygblad och tidningar.

B. På det organisatoriska och militära området.

1. Bildande av väpnade skyddsformationer mot den väpnade fascismen (proletära "100-mannagrupper" o. s. v.).
2. Fascisternas avvärjning och deras vapen- och ammunitionslagars lämsning.
3. Mot fascisternas demonstrationer anordnas motdemonstrationer av arbetarna under väpnat skydd.
4. Mot fascisternas terroristiska dåd (förstörande av fackföreningslokaler, tryckerier etc., attentat mot arbetare och arbetsledare etc.) organiseras generalstrejk och tillämpas massterror från arbetarnas sida genom repressalier mot fascisterna och deras ledare samt mot deras tryckerier och företag.
5. Förhindrandet av järnvägstransporter vid fascistiska mobiliseringar och demonstrationer av alla slag.
6. Fascisternas bortdrivande från arbetsplatserna, sabotage och passivt motstånd, strejker på de arbetsplatser, där fascister äro anställda eller där de användas som förmän och för splittring.

Resolution i svenska frågan.

1. Meningsskiljaktigheterna inom S. K. P. leda sitt ursprung i väsentlig mån därur, att partiledningens högra flygel på ett bristfälligt sätt genomfört eller ointetgjort olika beslut av Kommunistiska Internationalen, under det att partiets vänstra flygel, liksom även Kommunistiska ungdomsförbundet, med full övertygelse och förbehållslöst anslutit sig till K. I:s direktiv. Denna differens har bl. a. kommit till uttryck beträffande centralismen inom K. I. Efter den nu pågående världskongressens allmänna beslut, vilka ännu starkare än tidigare framhäva uppgiften att vidare utveckla K. I. till ett enhetligt världsparti, har svenska partiet att icke blott utan förbehåll godkänna dessa beslut, utan även i handling och med kraft medverka till genomförandet av denna uppgift.
2. I betraktande av att fall förekommit, varigenom offentliga uttalanden av kamrat Höglund resp. svenska partiets huvudorgan varit ägnade att försvåra de norska kommunisternas kamp mot de maskerade socialförrädarna (Lian & Co.) eller de danska kommunisternas kamp (i militärfrågan) mot de öppna socialförrädarna (Stauning & Co.) – så fastslås med allt eftertryck, att svenska partiet i varje avseende måste solidariskt och utan undantag understödja de skandinaviska broderpartiernas kamp mot sina motståndare.
3. Under de senaste månaderna har particentralen för S. K. P. alltför ofta förspillt sin tid med underordnade stridsfrågor (besättande av vissa redaktörsposter etc.), vilka blott voro en följdföreteelse till verkliga politiska meningsmotsättningar. Det är en ohållbar situation när partiets ledning under en lång tid emot de viktigaste partiorganisationernas uppfattning, såsom huvudstadens organisation, endast kan åberopa sig på sin formella rätt. Det är naturligt, att alla verkligt viktiga differenser mellan den högra och vänstra flygeln inom närmaste framtid bli uppgjorda genom en partikongress. Men då en lång rad av partiorganisationer inom S. K. P. (däribland anhängare till båda riktningarna) är av den mening, att den av flertalet inom partiledningen utan överläggning med Exekutiven till den 20 juli inkallade partikongressen, vilken nästan uteslutande skulle befatta sig med de inre konfliktfrågorna, skulle mycket stora partiets valkamp, skall partikongressen först äga rum efter riksdagsmannavalet. Nya val av ombud till partikongressen skola äga rum på grundvalen av en objektivt bestämd valkretsindelning och utan varje slags inskränkningar av de olika partiorganisationernas valrätt. Ävenledes måste i förväg samtliga partimedlemmar ha tagit ställning till 5:e världskongressens beslut.
4. Partikongressen skall ha till uppgift, att genom sin auktoritet obetingat säkerställa partienheten och sammansluta de båda flyglarna till en lojal arbetsgemenskap. Varje sådant krav som att för uppnående av en "enhetlig partiledning" representanter från andra sidan helt skola uteslutas ur particentralen kommer att av Komintern på det bestämdaste avvisas. Intill partikongressen har partiledningen att koncentrera sin uppmärksamhet på kampen mot bourgeoisin och socialdemokratien. Disciplinära åtgärder eller avsägelser av uppdrag äro nu fullkomligt otillåtliga. För att förebygga varje skärpning av det inre partiläget och skadandet av den kommunistiska valfrontens enhetlighet tillrådes att partiledningen icke ändrar de av distrikten beslutade kandidatnomineringarna. Om Arbetsutskottet likväl på grund av särskilt viktiga skäl vill företaga en ändring, skall detta ske endast med Exekutivens gillande. Det är självklart, att den kommunistiska riksdagsfraktionen i all sin verksamhet är underordnad particentralen.
5. Den av världskongressen antagna parollen om bolsjevisering av de kommunistiska partierna förpliktar svenska partiet att stegra sin aktivitet i hög grad på alla områden för kommunistiskt arbete, framför allt att genomföra närmast följande uppgifter:

- a) Skärpt kamp mot socialdemokratin och detta icke blott i pressen, i parlamenten och på mötena, utan även vid massdemonstrationer och långvariga massaktioner, vilka genom det kommunistiska partiets initiativ oftare än hittills måste organiseras i samband med aktuella stridsfrågor. En riktig användning av enhetsfronttaktiken förutsätter just denna massmobilisering.
- b) Energiskt och enhetligt lett deltagande från kommunisternas sida i alla arbetskonflikter och systematisk verksamhet inom fackföreningarnas led för att sammansluta de oppositionella elementen till ett block mot de reformistiska ledarna.
- c) Organisatorisk utveckling av partiet framför allt genom bildandet av celler på arbetsplatserna såsom grundvalar för den samlade partiorganisationen i enlighet med de av kongressen godkända direktiven från Exekutiven.
- d) Genomförandet av ett verkligt kamratligt och intimt samarbete med ungdomsförbundet och understöd åt dess arbete.
- e) Utvecklandet av en klar och målmedveten propaganda mot pacifismen såväl inom som utom de egna leden. Bekämpandet av alla rester av småborgerlig ideologi och okommunistiska avvikelser inom partiet.
- f) Systematisk upplysning bland partimedlemmarna i fråga om Leninismens grundvalar.

För genomförandet av dessa närmaste uppgifter sänder Exekutiven en representant till svenska kommunistiska partiet, vilken tillsammans med partiet skall sörja för genomförandet av denna resolution och medarbeta vid partikongressens hela förberedelse. Dessutom skall av particentralen omedelbart utarbetas ett konkret aktionsprogram. I fråga om alla åtgärder för genomförandet av aktionsprogrammet skall regelbundet rapport sändas till Exekutiven.

Dessutom skall genast till ytterligare motivering av denna resolution ett öppet brev från Exekutiven riktas till svenska partiets medlemmar.

Kommunistiska Internationalen uppmanar det svenska broderpartiet att sammansluta sina krafter för att på den fasta grundvalen av de av den femte världskongressen antagna besluten föra en resultatrik kamp mot proletariats fiender och utveckla sig självt till ett starkt kommunistiskt massparti.

Resolution i de nationella frågorna i Centraleuropa och på Balkan.

Det imperialistiska kriget, i vilket bourgeoisin strävade att draga in det arbetande folket med bedrägliga paroller om skydd åt de små folken och om självbestämmerätten, har i verkligheten till följd av den ena kapitalistiska statsgruppens seger medfört en skärpning av de nationella motsatserna och det nationella förtrycket i Centraleuropa och på Balkan.

De med den segerrika ententens makt dikterade fredsfördragen i Versailles, Saint-Germain etc. ha för kamp mot den proletära revolutionen skapat nya imperialistiska småstater – Polen, Tjeckoslovakien, Jugoslavien, Rumänien och Grekland vilka äro grundade på annexion av betydande områden, befolkade av främmande nationaliteter och därför utgöra härdar för nationellt förtryck och social reaktion. Frågan om nationellt förtryck har blivit aktuell för de stormaktsnationer, som före kriget icke voro föremål för utan utövare av undertryckningspolitiken. Ett åskådligt exempel härför är Tyskland. Gentemot detta land nöjer sig entente-imperialismen icke med en öppen, på grundval av fredsfördraget genomförd annektering av områden, bebodda av tyskar. Den har också eftertraktat att stycka Tyskland med tillhjälp av maskerade och raffinerade former för annexion under den ”nationella självbestämmandens” komedi (ockupationen av Rhenlandet) eller i form av ohöjda, utanför fredsfördragets ram gående roffareåtgärder, för vilka Ruhr kan tjäna som exempel.

Den nationella frågan har därigenom efter världskriget fått en ny betydelse i Europa och har för närvarande blivit en av de viktigaste politiska frågorna för Centraleuropa och Balkan. De undertryckta nationaliteternas kamp mot det nationella förtrycket blir alltså samtidigt en kamp mot den i kriget segerrika imperialistiska bourgeoisins makt, alldeles som stärkandet av de nyskapade imperialistiska staterna innebär ett stärkande av den internationella imperialismens krafter.

Betydelsen av kampen mot det nationella förtrycket ökas ytterligare därigenom att de av Polen, Tjeckoslovakien, Rumänien, Jugoslavien och Grekland undertryckta nationaliteterna till sin sociala sammansättning äro övervägande bondefolk och kampen för deras nationella frigörelse samtidigt är en bondemassornas kamp mot gods ägare och kapitalister av främmande nationalitet. På grund härav stå de kommunistiska partierna i Centraleuropa och på Balkan inför uppgiften att stödja de undertryckta nationaliteternas nationalrevolutionära rörelse med alla medel. Parollen ”självbestämelse för varje folk, inbegripet rätten till frigörelse” måste under nuvarande förrevolutionära period i de nyskapade imperialistiska staterna taga sig uttryck i ”de undertryckta folkens statliga frigörelse från polska, tjeckoslovakiska, rumäniska, jugoslaviska och grekiska staten.”

Kongressen fastslår, att inom de enskilda partierna en avvikelse kan konstateras, vilken yttrar sig däri, att enstaka kamrater och grupper utarbeta sin ställning till den nationalrevolutionära rörelsen i sina resp. länder på grundval av de genom fördragen i Saint-Germain etc. skapade statsformationerna. Dessa kamraters och grupper, resp. den nationalrevolutionära rörelsens lösen åsyfta icke dessa på nationellt förtryck grundade och mot den proletära revolutionen riktade stater, utan avse en partiell reform av dessa stater, i det paroller utfärdas om de undertryckta nationaliteternas autonomi inom ramen av dessa imperialistiska stater.

Kongressen fördömer bestämt denna storstatliga avvikelse i socialdemokratisk riktning, liksom den också tillbakavisar avvikelser i riktning mot nationalbolsjevism, vilken leder till att det stöd, som det kommunistiska partiet skänker den nationalrevolutionära rörelsen, övergår till ett främjande av denna rörelsens ledning genom de besittande klasserna och deras partier,

vilket ställer de arbetande massorna under den chauvinistiska bourgeoisins inflytande och hegemoni.

Kongressen gör det till alla kommunistiska partiers uppgift att under fullt understödjande av den national-revolutionära rörelsen bland de undertryckta folken mot den härskande bourgeoisins makt skapa kommunistiska celler inom de nationalrevolutionära organisationerna och bemöda sig om att ställa sig i spetsen för de undertryckta nationaliteterna och föra dem på den klara och bestämda vägen genom revolutionär kamp mot bourgeoisins makt på grundval av intim solidaritet mellan alla arbetande och genom deras gemensamma kamp inom varje enskild stat för upprättande av en arbetare- och bonderegim. Endast ett dylikt sammanfattande av de kommunistiska elementen inom de nationalrevolutionära organisationerna kan trygga åt de arbetande massorna deras ledande ställning, i motsats till de borgerliga godsägarna och äventyrareelementen, vilka ofta utnyttja denna organisation för sina klassyften eller i de olika kapitalistiska staterna ofta göra den till verktyg för sina imperialistiska ändamål.

Kongressen gör det till en plikt för alla kommunistiska partier att föra en energisk kamp mot de borgerliga och socialpatriotiska partiernas uppeggande av det nationella hatet och chauvinismen samt att för de arbetande massorna såväl inom de undertryckta nationaliteterna som inom de undertryckande nationerna klargöra det nationella förtryckets och den nationalrevolutionära kampens karaktär såväl som denna kamps beroende av världsproletariatets kamp för det arbetande folkets fullständiga och nationella frigörelse.

Kongressen fördömer på samma sätt den partikulära avvikelserna i lösandet av den nationella frågan och anser, att förverkligandet av folkens självbestämmerätt jämte deras frigörelse icke har något gemensamt med partikularismen och icke motverkar produktivkrafternas utveckling.

Kongressen påvisar den kontrarevolutionära betydelsen av den av de härskande klasserna inom de små imperialistiska staterna bedrivna koloniseringspolitiken, som leder till den yttersta skärpning av de nationella motsatserna.

Kongressen gör det till en plikt för Polens, Rumäniens, Jugoslaviens, Tjeckoslovakiens och Greklands kommunistiska partier att föra en energisk kamp mot denna koloniseringspolitik.

Kongressen gillar den av Balkanländernas kommunistiska partier utfärdade parollen om en Balkanfederation av likberättigade och oavhängiga arbetare- och bonderepubliker.

Under fastställande av antisemitismens utomordentliga tillväxt även i de nyskapade imperialistiska staterna, särskilt Polen, Rumänien och Ungern, samt de härskande klassernas strävan att genom antisemitismen avleda de arbetande massornas uppmärksamhet från de till deras elände verkligt skyldiga och återhålla dem från den revolutionära kampen, gör kongressen det till samtliga kommunistiska partiers plikt att föra en avgjord och energisk kamp mot antisemitismen och i sina paroller kräva absolut avskaffande av alla rättsliga inskränkningar för den judiska befolkningen samt säkerställande av dess fria kulturella utveckling.

Beträffande de enstaka nationella frågorna i de enskilda länderna i Centraleuropa och på Balkan fastslår kongressen följande grundsatser:

I. Den macedoniska och trakiska frågan.

1. Den macedoniska och trakiska frågan utgör sedan decennier orsaken till ständiga blodiga konflikter mellan Turkiet, Bulgarien, Grekland och Jugoslavien samt ett medel för imperialistisk politik på Balkan. Det senaste imperialistiska kriget 1914-1918, som på Balkan slutade med ekonomisk ruin, politiskt och nationellt förslavande och en ny uppdelning av Mace-

donien och Trakien mellan Jugoslavien, Turkiet, Grekland och Bulgarien, har i hög grad tillspetsat den nationella frågan på Balkan samt fördjupat de nationella tvisterna och hatet.

Macedoniens uppdelning mellan Jugoslavien, Grekland och Bulgarien har ytterligare stärkt det macedoniska folkets strävan att skapa ett enhetligt och oavhängigt Macedonien genom att förena alla delar av det sönderstyckade landet.

Samma strävan till skapande av ett enhetligt Trakien förenar också det genom uppdelning mellan Turkiet, Grekland och Bulgarien i tre delar sprängda trakiska folket.

2. Detta läge gör den macedoniska och trakiska frågan till en enhetlig och grundläggande nationalrevolutionär knut, vars lösning genom de kommunistiska partiernas balkanfederation kan och bör leda till utveckling av en proletär revolution på Balkan.

Kongressen konstaterar med tillfredsställelse, att den kommunistiska balkanfederationens sjätte konferens i det stora hela löst denna oerhört viktiga fråga på ett alldeles riktigt sätt.

3. Kongressen anser de av den kommunistiska balkan-federationens sjätte konferens formulerade parollerna "Ett enhetligt oavhängigt Macedonien" och "Ett enhetligt oavhängigt Trakien" för fullt riktiga och verkligt revolutionära.

Parollerna om autonomi för Macedoniens och Trakiens enskilda delar inom gränserna av den ena eller andra genom Sevresfördragen etc. konstlat skapade borgerliga staten måste avvisas som opportunistiska och liktydiga med en överenskommelse mellan de välmående lagren av den macedoniska och trakiska befolkningen å ena sidan och de härskande klasserna i resp. stater å den andra, men ett fortsatt socialt och nationellt undertryckande av den fattiga macedoniska och trakiska befolkningen.

4. Kongressen framhåller samtidigt, att det macedoniska och trakiska folkets revolutionära kamp för nationell och social befrielse först då kan bli framgångsrik, när den föres i gemenskap med de revolutionära arbetarna och bönderna inom varje enskilt Balkan-land.

5. De kommunistiska partierna på Balkan och balkan-federationen måste med all makt stödja den för skapandet av oavhängiga republiker avsedda nationalrevolutionära rörelsen bland Trakiens och Macedoniens undertryckta folk.

6. Den kommunistiska balkanfederationen har till uppgift att sammanfatta och leda de kommunistiska partiernas verksamhet i de enskilda balkanländerna beträffande den nationella frågan och i synnerhet den macedoniska och trakiska.

II. Den ukrainska frågan.

1. Den ukrainska frågan är ett av Europas viktigaste nationella problem, vars lösning i den proletära revolutionens intressen erfordras såväl i Polen, Rumänien och Tjeckoslovakien som i de angränsande länderna.

Kongressen fastslår, att den ukrainska frågan i Polen, Rumänien och Tjeckoslovakien utgör en enhetlig ukrainsk nationalfråga, som kräver en gemensam revolutionär lösning för alla dessa länder.

2. Den ukrainska befolkningen i de av Polen, Tjeckoslovakien och Rumänien annekterade områdena är övervägande en bondebefolkning som lider under det hårdaste sociala förtryck, varför kampen för nationell frigörelse i dessa områden på det intimaste är förknippad med kampen mot godsägare, kapitalister och ämbetsmän, vilket bildar en fast grundval för ett varaktigt förbund mellan bondeklassen och proletariatet i den gemensamma kampen mot det sociala och nationella förtrycket.

3. Kongressen fastslår, att parollerna om autonomi för Karpatoryssland i Tjeckoslovakien, för Vestukraina (Ostgalizien, Volynien, Podolien, Volyniska Podolien, Cholm-distriktet) i Polen eller för Bessarabien och Bukovina i Rumänien åsyfta skapandet av en koalition mellan de välmående lagren av den ukrainska bondebefolkningen och de härskande klasserna i Tjeckoslovakien, Polen och Rumänien samt bevästandet av det nationella och ekonomiska förslavandet av bondebefolkningen i dessa områden och därför måste avvisas av dessa länders kommunistiska partier.

4. Kongressen understöder den av det kommunistiska partiet utfärdade parollen om kamp mot Rumäniens annexion av Bessarabien samt parollen om Bessarabiens statliga självbestämmande och fastslår samtidigt, att de kommunistiska partierna i Polen, Tjeckoslovakien och Rumänien måste utfärda parollen om sammanfattande av de av imperialismen sönderstyckade ukrainska områdena till en arbetare- och bonderepublik.

Kongressen fastslår, att Polens och Rumäniens kommunistiska partier framgångsrikt förfäktat denna paroll.

5. Samtidigt framhåller kongressen, att den revolutionära kampen, som föres av de ukrainska bönderna i Polen, Tjeckoslovakien och Rumänien för deras nationella frigörelse endast kan bli framgångsrik under den oundgängliga förutsättningen, att den ukrainska bondeklassen grundar hela sin kamp och sin organisation på det intimaste förbund med arbetarnas och böndernas av dessa länders kommunistiska partier ledda kamp för störtande av kapitalets makt.

6. Kongressen gör det till en plikt för Tjeckoslovariens, Polens och Rumäniens kommunistiska partier att med alla medel främja de kommunistiska partiernas och organisationernas utveckling och förstärkning inom detta ukrainska område. Kongressen konstaterar med tillfredsställelse de framgångar, som i detta avseende uppnåtts i dessa länder.

7. Kongressen godkänner de för skapandet av gynnsamma betingelser för kommunistisk propaganda och agitation i Vestukraina avsedda besluten på Polens kommunistiska partis andra partidag och Västukrainas (Galicien) kommunistiska partis femte konferens, samt anser det för koordinering av denna verksamhet nödvändigt att skapa en periodisk kontakt mellan de kommunistiska organisationerna i Vestukraina, Karpatoryssland och Bukovina, liksom även med Ukrainas kommunistiska parti under bibehållandet av strängt centraliserad ledning av denna organisation genom Polens, Rumäniens och Tjeckoslovariens kommunistiska partier.

8. Kongressen anbefaller de kommunistiska partierna i Polen, Tjeckoslovakien och Rumänien att beträffande frågan om den ukrainska nationalrevolutionära rörelsen företaga gemensamma aktioner, utfärda uppdrag, anordna gemensamma bondekongresser o. s. v.

III. Den jugoslaviska frågan.

1. Jugoslavien är en stat med många nationaliteter, Den serbiska bourgeoisin, som upprättat sin hegemoni, representerar ett folk, som endast utgör 39 proc. av Jugoslaviens befolkning. De övriga nationaliteterna, vilka bilda den överväldigande majoriteten av landets befolkning, lida mer eller mindre under nationellt förtryck och en avnationaliseringspolitik gentemot dessa befolkningsgrupper bedrives.

2. Serber, kroater och slovenier äro tre olika folk. Teorin om det enhetliga serbokroatiska och slovenska folket med dess tre namn är endast en mask för den serbiska imperialismen.

3. Jugoslaviens kommunistiska parti har till uppgift att föra en avgjord kamp mot det nationella förtrycket i alla dess former för att främja de nationella frihetsrörelserna under ständig strävan att rycka dem undan bourgeoisins inflytande och förena dem med de arbetande massornas allmänna kamp mot bourgeoisin och kapitalismen.

4. Den nationella frågan i Jugoslavien är icke någon författningsfråga och kan därför icke identifieras med frågan om en revision av Vidovdan-konstitutionen. Den är först och främst en fråga om den nationellt undertryckta befolkningens kamp för nationell självbestämmerätt och för det andra en fråga om de arbetande massornas revolutionära kamp i hela Jugoslavien.

5. Kampen mot det nationella förtrycket, för folkens självbestämmerätt, inbegripet rätten till frigörelse, och för arbetare- och bondemakten måste förenas med den allmänna kampen mot den brutala serbiska bourgeoisin, mot monarkismen och mot Vidovdan-författningen.

6. Fastän den nationella frågan icke kan lösas genom en revision av författningen, måste Jugoslaviens kommunistiska parti det oaktat taga aktiv del i kampen för en författningsrevision, för att störta den serbiska bourgeoisins nuvarande brutala regim och tillkämpa sig de största möjliga garantier, politiska rättigheter och friheter åt de undertryckta nationaliteternas arbetande massor under ständig strävan att samla de arbetande massorna i kamp för upprättande av en arbetare- och bonderegim samt klargöra för massorna, att endast arbetare- och bonderegimen kan definitivt lösa den nationella frågan.

7. Då det i Jugoslavien existerar en massrörelse mot det nationella förtrycket i alla dess former, en massrörelse för självbestämmerätten, har den nationella frågan där en skarp, aktuell prägel och berör omedelbart de arbetande massornas intressen.

Fördenskull måste den av Jugoslaviens kommunistiska parti utfärdade allmänna parollen beträffande självbestämmerätten i form av ett krav på Kroatiens, Slavoniens och Macedoniens frigörelse från den jugoslaviska statskroppen och bildandet av oavhängiga republiker komma till uttryck.

Beträffande den kroatiska och slovenska befolkningen inom det av Italien ockuperade området måste Italiens kommunistiska parti i kontakt med det jugoslaviska broderpartiet utveckla propaganda och agitation i ovannämnda parollers anda.

IV. Den tjeckoslovakiska frågan.

1. De nationella förhållandena i Tjeckoslovakien äro mycket lika Jugoslaviens. Kongressen fastslår, att det Tjeckoslovakien icke finnes någon enhetlig tjeckoslovakisk nation och att den tjeckoslovakiska staten består av följande nationaliteter utom den tjeckiska: slovakar, tyskar, ungrare, ukrainare och polacker.

2. Kongressen anser det nödvändigt att Tjeckoslovariens kommunistiska parti beträffande de nationella minoriteterna proklamerar och genomför parollen om folkens självbestämmerätt, inbegripet rätten till frigörelse. Särskilt måste Tjeckoslovariens kommunistiska parti understödja slovakernas kamp för oavhängigheten och alltid bemöda sig om att undandra denna kamp den nationalistiska bourgeoisins inflytande och sammanknyta den med det arbetande folkets gemensamma kamp mot kapitalet. Den av de borgerliga och nationalistiska partierna utfärdade parollen om autonomi åsyftar underkuvandet av Tjeckoslovariens arbetande befolkning av alla nationaliteter från den egna bourgeoisins sida i förbund med den tjeckiska bourgeoisin. Kongressen betonar, att den nationella frigörelsen av Tjeckoslovariens nationella minoriteter endast kan lyckas under den absolut oundgängliga betingelsen, att den arbetande befolkningen av alla nationaliteter för sin kamp i intimt förbund med rikets arbetares och böndernas kamp för störtande av kapitalets makt och införande av proletariatets diktatur.

V. Den oberschlesiska frågan.

Kongressen fastslår, att 1921 års folkomröstning, vars resultat blev Oberschlesiens uppdelning, icke på långt när har avskaffat den gamla nationella fiendskapen. Parallellt med ökad

kapitalistisk utsugning i de båda från varandra skilda områdena växer också det nationella förtrycket.

Oberschlesien är ett av Centraleuropas viktigaste industricentra och är till följd av sin övervägande proletära befolkning liksom en naturlig brygga mellan den mognande revolutionen i Polen och Tyskland.

Den fullständiga nationella befrielsen för de tyska arbetarna i Polen och för de polska arbetarna i Tyskland kan endast uppnås genom störtandet av kapitalets regim och upprättandet av proletariatets diktatur.

Femte kongressen fastslår de kommunistiska partiernas stora framgångar i den tyska delen av Oberschlesien, där K. P. D. genom sin beslutsamma revolutionära politik vunnit ledningen i proletariatets strider.

Femte kongressen gör Polens och Tysklands kommunistiska partier särskilt uppmärksamma på nödvändigheten av att dess verksamhet i Oberschlesien samlas och stegras för erövrandet av hela det obereschlesiska proletariatet i båda staterna. Båda partierna måste föra en gemensam kamp mot det nationella förtrycket i alla dess former; i sin agitation och propaganda måste de taga i beräkning språkskillnaden mellan de tyska och de polska arbetarna.

VI. Vitryska frågan.

1. Den vitryska frågan är jämte den ukrainska den viktigaste nationalrevolutionära frågan i Polen och principerna för dess lösning äro desamma som de för den ukrainska frågan gällande.
2. Kongressen fastslår den riktiga värdesättningen av nationalitets- och agrarfrågans betydelse i Vitryssland på Polens kommunistiska partis andra kongress, liksom också den energiska verksamhet, som Vitrysslands kommunistiska parti utvecklat i detta avseende. Som resultat av denna verksamhet har Vitrysslands kommunistiska parti uppnått nära nog allenainflytande över bondeklassen i Vitryssland.
3. Kongressen gillar den av Polens kommunistiska parti utfärdade parollen om sammanslutning av de lösryckta vitryska områdena till en vitrysk arbetare- och bonderepublik.

VII. Den litauiska frågan.

1. Kongressen anser det nödvändigt att den kommunistiska verksamheten bland den litauiska arbetarbefolkningen inom de av Polen annekterade distrikten av Vitryssland och Ostlitauen blir livaktigare.
2. Polens kommunistiska parti måste förfäkta parollen om den litauiska befolkningens självbestämmerätt, inbegripet rätten till frigörelse från den polska staten.

VIII. Madjariska frågan.

Livaktigare kommunistisk verksamhet bland madjarerna (ungrarna) i de av Rumänien, Tjeckoslovakien och Jugoslavien annekterade områdena håller kongressen för nödvändig. De kommunistiska partierna i dessa länder måste utfärda parollen om madjarernas nationella självbestämmerätt, inbegripet frigörelse från respektive stat.

IX. Frågan om Siebenbürgen och Dobrudsja.

Kongressen gillar Rumäniens kommunistiska partis åtgärd att utfärda parollen om Siebenbürgen och Dobrudsjas statliga avskiljande från Rumänien i form av ett oavhängigt område.

X. Frågan om Albanien.

Beträffande Albanien, på grund av vars uppdelning och erövring en tävlan utspelas mellan Italien, Jugoslavien och Grekland, är det nödvändigt att med alla medel understödja den albanska befolkningens oavhängighetskamp.

Resolution i frågan om Kominterns förhållande till internationella bonderådet.

1. Kongressen tager med tillfredsställelse kännedom om den i oktober 1923 hållna första internationella bondekonferensen och bildandet av Bondeinternationalen ("Det internationella bonderådet"). Kongressen fastslår, att det mellan de av första internationella bondekonferensen antagna teserna och de teser som antogs på Kominterns andra och fjärde kongress i bondefrågan icke finnes någon motsägelse. Den anmodar därför alla sektioner av Kommunistiska Internationalen att understödja det internationella bonderådet och de till detsamma anslutna organisationerna i de enskilda länderna i deras arbete för alla arbetandes organiserande i kampen mot den nuvarande samhällsordningen, som i lika grad utsuger och förtrycker såväl bönder som arbetare. Kongressen uttalar samtidigt sin övertygelse, att kampförbundet mellan de utsugna lönearbetarnas klass och de med egna verktyg arbetande, men genom den pressande agrarkrisen likaledes exploaterade fattiga böndernas klass, de stegrade militära bördorna och de hotande nya krigsfarorna, vilka endast äro partiella företeelser i kapitalismens allmänna kris, hastigt utvecklas och genom bittra strider komma att föra till ett snart ersättande av godsägarnas och bourgeoisins välde med en arbetare- och bonderegering.

2. Kongressen delar fullt och fast den i den första internationella bondekonferensens teser uttalade uppfattningen, att det är omöjligt för bönderna att utan arbetarklassens hjälp erövra makten i staten och försvara den mot storgodsägarna och bourgeoisin och att å andra sidan arbetarklassen är hänvisad till de arbetande böndernas stöd och bistånd i sin kamp mot bourgeoisin, för att kunna tillkämpa sig segern och behålla makten.

3. Kommunisterna måste därför med 'all kraft understödja alla arbetande böndernas rörelser som gå ut på att förbättra deras läge och därför obetingat måste leda till en kamp mot de härskande klasserna. Detta kommer i många fall att nödvändiggöra bildandet av ett övergående eller varaktigare arbetare- och bondeblock.

4. De arbetande böndernas strider kunna endast då leda till framgång, när de kunna undandraga sig godsägarnas och de rika böndernas inflytande, liksom också deras agents, prästernas, ämbetsmännens och brödpolitikernas. Flertalet bondeorganisationer behärskas alltjämt andligt och organisatoriskt av godsägarna och storbönderna. En framgångsrik kamp är under sådana omständigheter omöjlig. Kommunisterna böra delta i arbetet i böndernas massorganisationer, och där det visar sig ändamålsenligt att inträda i dessa organisationer, böra de också göra det och hjälpa de arbetande bönderna att frigöra sig från klassfiendens ledning samt att utbilda sina massorganisationer till klasskamporganisationer.

5. Mellan arbetarnas organisationer och böndernas måste skapas ett intimt samarbete. Att organisera detta samarbete är framförallt de kamraters skyldighet, vilka äro sysselsatta i industriföretag på landsbygden eller inom agrikulturella storföretag. Industri- och lantarbetarna måste på allt sätt sammanfatta böndernas kamp mot godsägarna och bourgeoisin och i överensstämmelse med de arbetande böndernas intressen arbeta i revolutionär riktning, mot storböndernas inflytande.

De kommunistiska partierna äro förpliktigade att ägna lantarbetarnas organisationer särskild uppmärksamhet.

6. Där politiska bondepartier eller *andra politiska bondeorganisationer* finnas, måste våra kamrater vara de arbetande bönderna behjälpliga att utforma dessa partier och *organisationer* till *klassorganisationer* för de arbetande bönderna, att undantränga de stora godsägarna och storbönderna från ledningen, även om detta skulle *leda till splittring av organisationen* eller

partiet, när de arbetande böndernas intressen *endast kunna förrådas av en organisation* eller ett parti, som står under ledning av *stora godsägare* och rika bönder.

7. Om den arbetande bondeklassen i ett land kämpar mot godsägarna om nyuppdelning av jorden inom den borgerliga samhällsordningens ram, så få kommunisterna icke stå likgiltiga gentemot denna kamp, utan de måste stödja den med alla medel (massmöten, demonstrationer, parlamentariska aktioner etc.). Men de måste med eftertryck påpeka, att en borgerlig jordreform icke på allvar kan förbättra de arbetande böndernas läge. De måste utfärda och agitera för parollen om exproprieringen av all godsägarejord utan ersättning och om gratis-tilldelning av jord åt de arbetande bönderna och på denna grundval egga massan av arbetande bönder till revolutionär kamp. Också de arbetande böndernas kamp för nedsättande av skatterna, hypoteksräntorna, arrendeavgifterna o. s. v. måste de kommunistiska partierna understödja, men också här uppställa den revolutionära parollen om efterskänkande av skatter, räntor och arrenden för de fattiga bönderna. Kommunisterna måste härvid noga betona, att ett fullständigt tillfredsställande av böndernas krav endast är möjligt sedan godsägarna och bourgeoisin fullständigt besegrats genom rådsverkens upprättande.

8. De kommunistiska partierna, icke endast i kolonierna utan framför allt i kolonialmakterna, äro förpliktade att understödja böndernas kamp i kolonierna. Jämte bönderna i deras länder likartade krav måste vi också med all kraft understödja sådana krav, som framgå av det speciella läget i kolonierna – såsom konfiskering av den jord som de utländska kapitalisterna rövat, full likställdhet för alla infödda, de främmande truppers hemkallande, förhindrande av infödda truppers översändande till andra länder för att kämpa mot arbetare och bönder, självbestämmelserätt ända till frigörelse från varje imperialistisk boja o. s. v.

9. I allmänhet måste de kommunistiska partierna underhålla ständig kontakt med de till det internationella bonderådet anslutna organisationerna i de olika länderna. Kommunisterna måste energiskt bemöda sig om att förmå sitt lands bondeorganisationer att ansluta sig till det internationella bonderådet. De måste sträva efter att samordna proletariatets kamp och de arbetande böndernas, genom ömsesidigt stöd i de dagliga striderna (strejker, arrendator-aktioner) och genom bildandet av ett arbetare- och bondeblock befästa övertygelsen om de två stora exploaterade klassernas gemensamma intressen i gemensam kamp. Om den revolutionära kampen redan utbrutit, så måste för dess vidare ledning bildas bonderåd som samarbeta med städernas arbetarråd. Endast de båda klassernas gemensamma revolutionära kamp kan befria dem från bourgeoisins ok.

Resolution om kooperationens roll och de kommunistiska kooperatörernas plikter under nuvarande period av den proletära revolutionen.

Tre år av kommunistiskt kooperativt arbete ha bevisat, att besluten på senaste kongressen angående de kooperativa organisationernas roll och karaktär liksom också angående vår egen roll och taktik voro fullt riktiga. Femte kongressen bekräftar de senaste besluten, kompletterar dem i vissa punkter och framhåller särskilt följande:

1. Organisations-, bildnings- och propagandarbetet inom de kooperativa organisationerna har under den nuvarande perioden av proletär revolution större betydelse än någonsin förut. Hoppet om materiella fördelar lockar även sådana arbetare och bönder in i kooperativa rörelsen, vilka ännu icke vaknat till medvetande om nödvändigheten att delta i de politiska partiernas och fackföreningarnas klasskamp. Under sådana förhållanden bilda de kooperativa organisationerna inom den proletära klassens organisationer en utomordentligt nyttig faktor. De göra särskilt viktiga tjänster vid organiserandet av de proletära kvinnorna, vilka icke tillhöra någon facklig organisation, enär de icke arbeta i något företag.

Därför hör arbetet bland de efterblivna massorna av arbetare och bönder och särskilt kvinnor till de kooperativa organisationernas förnämsta plikter.

2. I de kapitalistiska länderna är proletariatets seger utan bönderna omöjlig. Därför måste kooperatörerna bemöda sig om att klargöra för dem intressegemenskapen mellan arbetare och bönder.

Ett utmärkt tillfälle därtill ha de i de förbindelser som omedelbart uppstå mellan de olika konsumtionsföreningarna och arbetarnas fackföreningar å ena sidan och böndernas kooperativa sammanslutningar å den andra.

På detta sätt slås mellanhänder och krämare, vilka utplundra både bönder och arbetare, ur brädet. Detta arbete kräver användandet av de metoder, som den internationella bondekongressen rekommenderade i sitt beslut rörande kooperationen.

Detta förbund är ej blott nyttigt för den proletära kampen, utan är också den förbindelselänk, genom vilken det till makten komna proletariatet övertager den allmänna ledningen av den kooperativa rörelsen. Denna ledning hör till den proletära statens ekonomiska grundvalar.

3. Det är av stor vikt att de element, som icke äro fientligt stämda mot proletariatet, såsom t. ex. tjänstemän, hantverkare, intellektuella och andra småborgerliga element, delta i detta gemensamma arbete.

Erfarenheten lär, att samarbete med småborgerliga opportunistiska element inom den kooperativa rörelsen utöver en skadlig inverkan på klassmedvetandet och stärker de reformistiska illusionerna. Därför måste kommunisterna bedriva sin agitation och propaganda inom den kooperativa rörelsen på ett intensivare sätt.

4. För att förverkliga de kooperativa organisationernas klassolidaritet måste deras kontakt och gemensamma arbete med fackföreningarna ökas. Särskilt nödvändig är deras förbindelse med de röda fackföreningarna och i internationell skala med Röda Fackföreningsinternationalen i Moskva. Detta förbund kommer att vara så mycket nyttigare som en koalition mellan Amsterdaminternationalen och den kooperativa internationalen redan genomförts.

5. Vad den fascistiska faran beträffar, så måste de kommunistiska kooperativa föreningarna bilda enhetsfront med de andra arbetarorganisationerna och föra bondeorganisationerna i kamp mot fascismen. Dessutom är det nödvändigt att bilda organ för försvar och för

förberedelse av väpnad kamp, för att omöjliggöra en upprivning av de kooperativa sammanslutningarna, såsom skedde i Italien. Där fascismen innehar makten och bemäktigat sig ledningen över de kooperativa organisationerna, få de kommunistiska kooperatörerna likväl icke lämna ledet. De måste fortsätta sin verksamhet i hemlighet och, så snart arbetarklassens intressen så fordra, handla öppet.

6. För närvarande, då arbetarregeringar sitta vid makten i ett visst antal länder, består faran för att de reformistiska illusionerna leva upp på nytt för en tid framåt.

Verkan av dessa illusioner är särskilt skadlig för de kooperativa föreningarna, enär dessa omfatta efterblivna element och ledningen dessutom mestadels ligger i händerna på opportunisterna.

Därav följer, att man inom de kooperativa organisationerna måste rikta särskild uppmärksamhet på bekämpandet av "macdonaldismen".

7. Faran för ett nytt krig, som i fasor skulle överträffa allt, vad vi sågo under världskriget, är oerhört stor. Alla krigsbördor skulle falla på arbetarnas skuldror. Därför måste de kooperativa föreningarna liksom arbetarorganisationerna kämpa energiskt mot den växande militarismen och krigs faran. I denna kamp, som bör föras i samförstånd med de kommunistiska partierna, måste de revolutionära kooperatörerna och det internationella bonderådet uppbjuda alla medel, som av den ryska delegationen framlades på fredskongressen i Haag i december 1922.

De kommunistiska kooperatörerna måste i alla länder bedriva en livlig agitation, så att det kooperativa förbundet tager initiativet till inkallandet av en ny internationell kongress, med deltagande av alla arbetareorganisationer, för att utarbeta energiska åtgärder mot krig.

8. I betraktande av den stora betydelse, som de kooperativa föreningarna äga strax före maktens erövring, beslutar Kominterns femte världskongress, att:

a) alla medlemmar av kommunistiska partier måste ansluta sig till kooperativa organisationer. De äro förpliktade att inom dessa bilda kommunistiska celler och bilda fraktioner med andra element av den proletära oppositionen. Varje aktion måste först godkännas av cellerna och systematiskt genomföras av kommunisterna;

b) alla frågor, som röra arbetet inom de kooperativa föreningarna, skola ofördröjligen prövas av de kommunistiska partierna och alla partiorgan måste lämna bistånd därvid. I alla konflikter, vare sig politiska eller ekonomiska, måste de kooperativa organisationerna förmås deltaga, liksom proletariatet;

c) varje kommunistiskt parti måste anförtro det kooperativa arbetet åt energiska kamrater;

d) partipressen måste ägna ett betydande utrymme åt de kooperativa frågorna. Dagstidningarna måste, om möjligt, innehålla kooperativa bilagor; en kooperativ litteratur skall snarast möjligt utgivas och spridas;

e) besluten på tredje och fjärde kongressen om fackföreningarnas och de kooperativa organisationernas gemensamma aktioner (se också besluten på R. F. I:s andra kongress år 1923) måste från och med nu genomföras i alla länder.

Italiens Kommunistiska Partis aktionsprogram.

Det politiska läget.

Det politiska läget i Italien kännetecknas av förfallet och den allt mer skärpta fascistiska krisen å ena sidan och av arbetarklassens uppvaknande å den andra.

Den svåra politiska kris, som Matteottis mord framkallade, avslöjar för 'allas ögon blott så mycket tydligare den smygande krisen, vilken redan underminerat fascismen inifrån och helt enkelt påskyndar dess upplösning.

Fascismen uppträdde i Italien som väpnad rörelse av den mest aktiva och energiska delen av småbourgeoisin, vilken försökte att utnyttja det genom arbetarrörelsens förfall 1919 och 1920 skapade läget till sin egen fördel såväl som till kapitalismens i allmänhet. Denna rörelse understöddes redan från början av staten liksom också av den industriella och agrariska storbourgeoisin. Fascismens kris framkallas i dag av det faktum, att fascismen icke efter maktens erövring lyckades genomföra fullkomlig enhetlighet mellan alla bourgeoisins fraktioner på grundval av sitt program; den lyckades endast samla de stora exploatörerna omkring sig och genomförde den kapitalistiska restaurationen till förmån för den industriella och agrariska storbourgeoisin och på medelklassens bekostnad. Till följd därav har fascismens sociala grundval så småningom störtat samman, och fascismen råkar alltmer i ett läge som en från befolkningen isolerad väpnad regim. Bourgeoisin står därför inför nödvändigheten att antingen – under bevarande av diktaturens antiproletära innebörd – ändra den hittillsvarande metoden av öppet förtryck eller också genom närmande till de grupper, som stå på författningens grundval och äro oppositionella och som omfatta en stor del av medelklassen, skapa en ny social grundval. Det motstånd, som den fascistiska apparaten gör mot denna förvandling, den antifascistiska mobiliseringen av den offentliga meningen och den antifascistiska stämningen inom en del av medelklassen liksom också bondeståndet, kommer dock kanske att beröva bourgeoisin möjligheten att anträda återtåget med undvikande av en avgörande politisk kris.

Valresultatet, driftrådens valframgångar, strejkerna, arbetarnas motstånd och demonstrationer under senaste veckor äro tydliga tecken på proletariats återuppvaknande klassmedvetande, kampkraft och omsvängning åt vänster.

Perspektiv och taktik.

Den svåra kris, som Italien för närvarande genomgår, kan måhända taga slut genom en tillfällig stabilisering av Mussolinis regering, men redan nu är det dock säkert att fascismen är stadd i upplösning och att den i sin ursprungliga terroristiska form icke längre är verktyget för en bourgeoisin, som sitter vid makten. En ny terroristisk offensiv av fascismen är icke utesluten; den kan emellertid endast skärpa de inre motsägelserna, varav den nuvarande krisen endast är en konsekvens, och påskynda fascismens fall. Den italienska bourgeoisin kommer att göra försöket att lösa maktfrågan genom en inre ombildning av fascismen i demokratisk riktning eller också genom en kompromiss med Mussolini och de borgerliga och reformistiska oppositionspartierna, vilka försök understöddes av de fascistiska "reformisterna". Men vilken riktning den också slår in på – den politiska krisen vid fascismens omorganisering eller likvidering kan ställa proletariats inför frågan om maktens övertagande.

Det tempo, i vilket fascismens upplösningsprocess vidare kommer att utvecklas liksom också frågan om dess efterträdare vid makten beror till stor del på I. K. P:s taktik och aktivitet, på dess förmåga att manövrera och mobilisera arbetare- och bondemassorna för sin kamp.

De mål, som partiet ställer för sina aktioner, måste vara följande: i) fascismens störtande, 2) undanträngande av de på författningens grund stående borgerliga och reformistiska oppositionspartierna från den politiska arenan under krisen, 3) erövringen av ledningen över arbetare- och bondemassorna för den revolutionära kampen med syfte att erövra makten.

Dessa mål kunna endast uppnås genom ett klokt och skickligt tillämpande av Kommunistiska Internationalens leninistiska taktik samt av följande paroller: erövrandet av arbetarklassens majoritet, skapandet av enhetsfronten, agitation med hjälp av parollen arbetare- och bonde-regering som medel för massornas mobilisering, utnyttjandet 'av de dagliga "delkraven", för att rycka massorna med, utnyttjandet av oppositionen såväl som stridigheterna inom bourgeoisin själv och i synnerhet av intresse motsatserna mellan stor- och småbourgeoisin.

Särskild taktik gentemot fascismen.

Det är partiets uppgift att handla på så sätt, att det kan samla massorna till kamp mot fascismen, att det lyckas draga de småborgerliga och proletära lagren, vilka äro missnöjda och botade för sina illusioner, undan fascismens inflytande, och så att det kan skärpa och utvidga fascismens inre stridigheter och motsägelser.

I detta syfte måste partiet bland de från sina illusioner botade fascistiska kretsarna börja en ideologisk offensiv; det måste bevisa för småborgarna, att fascismen på deras bekostnad förstörat storkapitalets intressen och att endast och allenast proletariatets diktatur gagnar deras egna intressen.

Partiet måste vidare på verkstäder och arbetsplatser agitera bland de i fascistiska fack-föreningar organiserade arbetarna för att driva deras organisationer till ekonomiska strider, strejker och demonstrationer, vilka föra klasskampen mot bourgeoisin in i den fascistiska rörelsen själv.

Partiet måste bland massorna utkasta enkla och lättförstådda agitationsparoller, såsom "mördareregeringens tillbakaträdande", den fascistiska milisens avlösning och avvärning, Mussolinis ställande inför rätta, beväpning av en huvudsakligen av arbetare bestående folkmilis.

Partiet måste samtidigt utnyttja varje tillfälle som erbjuder sig, inbegripet de som uppstå genom propagandan bland den på författningens grund stående oppositionen, för att bevisa för massorna, att dylika paroller endast ha begränsad giltighet och att de i sista hand endast tjäna bourgeoisins intressen, och därigenom förmå dessa massor till kamp för att försvara sina klassintressen.

Partiet måste utnyttja den massrörelse, som den nuvarande politiska krisen framkallat, för att av de redan be stående driftuskotten skapa driftråd. Dessa driftråd måste bli centrum för hela agitationen. De måste ur alla partier samla omkring sig arbetare, som äro beslutna att föra klasskamp.

Den konstitutionella oppositionen.

Det kommunistiska partiet får under den nuvarande krisen, i all sin strävan att utnyttja den på författningens grund stående oppositionen för att försvaga och nedslå fascismen, likväl aldrig betrakta sig som det antifascistiska oppositionsblockets yttersta vänster, utan som en självständig kärna, kring vilken den på Klasskampens grund stående oppositionen måste samla sig.

Partiet får icke försumma att göra allt som kan bidra till att inom oppositionen själv låta tillspetsa klassmotsatserna och på så sätt bringa arbetarklassen till kännedom om, att den har sin egen självständiga uppgift att fylla. Samtidigt måste partiet utvidga och stärka sitt arbete

på själva arbetsplatsen, för att vinna arbetarna sina paroller och därigenom tvinga den konstitutionella oppositionen till att antingen uppträda mera energiskt eller också låta masken falla, under vilken den döljer sin med brottslighet i fascismen.

Under hela detta arbete får partiet aldrig uppgiva sin rätt till kritik och rörelsefrihet. Det får emellertid lika litet – för att skydda sin oavhängighet – låta isolera sig från de breda, i kamp mot fascismen stående massorna och därigenom prisgiva möjligheten att rycka massorna med sig och taga ledningen över dem. Partiet måste lära sig att skickligt manövrera mellan dessa båda klippor för att ständigt behålla känningen med massorna.

Det måste utfärdas sina paroller efter grundligt studium av arbetarnas stridskraft på arbetsplatserna och avpassa denna paroll efter massornas utvecklingsgrad och mobiliseringsmöjlighet. Före utfärdandet av en självständig kampparoll måste partiet genom sitt driftcellsnät försäkra sig om att denna paroll kommer att finna genklang bland en betydande del av proletariatet, upptagas och efterföljas.

De proletära partierna.

Det kommunistiska partiet måste hädanefter som hittills använda enhetsfronttaktiken gentemot de andra proletära partierna genom att på de proletära klassintressenas grundval söka samla de massor som ännu följa dessa partier. Vid användandet av enhetsfronttaktiken får partiet icke inskränka sig till att genom vår press sända öppna brev till de övriga partiernas ledning; redan innan det vänder sig till de andra partiledningarna, måste det på själva arbetsplatserna – fabriker och verkstäder – utveckla den största aktivitet, mobilisera alla partimedlemmar för att genomdriva antagandet av våra förslag från de socialistiska och unitariska arbetarmassornas sida, innan ännu deras ledare hunnit rådslå och avvisa dessa förslag. Endast på så sätt kommer enhetsfronttaktiken att för oss möjliggöra att dra arbetarmassorna undan de reformistiska ledarnas inflytande.

Italiens Socialistiska Parti.

För att vinna den marxistiskt inställda arbetarklassen för kommunismen – och om möjligt majoriteten av det maximalistiska partiet för Kommunistiska Internationalen – fastslår femte kongressen, att svaret från Nenni-Vella & Comp. på den utvidgade exekutivens förslag i juni 1923 icke motsvarar de maximalistiska arbetarnas vilja. Ty dessa arbetare ha alltid uttryckt sin avsikt att ansluta sig till Kommunistiska Internationalen, även om de icke företagit något positivt mot sin egen ledning och därför också gjort sig skyldiga till delaktighet i sina ledares kamp mot III. Internationalen. Därigenom att ledningen för Italiens socialistiska parti avbröt förhandlingarna med Kommunistiska Internationalen i det ögonblick, då denna undanröjde hindren för partiets anslutning idet den vägrade inkalla kongressen, som skulle ha gett partiet tillfälle att uttala sig om denna fråga, ja dessutom icke ens ryggade tillbaka för partiets splittring och desorganisering genom att utesluta "Terza-internationalisternas" fraktion, den har visat sig som fiende till kommunismen och till Italiens socialistiska parti självt. Hela partiledningens taktik, både på det fackliga och det politiska området, står i beroende av den reformistiska taktiken att samarbeta med den borgerliga vänstern. K. I. betraktar från och med nu möjligheten av vidare förhandlingar med denna partiledning såväl som med partiet självt, så länge det rör sig på en kontrarevolutionär politisk linje, som utesluten. Men i betraktande av det faktum, att de maximalistiska arbetarna själva ännu icke varit i tillfälle att meddela sitt svar på K. I:s förslag, förklarar femte världskongressen, att den upprätthåller de i juni 1923 uppställda betingelserna ända till nästa partikongress, för den händelse de socialistiska arbetarna jaga bort sin nuvarande kontrarevolutionära ledning och i grund ändra partiets politik samt förklara sig beredda att antaga dessa betingelser.

Vid användandet av enhetsfronttaktiken gentemot Italiens socialistiska parti kommer Italiens kommunistiska parti att sträva efter att understödja det socialistiska partiets vänstra flygel i dess kamp mot den nuvarande ledningen och dess politik och för anslutning till Komintern.

Fackliga frågor.

Under arbetarrörelsens nuvarande läge i Italien måste det kommunistiska partiets ansträngningar först och främst gå ut på att återställa den fackliga rörelsens makt. För detta ändamål måste följande åtgärder vidtagas:

1. Alla partimedlemmar måste tvingas att på nytt fackligt organisera sig och aktivt arbeta inom fackföreningarna.
2. Parollen ”Tillbaka till fackföreningarna!” måste kastas ut till massorna.
3. Ett försök måste göras att tillsammans med de nationalistiska arbetarna och deras fackföreningsceller bilda ett revolutionärt block, för att undandraga fackföreningarna de reformistiska kompromissmakarnas ledning och inflytande.
4. Arbetarnas föreningsrätt måste försvaras och kampen upptagas mot de fascistiska fackföreningarnas monopol.
5. Partiet måste vidare bemöda sig om att på nytt stärka driftkommittéernas aktivitet i klasskampens anda och utvidga densamma genom att samla alla arbetare inom resp. företag kring dessa kommittéer. I den mån detta genomföres, blir det möjligt för Italiens kommunistiska parti att mer och mer propagera sina paroller genom dessa driftkommittéer. Partiet blir i stånd att med all kraft främja dessa driftkommittéers utveckling till driftråd och deras sammanslutning i nationell skala. Mycket ändamålsenligt blir det också, att åtminstone i de större industricentra sammankalla konferenser och delkonferenser av kommittéernas medlemmar inom de olika företagen.
6. Partiet måste motsätta sig arbetskamrarnas upplösning och ersättande med Allmänna Fackförbundssekretariaten. Det måste under parollen om industriförbund genomföra en mycket energisk kampanj för de nuvarande skräföreningarnas omorganisering.
7. Partiet måste inskrida för principen om facklig enhet och genom att betona nödvändigheten av att upptaga alla avsöndrade minoriteter i det allmänna fackförbundets led återupptaga den praktiska kampen för enhet.
8. Nätet av de kommunistiska fackföreningsutskotten måste i full utsträckning återupprättas och bringas i intim kontakt med massorna. Det kommunistiska fackföreningsutskottet måste bli ett centrum för de organiserade arbetarnas kommunistiska fraktion.

Bönderna och andra grupper:

I kampen mot fascismen måste partiet ägna den största uppmärksamhet åt propagandan bland bönderna, särskilt bland bondemassorna i södern, vilka sedan gammalt stått fientliga gentemot fascismen. Det måste bemöda sig om att förbinda dessa bönders intressen och strider med industriproletariatets i norr. För detta ändamål måste en agriskulturell avdelning bildas inom partiet. Partiet måste likaledes försöka att vinna bondemassorna i folkpartiet (Popolari) och inom bondepartierna.

Partiet kommer att vinna de gamla frontsoldaternas förtroende genom att göra deras speciella krav liksom också krigsinvalidernas till sina egna.

Den ”proletära ligan” måste upplösas och samtliga dess medlemmar skola förpliktas att ansluta sig till den ”nationella sammanslutningen”.

Ej heller får arbetet i kolonierna försummas. Partiet måste uppträda för den infödda befolkningens rätt till fullständig oavhängighet. Det måste också understödja den infödda befolkningens aktioner.

Ungdomsorganisation.

Ungdomsförbundet har börjat att vända sig till den organisation, som omfattar de under fascismens inflytande stående massorna av unga arbetare såväl som de indifferentlager, vilka den revolutionära propagandan hittills icke nått. Partiet måste med all kraft understödja ungdomsförbundets arbete, så att detta faktiskt utvecklar sig till en massorganisation.

I betraktande av arbetarungdomens betydelse för revolutionen måste ungdomsförbundet ägna särskild uppmärksamhet åt antifascistisk fostran och mobilisering av arbetare och bondeungdomen. Förbundet får därvid likväl icke återfalla i sitt gamla fel att inskränka sin verksamhet till endast den militära organisationen och försumma sina ekonomiska, politiska och kulturella uppgifter.

Ungdomsförbundet måste taga aktiv del i den diskussion, som föregår partikongressen, för att med hjälp av partiet ställa sig på Kommunistiska Internationalens fasta grund.

Organisatoriskt.

För att komma i intimare kontakt med massorna, för att i varje ögonblick vara på det klara med deras stämning och kunna utlösa massaktioner, måste partiet med all skyndsamhet genomföra sin organisatoriska omgestaltning på grundval av driftceller.

Partiet måste med all energi bekämpa de tendenser, som rikta sig mot en ökning av antalet partimedlemmar, såsom kontrarevolutionära tendenser. Partiet måste tvärtom sträva att utvidga medlemsbeståndet.

Sammanmältningen med de s. k. Terza-internationalisternas fraktion måste genast och i uppseendeväckande form genomföras. Denna sammansmältning måste i största utsträckning utnyttjas för att framkalla en anslutningsrörelse i riktning mot det kommunistiska partiet och för att visa proletariatet, att det kommer att bli Italiens kommunistiska parti, som förverkligar den proletära enheten, samt för att försvaga det socialistiska partiets inflytande bland arbetarmassorna.

Partiledningen bildas av kamrater, som äro beslutna att genomföra Internationalens taktik och att upptaga en organisatorisk och ideologisk kamp mot den yttersta högerns antimarxistiska revisionism liksom också den yttersta vänsterns, för att leda massan av partimedlemmar på Kommunistiska Internationalens väg.

Man måste försöka att draga till partiet de s. k. ”vänsterelementen” (gruppen Bordiga) icke endast till medarbetare i lägre instanser och distriktsledning, utan också i particentralen och i den rådgivande och exekutiva organen. Ty det finns många element, vilka — om de blott komma i beröring med det praktiska partiarbetet — bli övertygade om, att Kommunistiska Internationalens taktik för Italien är den mest ändamålsenliga. Om dessa kamrater ändock skulle utnyttja sina poster inom partiet för att bekämpa Internationalens taktik och för att avlägsna partiet från Internationalen, så måste de ersättas med avgjorda anhängare av Kommunistiska Internationalens taktik.

Partikongressen skall äga rum inom en tidrymd av sex månader efter världskongressen. Under tiden skola femte världskongressens beslut och diskussioner i största omfattning göras tillgängliga för partiets medlemmar.

Med hänsyn till partikongressen skall den inre partidiskussionen i partiets halvmånadsorgan fortsätta. Den skall dock huvudsakligen befatta sig med partiets uppgifter för ögonblicket och av partiledningen föras i överensstämmelse med Kommunistiska Internationalens beslut och taktik. Det vill säga: ingen artikel, som angriper Kominterns taktik eller innehåller teoretiska avvikelser, publiceras utan genmäle från partiledningens sida.

Partiledningen skall strängt kontrollera såväl pressen som parlamentsfraktionen. Den skall centralisera och leda deras verksamhet och strängt beivra varje disciplinbrott, från vilken sida det än begås.

Partiet skall utgiva en inländsk bulletin, förvandla Röda Hjälpens till en massorganisation, ägna särskild uppmärksamhet åt emigrationsproblemet och frågan om de utvandrande arbetarnas organiserande samt söka återförening de utvandrade italienska arbetarna med den italienska arbetarrörelsen.

Centralkommittén måste utvidgas på så sätt, att den faktiskt blir organ för diskuterande av alla frågor rörande det inre partilivet. Man skall av arbetarelement bilda en kontrollkommission, som får till uppgift att undersöka och döma de svåraste och allvarligaste disciplinbrotten såväl som kränkning av de mest elementära principerna för ett kommunistiskt parti.

Resolution i polska frågan.

Efter prövning av framlagt material och efter att ha åhört debatterna om läget i Polens Kommunistiska Parti, fastställer kommissionen följande:

1. P. K. P:s centralkommitté, som stod under ledning av gruppen Varski-Kotsjeva-Valecki, har trots alla revolutionära ord visat sig oförmögen att genomföra Kominterns riktlinjer i praktiken. Den av C. K. bedrivna politiken, som nedsatte partiets kampduglighet, var ett uttryck för C. K:s ledargrupps opportunistiska traditioner och vanor, vilka påtvingades partiet.
2. Därigenom att dessa kamrater begagnade sin undantagsställning i det illegala partiet och uppträdde som dess enda kunskapare i fråga om den internationella politiken vilseledde de partiet angående Kominterns taktiska och organisatoriska linje. De ville göra partiet till ett verktyg för Kominterns och speciellt R. K. P:s och T. K. P:s högerelement. I synnerhet hemlighöll de för partiet det verkliga läget inom R. K. P. och sin egen verksamhet till förmån för oppositionen inom R. K. P., trots att de voro medvetna om denna frågas utomordentliga vikt för den internationella arbetarrörelsen.

Med hänsyn till partiets katastrofala läge och nämnda ledargrupps otillständiga medverkan till detta, finner kommissionen följande vara nödvändigt:

1. EKKI måste vända sig till P. K. P. med en öppen skrivelse som påvisar de av partiet begångna felen likaväl som den väg partiet liar att slå in på för att bevara den fulla enheten i sina led.
2. En extra ordinarie partikonferens måste inkallas för att korrigera partiets politiska riktlinje i överensstämmelse med Kominterns beslut samt lösa de närmaste partiuppgifterna och företa nyval av exekutivkommittén.
3. I stället för den politiska byrån och organisationsbyrån måste ur C. K. utses ett av fem kamrater bestående enhetsorgan med uppdrag att inkalla konferensen och handha partiledningen till dess.
4. Kommissionen anser det lämpligt att upphäva den punkt i P. K. P:s statuter som ger medlemmarna av C. K. beslutande rösträtt på konferensen.
5. EKKI utser sin representant hos P. K. P.
6. C. K:s beslut mot de fyra undertecknarna av diskussionshandledningen upphäves.

Resolution om partiets ombyggande på grundval av driftsceller.

1. Den fundamentala motsatsen mellan det kommunistiska och det socialdemokratiska partiets roll och verksamhet kommer till uttryck i de båda partiernas olika organisationsformer. Det socialdemokratiska partiet, som helt och hållet är inriktat på reformistisk verksamhet inom den borgerliga demokratin och särskilt på parlamentariskt valarbete, är i enlighet därmed uppbyggt på grundval av valkretsar och Ortsorganisationer, och vilar på lokaldelningen såsom grundval för partiorganisationen. Men det kommunistiska partiet, som leder arbetarnas bredaste massor till revolutionär kamp för kapitalismens störtande och maktens erövring, måste ha en annan organisationsbasis, eftersom partiets förnämsta stöd befinner sig på arbetsplatsen. *Det kommunistiska partiet måste ha sin organisatoriska grundval bland själva, arbetarmassorna, på arbetsplatserna, i fabriker.* Först partiets uppbyggande på *driftsceller* möjliggör för partiet en verkligt intim och varaktig kontakt med massorna. Det möjliggör för partiet att vid varje tidpunkt hålla reda på arbetarmassornas behov och stämningen bland dem samt anpassa sig därefter. Det möjliggör för partiet att ständigt påverka och leda samt organisera den revolutionära kampen mot arbetsköparna, fascismen, den kapitalistiska staten och för kampen om makten. Denna organisationsbasis garanterar partimedlemmarnas rätta sociala sammansättning och partiets proletära karaktär. Den möjliggör vad som för ett kommunistiskt parti är av särskild vikt – en verksam kamp för kontroll över produktionen och, efter övertagandet av makten, behärskaandet av produktionen på arbetsplatsen. ”Varje arbetsplats ett fäste för kommunistiska partiet” – så lyder Lenins lösen.

2. Kominterns tredje och fjärde kongresser ha med bestämdhet påvisat *nödvändigheten av partiets reorganisering på grundval av driftsceller* och den fjärde kongressen fastslog, att ”intet kommunistiskt massparti kan betraktas som ett allvarligt och fast organiserat kommunistiskt massparti, om det icke har fasta kommunistiska celler på arbetsplatserna fabriker, verkstäder, gruvor, järnvägar etc.” Erfarenheterna av kampen efter fjärde världskongressen ha fullständigt bekräftat denna sats och visat, att fjärde kongressens beslut är ett livsvillkor för de kommunistiska partierna. Särskilt tyder de tyska händelsernas lärdomar därpå, att partiets uppbyggande på grundval av driftsceller är ett oavvisligt villkor för en segerrik kamp om makten.

Men det är nödvändigt att genom ett grundligt, energiskt och systematiskt arbete *genomföra de beslut, som Kominterns exekutiv fattade i januari 1924* för genomförande av tredje och fjärde kongressernas beslut och som femte kongressen härmed stadfäster. Kongressen betecknar det som en av de kommunistiska partiernas viktigaste uppgifter under närmaste tiden att genom dessa besluts fullföljande genomföra omorganiseringen på grundval av driftsceller.

3. Därvid vill kongressen särskilt hänvisa till några punkter, som i partiernas praktiska arbete framträtt sedan januari och beträffande vilka ett beriktigande eller framhävande är nödvändigt.

Det får ej uppstå någon oklarhet om att tredje och fjärde kongressernas beslut och januariresolutionen ej blott kräver några ytliga förändringar av partiets struktur utan besluten kräva partiets faktiska och *grundliga* omorganisering efter mönstret av ett bolsjevikiskt parti. Denna omorganisering skall ske planmässigt och omsorgsfullt, så att partiet icke mister några krafter. Detta innebär likväl, att den skall ske energiskt och att den hittillsvarande partistrukturen (lokalavdelningar, inkasseringar, sammansättande av styrelser etc.) i enlighet med inställning på driftsceller såsom nuvarande *grundval* måste ändras.

Det har hittills ofta praktiskt konstaterats, att denna tanke ännu icke trängt tillräckligt starkt igenom. I många fall har particellen icke erkänts som partiorganisationens *grundval*, efter vilken partiuppbyggandet numera anpassas, utan såsom en sidolinje, vilken 'kommit till de förutvarande, såsom något nytt. I överensstämmelse därmed skapade man i stället för driftsceller hittills i många fall faktiskt endast *driftsfraktioner* med begränsade uppgifter, vilket måste förkastas. Särskilt har många gånger också framträtt en tendens att hänvisa driftscellerna till nästan uteslutande facklig verksamhet.

Gentemot detta måste driftscellernas roll och ställning såsom partiorganisationens *grundval* klart och tydligt framhållas och komma till uttryck i praktiken. Driftscellen har en partiorganisationens alla rättigheter. Den diskuterar och tager ställning till alla parti frågor: Detta måste också ta sig uttryck i driftscellens *organisatoriska verksamhet*. Driftscellerna måste värva och upptaga medlemmar, måste genomföra indrivandet av medlemsavgifter från de medlemmar, som anslutit sig till resp. celler, behålla en viss del av avgifterna, föra matrikel över sina medlemmar o. s. v. Driftscellen sätter varje medlem i arbete och förpliktar honom att utföra det honom tilldelade arbetet. Det är självklart, att driftscellernas verksamhet måste sträcka sig till alla områden av partiets verksamhet.

4. Det ligger i innebörden av beslutet angående partiets ombyggnad på grundval av driftsceller och hör till det viktigaste däri, att *partimedlemmarnas nuvarande sociala sammansättning ändras och förbättras på så sätt* att den tydliga majoriteten består av industriarbetare, och så att hela den övervägande delen av partimedlemmarna direkt samlas i drifts- och jordbrukscellerna. När detta mål uppnåtts och partiets celler redan äro talrika och starka bli gatucellerna överflödiga. Då måste de icke på arbetsplatsen sysselsätta medlemmarna *ansluta sig* till driftscellerna. Övergångsvis, innan partiorganisationen uppnått detta stadium (vilket kan vara olika i olika länder eller distrikt), kommer *gatucellerna* såsom en av möjligheterna att samla de icke på arbetsplatsen sysselsatta partimedlemmarna och tilldela dem arbetsuppgifter. Då felaktiga uppfattningar uppstått rörande deras betydelse, fastslår femte kongressen, att dessa gatuceller där de bildas dock ej få inkräkta på driftscellerna och att de *på intet sätt* är likställda med dessa med avseende på roll och betydelse. Särskilt kan man icke tala om att driftsceller och gatuceller utgöra partiorganisationens båda grundvalar. Endast *driftscellen* är partiorganisationens *grundval*; gatucellen är endast en sidogrupp. Tyngdpunkten ligger på arbetsplatserna och driftscellerna.

5. Vid början av den praktiska omorganiseringen måste partiet genast och framför allt koncentrera sig till industridistriktet och där till de viktigaste orterna och starkaste organisationerna. På de enskilda platserna måste ledningen också först börja med omorganiseringen av de viktigaste delarna. Detta innebär naturligtvis inte att de andra partiorganisationerna under tiden skall vänta med sitt praktiska omorganiseringsarbete. Omorganiseringen måste försiggå, fortskridande från partiorganisationens nedersta delar till de övre.

6. I fråga om de kommunistiska ungdomsförbundens driftsceller fastslår kongressen, att partiet visserligen måste sträva efter att komma därefter, att så många medlemmar av ungdomscellerna på arbetsplatsen som möjligt också äro medlemmar av particellerna, att ett intimt samarbete måste äga rum mellan de båda cellerna och att ömsesidig representation måste finnas, men att utom particellen också en särskild driftscell för ungdomsklubbister är nödvändig. Ty den senare är grundvalen för hela ungdomsförbundets organisation, som ju bredvid partiet har en särskild organisation.

7. Femte världskongressen ger Kominterns exekutivkommitté i uppdrag att eftersträva ett grundligt genomförande av denna organisation samt att för alla sektioner av K. I. utarbete instruktioner angående organisationsformen för partiets lokalorganisationer och centrala organ.